

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

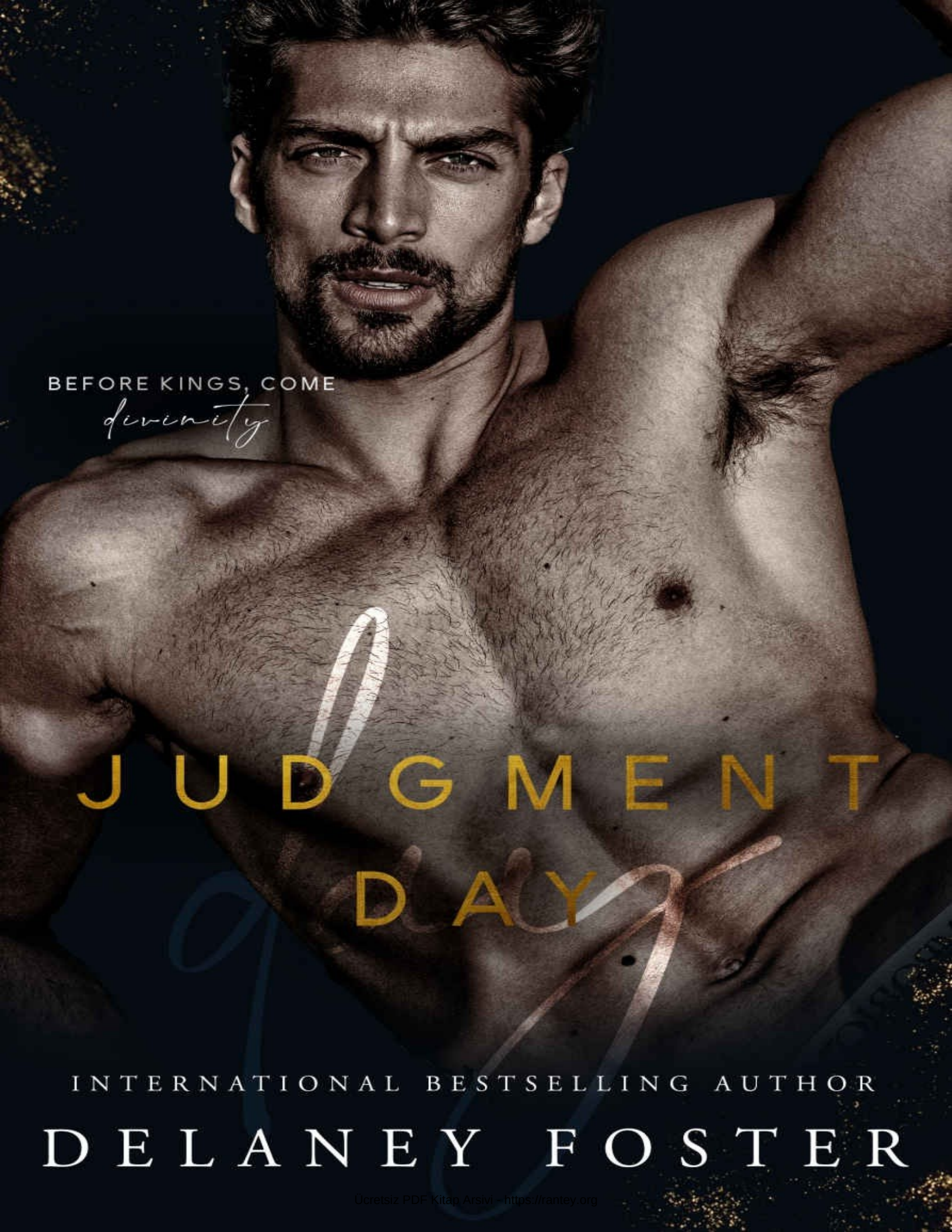
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEFORE KINGS, COME
divinity

J U D G M E N T D A Y

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
DELANEY FOSTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarısı](#)
[Yazarın Notu](#)
[Oynatma Listesi](#)

[Önsöz](#)
[Bir İki](#)
[Üç Dört](#)
[Beş](#)
[Altı](#)
[Yedi](#)
[Sekiz](#)
[Dokuz](#)
[On On](#)
[bir On](#)
[iki On](#)
[üç On](#)
[dört On](#)
[beş On](#)
[altı](#)
[On Yedi On](#)
[Sekiz On](#)
[Dokuz Yirmi](#)
[Yirmi Bir](#)
[Yirmi İki](#)
[Yirmi Üç](#)
[Yirmi Dört](#)
[Yirmi Beş](#)
[Yirmi Altı](#)
[Yirmi Yedi](#)
[Yirmi Sekiz](#)
[Yirmi Dokuz](#)
[Otuz](#)
[Otuz Bir](#)
[Otuz İki Otuz](#)
[Üç Otuz Dört](#)
[Otuz Beş](#)
[Otuz Altı](#)
[Otuz Yedi](#)
[Otuz Sekiz](#)
[Otuz Dokuz](#)
[Kırk](#)

[Kırk Bir](#)

[Kırk İki](#)

[Kırk Üç](#)

[Kırk Dört](#)

[Kırk Beş](#)

[Kırk Altı](#)

[Kırk Yedi](#)

[Kırk Sekiz](#)

[Kırk Dokuz](#)

[Elli Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Teşekkür Ayrıca yazan:](#)

[Delaney Foster Yazar](#)

[Hakkında](#)

Telif hakkı 2022 yazar Delaney Foster

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitap sadece satın alan kişinin yararlanması için lisanslanmıştır ve yeniden satılamaz.

Bu kitaptaki hikaye ve tüm karakterler yazarın fikri mülkiyetindedir. Söz konusu mülkiyetin sahibi dışında hiç kimse, bu eserin yazarının açık yazılı izni olmaksızın bu hikayenin veya karakterlerinin herhangi bir bölümünü herhangi bir ortamda çoğaltamaz, kopyalayamaz veya yayınlamaz.

Çeviri: Bu kitabı veya içeriğini dağıtmak veya bu kopyayı HERHANGİ bir biçimde yeniden satmak YASADIŞIDIR. Kitap çalmak hoş değildir. İntihal hoş değildir. Tüm korsanlar avlanacak ve mecazi kazıkta yakılacaktır.

Düzenlemeler: Dawn Alexander ile Evident Ink, Zainab M. ile Heart Full of

Reads Kapak Görseli: Anthony Julien Meyer

Kapak Modeli: Simone Susinna

Kapak Tasarımı: Pretty in Ink ile Dez Purington

İÇERİK UYARISI

Obsidian Brotherhood serisi, kurgusal bir gizli cemiyetin iç işleyişini ele alan daha karanlık bir romantizm serisidir. Bu seride yarattığım dünya karanlık, uğursuz ve çoğu zaman hoş değil. Bazı okuyucuların saldırgan veya rahatsız edici bulabileceği konular olacaktır. Sınırlarınızı bileceğinize ve sayfayı kendi takdirinize göre çevireceğinize güveniyorum.

Ben şahsen ahlaki açıdan gri bir ana karakteri ve sınırları olmayan bir hikayeyi seviyorum. Şimdi uyarıldığınıza göre, devam edecek misiniz?

Adanmışlık

Kötü adamlara. Kızı alma sırası sende.

YAZARIN NOTU

Seride buraya kadar geldiyseniz, tetikleyici uyarılara ihtiyacınız yok demektir. Bu inanılmaz bir yolculuktu. Bu dünyayı sizinle paylaşmaktan gerçekten keyif aldım ve veda ettiğim için üzgünüm. Bir şans verdiğiniz ve benimle birlikte karanlığa adım attığınız için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

Grey hakkında söyleyebileceğim tek şey, bildiğinizi sandığınız **her şeyi** unutun. Körlemesine gidin. Teşekkür edeceksin
Ben.
Ve yolculuğun tadını çıkarın.

Xx,
Delaney

Obsidian hakkında her şeyi konuşmak için [CHAMBER](#)'a katılın!

OYUN LİSTESİ

In the Woods Somewhere- Hozier
Hold On- Brooke Annibale
Darkness in Me- Fight the Fade
The Troubles- U2
Haunted- Acacia Ridge
Paint It, Black- Ciara
You Should See Me in a Crown- Billie Eilish
Hurts Like Hell- Fleurie, Tommee Profitt
İçimdeki Şeytan- Dijital Hançerler
Şeytanlarım- STARSET

Spotify'da [buradan](#) dinleyin

PROLOGUE

O zaman

19 yaş

Ay ışığı dallardan oluşan gölgelikten süzülüyordu. Ağaç kökleri toprağı kavrayan uzun, kalın *parmaklar* gibi *toprağın içine* girip *çıkiyordu*. Bir zamanlar altın sarısı olan yapraklardan oluşan soluk bir goblen zemini kaplıyordu. Orman beni her zaman büyülemiştir. Kadim. Zamansız. Huzurlu. Saklanmak için mükemmel bir yer. Kaybolmak için mükemmel bir yer. Bu yüksek devlerin yosun kaplı kabukları ömür boyu sır sakladı. Ben de bir sır saklayıcısı olmak istiyordum. Bir gün olacaktım. Tıpkı babam gibi.

Uzakta, sık ağaç korusunun ötesinde, ailem on dokuzuncu yaş günüm için bir parti veriyordu. Işıkların ve müziğin yankıları evimizden aşağıya, tepeye ve ormana doğru süzülüyordu. Parti benden çok onlar içindi. Zoraki gülümsemelere ve sahte selamlara ihtiyacım yoktu.

Buna ihtiyacım vardı.

Onunla.

Uzun sarı saçlara, kremi beyaz tene ve parlak kırmızı dudaklara ihtiyacım vardı. Sırtını kalın bir İskoç çamına dayamıştı, sıcak nefes bulutları soğuk havada dans ediyordu ve elimi bacağından yukarı kaydırıp açık pembe elbisesini toplarken parmak uçlarımın altında kalçalarını hissediyordum. Duruşunu genişletip bacaklarının arasına girmeme izin verirken ince beyaz külotunun içinden amının sıcaklığını hissediyordum. İçine bastırduğimde, ona sürtündüğümde, gecenin keskin havasını kesen en tatlı inilti. Aletim fermuarımı zorluyordu, o kadar sertti ki neredeyse acı veriyordu.

Sadie'yi kuru kuru becermek neredeyse onu gerçekten becermek kadar iyiydi.

Ve elit sosyeteden oluşan gergin bir toplantıdan çok daha iyiydi - aralarında kızıma onu yiyip bitirmek istermiş gibi bakan ahlaken yozlaşmış bir kral da vardı.

Siktir et onu.

O benimdi.

Bakmak için

benim. Tapınmak

için benim.

Yutmak için

benim.

Sırtını kamburlaştırdı ve başını ağaca yaslayarak boynunun narin sütununu ortaya çıkardı.

Memnuniyetle kabul ettiğim bir teklifti bu. Burnumu boğazında gezdirdim ve kokusunu ciğerlerime çekerek derin bir nefes aldım. Benim kendi afrodizyağım.

"Gittiğimizi fark etmeden önce içeri dönmeliyiz." Sesi yumuşak, narin ve kadınsıydı. Ve nefessizdi.

Bu sözler, bir ömür boyu dudaklarından dökülen uygun görgü kuralları ve itaatkâr tımarı. Ama onları kastetmediğini biliyordum. Buna en az benim kadar ihtiyacı vardı.

"O zaman bırak fark etsinler." Bir elimle ensesini kavradım ve dişlerimi çene çizgisinde gezdirerek ağzının köşesinde durdum.

"Bugün senin doğum günün Grey. Senin partin." Nefesi benimkiyle dans etti.

Diğer elimi boğazının önüne kaydırdım ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Ve sen benim hediye misin. Şimdi neden iyi bir kız olup bana açılmıyorsun?"

Ağzı itaat etti, dudakları ayrıldı ve beni içeri davet etti. Dillerimiz çarpıştı ve ben ona ziyafet çektim. Ağzını kendi ağzımla çürüttüm. Rujunu güzel yüzüne bulaştırdım. Ellerini düğmeli gömleğimin içine soktu ve ağzımın içinde inledi. Dilimin onunkine her vuruşunda, ateş ve ihtiyaç iliklerime kadar işliyordu. Onun içinde olmadığım her saniye acı veriyordu.

Ayrıldım ve kulağına, "Bana ne istediğini söyle." diye fısıldadım.

Gözleri hâlâ kapalıyken, siyah elbise pantolonumun içinden taş gibi sertleşmiş sikimi avuçlamak için elini bedenlerimizin arasında gezdirdi.

Bileğini kavradım ve elini ağzıma götürdüm, sonra dilimi düzleştirdim ve avucunun üzerinde gezdirdim. Islattım. Onu hazırladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Söylediğini duymak istiyorum," dedim diğer elimle pantolonumu çözerken.

Babası İskoç Parlamentosu'nun bir üyesiydi, bu da Sadie'nin ailesi tarafından herkesin ondan beklediği zarif, ağırbaşlı, düzgün bir hanımefendi olarak yetiştirildiği anlamına geliyordu. Bu, o mükemmel ağızdan çıkan iğrenç kelimeleri duymayı çok daha tahrik edici hale getirdi. Sanki sadece benim için yazılmış bir sır gibiydi.

Sikimi serbest bıraktım, sonra onun minik, artık ıslak olan elini sikimin etrafına sardım.

"İstediğin bu mu?" Başını salladı, göğsü her nefeste kabarıyordu.

Ay ışığında bakışlarını tuttum. "Söyle."

Kirli düşünceler ve hararetle gerilim aramızda uğuldarken birbirimize baktık. Elini ittim.

Sadie yutkundu, sonra yavaş bir nefes verdi. "Seni iyi hissettirmek istiyorum."

Başımı eğdim ve bakışlarımı kısarak dilimin ucuyla alt dudağımı ıslattım. "Bence benim kızım bundan daha iyisini yapabilir."

"Seni boşaltmak istiyorum," diye fısıldadı, sesinde bir ürperti vardı.

Elini tekrar becerdim, kendimi onun tutuşuna karşı salladım. "Peki bunu nerede yapmalıyım, tatlı Sadie?" Kalçalarımı ileri doğru hareket ettirip sikimi karnının alt kısmına sürttüğümde gözleri büyüdü. "Tam burası mı?"

Boyumu sıktı, sonra başparmağıyla ucunu okşadı. Tanrım.

Elbisesinin ince askılarından birini omzundan çekip çıkardım ve elbisesinin üst kısmını da onunla birlikte aşağıya sürükledim. "Yoksa burası mı?" Yeni ortaya çıkan göğsünü avuçlarken sordum, sonra başımı indirdim ve ağzımı meme ucuna sardım.

Inledi.

Havadaki soğuk yüzünden değil. Ya da sırtındaki ağaç kabuğunun pürüzlü

kenarları yüzünden değil. Hayır. O inilti benim içindi.

"Ya da belki eversiz giderim. Seni doldurur ve gecenin geri kalanında kalçandan aşağı damladığımı hissetmeni sağlarım."

Dudakları aralandı ve beni okşarken eli beni daha sıkı kavradı.

Evet. Kirli kızım bundan hoşlandı.

İki yıldır sevişiyorduk ve doğum kontrol hapı kullanıyor olmasına rağmen bir kez bile çıplak girmeyi düşünmemiştim. Ama şimdi burada, ormanda, ay ışığının altında, hayvanlarla birlikte olmak, içimde kaynayan ilkel dürtüleri çağırıyordu. Her zaman orada olan ama hiç keşfedilmemiş dürtüler. Derin ve yakıcı ama pervasız ve vahşi değil. Daha hesaplı ve kontrollü. Avını takip eden bir aslan gibi.

"Külotunu yana çek," diye emrettim ve o da uğruna öleceğim muhtaç, mükemmel kız gibi hemen itaat etti.

Başının arkasını kavradım ve gözlerini benimkilere dikmeye zorladım. Diğer elimle bacağına belime doladım, sonra sikimi kavradım ve başını klitorisine bastırdım. Sonra girişine -içine gömüldüğümde tüm mantıklı düşüncelerimi kaybetmeme neden olan daracık küçük bir deliğe.

Gözleri karardı ve bütün gece beni bir arada tutan yıpranmış iplik sonunda koptu.

Yavaş ve derin bir hamleyle içine girdim, onu ağaca doğru ittim, zevkle iç içe geçmiş keskin acıdan hoşlandığını biliyordum. Biliyordum çünkü onun hakkında her şeyi biliyordum.

İnledim. *Fuuuuuck*.

Çok sıcaktı. Çok sıcaktı. Lanet olsun. Sıcaktı. Ve sınıksız - etrafımda gerilmesi, beni sıkması, değer verdiğim her şey için beni sağması. Kendimi bir an için sadece... *olmaya* zorlamak zorunda kaldım. Sadece bir saniye. *Onun* hissinin tadını çıkarmam gerekiyordu. Bu benim kurtuluşum ve lanetlenmemdi, çünkü o anda, bu dünyada -ya da dışında- hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettiremeyeceğini biliyordum. Ve ayrıca onu benden almaya çalışan, cennetin tadını çalmaya cüret eden her orospu çocuğunu öldüreceğimi de biliyordum.

"Bu benim. Sen benimsin," dedim ona ucuna kadar çekerken, sonra tekrar hafifçe içeri girdim. Yüzündeki gevşek saç telini fırçaladım, sonra alnımı onunkine yasladım. "Benim mükemmel kızım." Ve sonra ellerimi kıkına götürdüm, hızımı artırırken etini sertçe kavradım. Vahşice. Güçlü. Boyun eğmez.

Diğer bacağına belime doladı. Elleri saçlarımda dolaşıyordu. Tatlı çığlıkları tenin tene değme sesini bastırıyordu. Amcığı titreyip etrafımda kenetlenirken başını omzuma bıraktı. "Oradayım Grey. Ben..." *Pantolon*. "...doğru..." *Pantolon*. "...orada."

Ve lanet olsun ki ben de onunla birlikte hırlayarak boşalmadım. Omurgamın tepesinden taşaklarımın dibine kadar içimi parçaladı. Şiddetli ve patlayıcı. Onun içine ve tekrar benim üzerime döküldü.

Sadie yumuşak, sessiz bir memnuniyet iç çekişi yaptı, sonra dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle bana baktı. Kalbim göğsümde burkuldu. Tanrım, bu kızı seviyordum. Onu hayattan, havadan, herhangi bir ruhun bir başkasını sevdiğinden çok daha fazla seviyordum.

Tek bir nefes içinde, sonunda onun içine girmenin verdiği mutluluk kırıldı. Havada kötü bir şey dolaşıyordu; ensemdeki tüylerin farkındalıkla diken diken olmasına neden olan elle tutulur bir karanlık. Bir tehdit fısıltısı yükselen dalların arasından süzülüyordu. Ay bile yüzünü bir bulutun arkasına saklamıştı. Yakınlarda bir yerden bir karga gakladı, sonra kanatlarını çırparak bakışlarımı gece gökyüzünde dans eden ağaç tepelerinin gölgelerine çekti.

Kolay korkan biri

değildim. Hiç korkmadım.

Ancak atmosferdeki ani değişim tedirgin ediciydi.

Bunu yapmak beni öldürse de Sadie'yi belimden kaldırdım ve külotunu düzelttim. Sonra, koştum

Kendimi pantolonuma geri sokmadan önce elimi son bir kez aletimin üzerinde gezdirip son damlasına kadar sağdım. Sanki bir işaretmiş gibi, fermuarımı çekmeyi bitirdiğim anda bileğimin alt kısmına keskin, yakıcı bir acı saplandı. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm, kan kırmızısı bir kobrayla yüz yüze geldim, kukuletasını açmış gözlerime zehir kusuyordu. Tamamen içgüdüsel olarak onu yakaladım ve atabildiğim kadar uzağa attım. O anda her şey büyümüştü. Her lanet şey. Zehrin damarlarımı yaktığını, yıldırım hızıyla kılcal damarlarımı yuttuğunu hissettim. Görüşüm bulanıklaştı ve istemsiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerim acıdı. Kusma isteğimi geri yuttum.

Kırmızı kobra bir çöl yılanıydı. İskoçya'da onlardan yoktu. Bu ormanda hiç görmediğime eminim. Ama biliyordum. Tam olarak nereden geldiğini biliyordum. Babam bana İnisiyasyon'dan bahsetmişti. Ritüelleri. O lanet yılan. Obsidyen Kardeşliği'nin bir sembolüydü. Ve buradaydı, *bana* saldırıyordu.

"Aman Tanrım, Grey!"

Avuçlarımı yanan gözlerime bastırdım, sonra bakışlarımla Sadie'nin sesini takip ettim. Uzakta, ağır ve aceleci ayak seslerinin altında dalların kırıldığını ve yaprakların çıtırdadığını duydum.

Gözlerimi kapattım, bunu yapan -onu koruyamayayım diye beni sakat bırakan- orospu çocuğunu sessizce lanetledim ve sonra ruhumun en karanlık derinliklerinden bir kükreme çıkardım. "Kaçın!"

30 yaş

Bazıları paranın tüm kötülüklerin kaynağı olduğunu söylüyordu.

Aynı fikirde değildim.

Lucifer *para* yüzünden gözden düşmedi.

Savaşlar *para* yüzünden çıkmadı.

Otorite açlığı. Kontrole
susamışlık.

Aklı başında insanları deliliğin derinliklerine sürükleyen
şey buydu. Kötülük gerçekten vardı. Ve gücün ayaklarının
dibinde diz çöküyordu.

Anlayabilecek yaşa geldiğim andan itibaren babamın bana öğrettiği bir şey vardı: Bilgi olmadan güç olmazdı. Ve bir şeyleri *söylemeden bilmek*, gerçek gücün yattığı yerd. İnsanlar sırlarını kimsenin bilmediğini düşündüklerinde gardlarını düşürürlerdi. Birisi odadaki en güçlü kişi olduğuna inandığında kibir, duyarlılığa baskın gelirdi.

Bu oda, benim kütüphanem, sadece duvarları kaplayan kitap rafları nedeniyle değil, bir ömür boyu bilgi birikimi barındırıyordu. Burası klasik mobilyalar, cam lambalar ve yün halılarla dolu bir odadan çok daha fazlasıydı. Burası bir mahzendi. Burada yıllanmış viski ve kaliteli deri eşliğinde bir ömür boyu sırlar paylaşılmıştı.

Kardeşliğin geleceğini tartışmak üzere burada bir toplantı düzenledim; bu geleceği başarmak için hepimizin birlikte çalışması gerekecekti. Caspian Donahue ve Chandler Carmichael dün gece geldiler. Lincoln Huntington, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, uçağını kaçırdı ve geç kaldı. Liam Radcliffe'in halletmesi gereken kraliyet işleri vardı ama yolda olduğunu söyledi.

Tavan yüksekliğindeki kitaplıklar biri hariç tüm duvarları kaplıyordu. Masam ve bar dolabım oradaydı. Pirinç lambalar zengin ahşabın üzerine kehribar rengi bir parıltı yayıyordu. Odanın ortasında iki deri kanepeler karşılıklı duruyordu. Lyric neredeyse her gece bu kanepelerden birinde uyuyakalırdı. Şu anda ise Caspian ve Chandler üzerlerinde oturmuş viski içiyor ve sırlarını paylaşıyorlardı.

Bir kanepenin arkasında durmuş, kristal bir kadehin dibinde elli yıllık Balvenie'yi döndürüyor ve babamın sözlerini kafamda tekrarlıyordum.

Düşündüklerinden daha fazlasını bilin. Konuştuğunuzdan daha çok düşünün. Bir fark yarattığında konuşun. Korku kükrer, gürültülü ve güvensiz. Sezgiler fısıldar. Bunu hatırlayın ve yenilmez olun.

Babam bana saygıya layık bir adam olmayı öğretti. Bu raflardaki kitaplar bana tarihi, insan doğasını ve sevgiyi öğretti. Hiç ait olmadığım bir hapishanede geçirdiğim beş yıl bana nasıl canavar olunacağını öğretti.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve Bayan McTavish içeri girdi. Lincoln onun yanından hızla geçerek karşımdaki kanepenin arkasında durdu ve bakışlarını benimkilere kilitledi.

"Bu önemli olsa iyi olur."

Hizmetçime ve en eski arkadaşıma baktım, ona kısa bir baş sallama ve gülümseme verdim. "Teşekkür ederim Bayan McTavish. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa size haber veririm." Kapı kapandıktan sonra dikkatimi tekrar bardağıma verdim ve Lincoln'e bakmadan önce viskiden bir yudum aldım.

Onun gözlerinde ateş, benimkilerde buz vardı. Bir vuruş geçti.

O zaman iki.

Dövmeli parmaklarıyla kanepenin arkasını kavrarken burun delikleri alevlendi. Viskimi bitirdim. Çenesi sıkıştı. Chandler ve Caspian bir kanepeden diğerine gergin bakışlar attılar. Ama kimse tek kelime etmedi.

Lincoln ve benim bir geçmişimiz vardı ve hepsi buna dayanıyordu: O kadını babasından kurtaramadı, ben de kurtardım. İki kez. O kırılmıştı ve ben onu tekrar bir araya getirdim. İki kez. Sonra onu ait olduğu yere, ona geri getirdim. Ve bir *teşekkür* yerine, bir *siktir* git aldım. Ama o Lincoln'dı, pürüzlü kenarlar ve sert çizgiler.

Bar dolabına doğru yürüdüm ve kendime bir içki daha doldurdum. Sonra sessizliği bozdum. "Otursana," dedim odanın ortasına doğru ilerlerken, gözlerim Lincoln'ünkilere kilitlenmişti.

Hareket etmedi.

Caspian'ın koltukta oturduğu yerin arkasında durdum.

"Liam buraya gelir gelmez bu işi bitirebiliriz ve hepiniz bir uçağa binip her ne yapıyorsanız ona geri dönebilirsiniz."

"Karım." Lincoln'ün gözleri parlarken ağzının bir köşesi sırtarak kıvrıldı. "Karımı beceriyordum."

Eğer naz yapmaya çalıştıysa, hedefi ıskaladı. Teknik olarak, o hala *benim* karımdı.

Lyric Matthews artık yoktu ve Lauren Winchester dünyanın gözünde hâlâ Lauren Van Doren'dı. Ve kanunun. Altı ay önce Lincoln, Caspian'ın teknesiyle onunla birlikte yola çıkmıştı. Dört gün önce, Crimson Sin web sitesinin yerini keşfettikten hemen sonra, el sıkışma ve kan yemini ile geçici bir tören yaptılar. Ben davet edilmemiştim. Yine de davet edilmeyeceğimi biliyordum. Lincoln ve ben Lyric'in ve Kardeşliğin iyiliği için medeniydik ama *arkadaş* olmaktan çok uzaktık.

Ona ihtiyacı vardı. Kendi iğrenç yöntemiyle onu seviyordu. Hiçbir şey beni onu hak ettiğine ikna edemezdi. Ama kadın onu seviyordu ve bu da çenemi kapalı tutmam ve onun o anı yaşamasına izin vermem için yeterliydi.

Lincoln'ün yüzü sert bir bakışa dönüştü. "Üzgünüm, gelenekleri atlادık ve hepinizi balayına davet etmedik. Lyric bu kez seyircisiz bir kutlama yapmayı tercih etti."

Ellerim parmak eklemlerim beyazlaşana kadar bardağı sıktı. O geceyi hatırlayınca kalbim göğsümde çarpmaya başladı; Kardeşlik'in benim ve Lyric'in ruhunun bir parçasını aldığı geceyi. O ana kadar Sadie'ye başka bir kadınla ihanet etmemiştim. Sadece elim, sikim ve onun anısı vardı. Şimdi Lincoln buradaydı, mezarlıktaki bir hırsız gibi acıyı sürüklüyordu.

"Evet. Bana her şeyi anlattı," diye devam etti. "Öz babamın ona tecavüz ederken seni izlemesine nasıl izin verdiğini." Caspian'a bakarken diğ

"Biz devraldığımızda berbat bir ritüel olacak."

Gözlerimi kısarken nefesime odaklandım. "O kelimeyi bir daha söylersen ağzını son kez açmış olursun."

"Ra-"

Chandler ayağa fırladı ve bir eliyle Lincoln'ün ağzını kapattı. "Şaka yaptığını sanmıyorum." Şaka yapmıyordum.

Viskimin kalanını da içtikten sonra derin bir nefes aldım. Liam hangi cehennemdeydi? Lincoln'ün evimden defolup gitmesi için bu işi bitirmeye hazırdım.

Caspian'ın omzuna arkadan bir el attım. "Mahkeme senin hayatta olduğunu biliyor. Kardeşliğin geri kalanının da öğrenmesi an meselesi." İki kanepenin arasında durmak için yürüdüm ve Caspian'a odaklandım. "Masanın başındaki yerini alma vaktin geldi."

Çenesi büküldü. "Neden yapamıyorsun?"

"Bu benim doğuştan hakkım değil." Elimi saçlarımın arasından geçirdim, sonra da sinirli bir şekilde enseme avuçladım. "Hepiniz Kardeşlik için yenisiniz. Ben onun içinde doğdum, geleneklerini sürdürmek için yetiştirildim." *Benim babam seninkine hiç benzemiyordu, demek istedim ama diyemedim. Duraksadım ve Lincoln'e bakarken elimi bıraktım. "Geleneklerin çoğu. Kadınlara tecavüz edilmesine ya da kendi istekleri dışında evlendirilmelerine inanmıyorum."* Omurgamı çelikleştirdim ve gömleğimin manşetini çekiştirdim. "*Birleşik* bir devlete ihtiyacımız olduğuna *inanıyorum*-" Lincoln'e bir bakış daha attım. "-ve organize bir otorite sistemine."

Babam da buna inanırdı. Bunu vaaz etti, içime aşıladı. Sonra ben gönderildim ve o öldü.

"Cemiyeti bir Donahue kurdu. Mahkemenin başında bir Donahue oturuyor. Bu hep böyle olmuştur." Üyelerin bunu başka türlü kabul edeceğinden emin değildim. Şimdiye kadar kabul etmişlerdi ama bunun tek nedeni soyun sona erdiğini düşünmeleri idi. Caspian'ın hayatta olduğunu öğrendiklerinde, onun liderlik etmesini bekleyeceklerdi. Hiyerarşiyi bozmadık.

"Seni duyuyorum dostum. Anlıyorum. Ama bu odadaki herkes içinde sen bunu yapmaya hak kazandın. Senin kızını, aileni, özgürlüğünü aldılar. İntikamı hak eden biri varsa, o da sensin." Viskisinin geri kalanını da içtikten sonra bardağı sehpanın üzerine koydu. "Dinle, eğer tüm bu lanet şeyi yakıp küllerinin üzerinde durmak istiyorsan, sana kibriti vereceğim." Bakışlarına karşılık verdi. "Ve eğer yeniden inşa etmek istiyorsan, o zaman tamam. Bu senin gösterin. *Sen* yönet. Doğuştan gelen hakların canı cehenneme."

Tartışmak için ağzımı açtım ama gözleri kucağına kayarken parmağını kaldırdı. Cebinden telefonunu çıkardı. "Liam," dedi parmağını ekranda kaydırıktan sonra.

Bir adım öne çıktım ve ellerimi koyu gri elbise pantolonumun ceplerine soktum. Caspian Liam'ın söylediği her neyse onu dinlerken hepimiz izledik ve bekledik.

Caspian bana bir bakış attı. "Hep birlikte gideceğimizi sanıyordum." Sessizlik.

"Tamam. Seninle orada buluşuruz," dedi Caspian ve telefonunu kanepenin minderine koydu. "Doğruca Edinburgh'a gidiyor."

Winston acil bir Kardeşlik toplantısı düzenlemişti. Liam'ın Ayelswick'teki kulübeyi yaktığı günden beri bunun olacağını biliyordum. Bu yüzden hepsini şimdi buraya çağırıştım. Liam'dan babasının çalışma odasından bana bilgi getirmesini, bizimle burada buluşmasını ve sonra da o toplantıya gitmemizi istememin nedeni buydu. Birlikte. Ve o planı değiştirdi.

Neden?

Göğsüme karanlık ve sinir bozucu bir şey yendi. "Neden bizimle burada buluşmuyor?"

"Zaman kaybetmek istemediğiyle ilgili bir şeyler sşyledi." Caspian telefonunu aldı ve tekrar cebine soktu. "Onu havaalanından alır ve birlikte Sığınak'a gideriz."

Liam içimizde en rahat ve kaygısız olanıydı. Zaman kaybetmekten başka bir şey yapmazdı. Bir şey Ka vardı.
pal

1. Derin bir nefes aldım. Plana uygun değildi ama işe yaraması gerekiyordu.
Yanmalarını izleme zamanı.

Malikânemden Sığınak'a olan yolculuk yaklaşık iki saat sürdü. Gün geceye karışmıştı. Ay, virajlı yolu kaplayan ağaç sıralarının arkasından bizi izliyordu. Yapmak üzere olduğumuz şey tehlikeliydi ve hepimiz bunu biliyorduk. Beş kişi yüz kişiyi alt edecek, onların dünyasını temelinden sarsacaktık. Hepimizin oradan canlı çıkacağına söz veremezdim. Ama ben düşersem, her sadist piçin de benimle birlikte düşeceğine söz verebilirdim.

"Lincoln'ü görmezden gel." Chandler'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Onu koruduğunu sanıyor."

Gözlerimi yoldan ayırmadım. "Ne kadar asil bir davranış ama onu *benden* korumasına gerek yok." Caspian ve Lincoln diğer arabalarımından biriyle arkamdan geldiler. Lincoln ve Caspian'ın Birimiz yolun kenarına düşmeden dar bir alanda birlikte iki saat geçirebilirdim.

Chandler bardak tutucusundan bir su şişesi aldı, sonra kapağını çevirip bir yudum içti. "Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama onun zihninde sen de onlardan birisin."

Direksiyonu kavradım ve ona ters ters baktım. "Zor bir durumda yapmam gerekeni yaptım. Yanılmıyorsam beni *sen* koydun."

Kıyamet Günü'yle hiçbir ilgim olsun istemedim. Sonunda katılmayı ve Lyric'i seçmeyi kabul etmemin tek nedeni Chandler'a bir iyilik yapmaktır.

On dokuz yaşındayken, Kardeşliğin bir üyesi ve Winston Radcliffe'in en eski dostlarından biri olan Lord Charles Findley tarafından cinayet suçundan hapse mahkum edildim. Lordlar dokunulmazdı. Güçlüydüler. Özellikle de Lord Başkanlar. Ama Chandler'ın, beş yılımı geçirdiğim hapishaneye baskın düzenleyen yüksek rütbeli bir askeri yetkiliyle bağlantıları vardı. Her şey cehenneme döndü ve hapishane alevler içinde kaldı. Mucizevi bir şekilde, Lord Başkan ertesi gün istifa etti. Yıllarca süren işkenceler bir telefonla aklanmıştı. Ona bir borcum vardı.

"Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaptık," dedi Chandler ve Anniston'ı düşündüğünü hissettim. "Lyric onu kurtardığın için şanslıydı."

"Öyle miydi?" O kadar emin değildim. "Evet, öyleydi. Öyleydi."

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. O kendi düşüncelerine daldı, ben de kendi düşüncelerimi gözden geçirdim. Düşünceler çoğunlukla Liam'ın doğrudan Sığınak'a gitmek istemesine neden olan bilginin ne olduğu etrafında dönüyordu. O duyguyu biliyordum. O yüksek hissi. Bu tür bir kontrolle gelen rakipsiz bir adrenalin patlaması vardı. Orkestrasının önünde duran bir orkestra şefi gibi,

bileğinin bir hareketiyle odaya hükmediyordu. Biz

kanlı bir senfoni yönetmek üzereydiler.

Malcolm Huntington ve Kipton Donahue ölmüştü ve -eğer her şey plana uygun giderse- Winston Radcliffe'in de yakında icabına bakılacaktı. Tribünal'de sadece ben ve Pierce Carmichael kalmıştık. Carmichael zengindi ama zayıftı. Sadece kan bağı nedeniyle konseydeydi.

Caspian yakında babasının koltuğuna oturacaktı.

Chandler resmi olarak Kardeşliğe kabul edilmişti.

Çarpık küçük oyun evi, ahlaksız web sitesiyle birlikte küle dönmüştü.

Anniston'ın Chandler'a aşık olmasını planlamamıştım bile, ama bu bizim lehimize işledi.

Bütün taşlar yerine oturuyordu.

Doğruca Liam'ın özel uçağının yanındaki piste gittik. Merdivenlerden indik ve o dışarı çıktı.

Koyu renk, dağınık saçları alnına dökülmüştü. Açık mavi düğmeli ceketini dirseğine kadar kıvrımış ve düğmelerini açmıştı. Parlak, bulaşıcı gülümsemesi gecenin karanlığında bile ışıldıyordu.

Caspian yanıma yanaştı, bir sonraki hamlemizi

bekliyordu. Liam arka koltuğa tırmandı.

Chandler omzunun üzerinden ona baktı. "Bu orgazmik olsa iyi olur."

Liam sırttı ve bu sırtış tüm yüzünü aydınlattı. "Pantolonunu delirteceğini garanti ederim."

Takım elbise ceketinin içine uzandı. "Babamın yardımı vardı. Bunu tek başına yapmıyordu."

Chandler inledi, "Bunu zaten biliyoruz. Malcolm Huntington ona yardım ediyordu ve şimdi öldü."

"Sadece Malcolm değildi. İkinci bir ev daha var. Listede herkes var-" Elini pantolonunun cebine attı ve yüzü düştü. "Lanet olsun. Uçakta unutmuşum." Bir parmağını kaldırdı. "Hemen döneceğim." Arka kapıyı açtı, dışarı atlamadan önce durakladı. "Yemin ederim sana söylediğimde sıçacaksın."

Chandler etkilenmemiş bir şekilde gözlerini devirdi. "Bütün gece sikimi yalayacak mısın yoksa gerçekten emmeyi mi planlıyorsun?"

Liam onu tersledi, sonra kapıyı çarparak kapattı ve listeyi almak için uçağa doğru koştu - babasının bilgisayarından aşırması için onu ikna ettiğim bir liste, o evi ziyaret etmiş ya da o web sitesiyle herhangi bir ilgisi olan herkesin adının yazılı olduğu bir liste. Winston'ın şantaj için tuttuğu bir liste.

O andan itibaren her şey ağır çekimde gerçekleşti.

Yan tarafında mavi bir logo olan beyaz bir minibüs geçti. Chandler ve ben başımızı çevirip siyah eldivenli bir elin yolcu camından dışarı sarkmasını izledik. Silah seslerinin sağır edici çıtırtısı duyulurken havada parlak ışıklar patladı. *Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.* Arka arkaya üç tane.

Bakışlarımı Liam'a çevirdim. İki eliyle göğsünü sıkarken gözleri kocaman açılmıştı ve hemen kanıyla ıslanmıştı.

"Fuuuuuuck," diye kükredi Chandler kapımı açıp asfaltta koşarken.

Liam ben ona ulaşmadan yere düştü. Dizlerimin üzerine çöktüm ve vücudunun üst kısmını kucağıma aldım. Gözleri çoktan soğumuş ve cansızlaşmıştı; başı bir tarafa doğru kaymıştı.

Chandler yanıma çöktü, parmaklarını saçlarında kenetlerken bir yandan da tekrar tekrar bağırıyordu. "Ne oluyor lan, ne oluyor lan. Ne. Ne. Fuuuuuuuck." Bağırışları her kelimede daha da yükseliyordu.

Kanın kaynağını bulmak için Liam'ın ceketini yırttım. Yani. Çok fazla. Kan. Duygularımı kontrol altında tutmak için dişlerimi sıktım. Göğsünden vurulmuştu. Tek kurşun büyük ihtimalle kalbini sıyrıp geçmemiş olsa bile, ciğerlerindeki iki kurşun onu kendi kanında boğulmaya terk ederdi.

Az önceki adrenalin şimdi beni ezen bir ağırlık gibi hissettiriyordu. Nefesime odaklandım. Şeytanların kafamın içinde öfkelenmesini engellemenin tek yolu buydu. Öfke ve intikam ruhumu

delip geçti. Başımlı arkaya attım ve gökyüzüne lanetler ve vaatler yağdırdım. Bunu yapanı bulacaktım ve onlar

ödeyecekti.

Gıcırdayan lastiklerin sesi, yanmış lastik ve duman kokusu etrafımızı sardı.

Gözlerim pistte dolaşırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, aklıma ilk gelen şey açıkta olmamızdan faydalanıp hepimizi ezecekleri oldu. Caspian'ın beyaz minibüse yetişmek için uçağın etrafında döndüğünü gördüğümde nefesim kesildi. Arabaya bir el ateş ettiler, ön camda bir delik açtılar ama bu onu yavaşlatmadı. Tüm gücüyle onlara doğru ilerlemeye devam etti ve gürültülü bir çarpma ile T-boning yaptı. Minibüs yan yatarken metaller asfalta çarparak çatırdadı. Caspian arabayı geri vitese taktı, sonra tekrar ileri fırladı ve minibüsün altına çarptı. Her şey patlarken arabayı kenara çekti.

"Bunu hak etmediklerinden değil, ama şimdi kim olduklarını nasıl öğreneceğiz?" Chandler sordu, sesi öfke ve acının karışımıydı.

Alevlerin gökyüzünü yalamasını izledim. "Şu listeyi al. Oradan başlayacağız."

ÖFKE, asfaltın diğer tarafındaki çelik ve cam parçalarından alevlenen ateş gibiydi. Tahmin edilemez ve vahşi. Şiddetli ve korkutucu. Liam'ı cipime taşıyıp cesedini arka koltuğa yerleştirirken göğsümde yanıyordu. Liam yerine oturduktan sonra kapıyı kapatırken Caspian'ın üzerinden yuvarlandı. Chandler ve Lincoln sessizce bakarken aralarında yayıldı.

"Araban için üzgünüm," dedi Caspian, gözlerini az önce Liam'ı yatırdığımız cipimin renkli camından alamıyordu. Kapı kapandığında içeriği göremiyorduk ama bedeninin görüntüsü zihnimize kazınmıştı. Asla görülmeyecek, asla hissedilmeyecekti.

Söylemesi garip bir şeydi. Aklından geçen onca düşünce arasında en çok buna takılmıştı. Yine de kelimelere dökmesi en kolay olan buydu sanırım.

McLaren'imın ön tarafı çatırdayan bir metal akordeonuna dönmüştü. Ön camdaki kurşun deliği çatlaklardan oluşan bir ağa dönüşmüştü. Ama o sadece bir arabaydı. Bir hayat kadar kırılgan ya da yeri doldurulamaz değildi.

"Merak etmeyin." Üçüncü sıradaki koltuğa doğru başımı salladım. "Atlayın. Bu işi bitirmeyi ona borçluyuz." Bunu ona borçluydum. Ne de olsa onu listenin peşinden gönderen bendim.

Üçü de başıyla onayladıktan sonra içeri girdiler. Arabamın alındığından, minibüsün imha edildiğinden ve olanlarla ilgili tüm ayrıntıların sıkı bir şekilde kilitlendiğinden emin olmak için hızlı bir telefon görüşmesi yaptım.

Yol kısaydı. Trafik çok azdı. Ay ışığı ağaçların arasından ve ciddi yüzlerimizden süzülürken hepimiz sessiz bir saygı içinde oturuyorduk. Yolu gördüm, direksiyonun derisini parmak uçlarımla altında hissettim, lastiklerin asfalta vuruşunu duydum ama hepsi gerçeküstü geliyordu. Kan döküldüğünü görmüştüm, kan dökülmesine neden olmuştum ama hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Uzun, kiliseye benzeyen bina göründü ve içeri girdiğimde kalbim gümbür gümbür attı, nabzım kulaklarımda zonkladı.

Sığınak, zulüm ve korku temeli üzerine inşa edilmiş bir odadan başka bir şey değildi. Büyükbabam o odanın inşasına yardım etti. Onu yakmaya yardım edecektim.

Saat neredeyse gece yarısıydı ve Mahkeme Heyeti her zamanki yerlerinde, benim Yargı Günü'nde oturduğum yarım daire şeklindeki masanın arkasındaki sandalyelerinde oturuyordu. Kral Winston ve Pierce Carmichael ortadaydı ve diğer sandalyeler boştu. Norveç Prensi Alexander'ın talihsiz ölümünden sonra Winston Kardeşliği acil toplantıya çağırmıştı. Başlamak için beni bekliyordlardı. Söyleyeceklerime hazır olduklarını umuyordum.

Olmadıklarından neredeyse emindim.

Ortasında Obsidian logosu olan altın mermer zeminle çok gurur duyuyorlardı. Onu kana bulamak üzereydin.

Kardeşliğin diğer üyeleri, kemerli bir açıklığı çevreleyen iki beyaz sütunun arasından açık alana doğru yürürken yukarıdaki balkonda yerlerinden beni izlediler. Caspian, Lincoln ve Chandler da beni takip etti.

Liam'ın cansız bedenini platforma taşıırken, arkamda kıpkırmızı bir iz bırakarak odayı soluk seslerinin yankıları doldurdu. Onu masanın üzerine, kralın tam önüne yatırdım. Kenarlarından kan damlıyor ve yerde birikiyordu. Kıyafetlerim kanla kaplıydı. Cipimin arka koltuğu sırlıklam olmuştu. Liam içinde boğulmuştu. Ciğerlerinizdeki kurşun delikleri nefes almayı zorlaştırıyordu.

Bunu ona yaptılar çünkü onlara karşı gelmeye cüret etti ve şimdi bunu ödeyeceklerdi. O bizden biriydi, lanet olsun.

O bizden biriydi.

"Ne yaptın sen?" Winston ayağa kalktı ve oğluna bakamayarak bağırdı.

Onlarınki, güçlerini korumak için ilk çocuklarını öldürebilecek bir toplumdur ve *bana* ne yaptığımı soracak kadar cesurdu. Tahtı güvence altına almanın en kesin yolu varisi ortadan kaldırmaktır, değil mi? O masada boş koltuklar olmasının bir sebebi vardı. Saltanatları sona ermek üzereydi ve bunu biliyorlardı. Umutsuz zamanlar.

Cevap vererek onu eğlendirmedim. Bize kulübeden bahsettiği gün onu odasında öldürmediğim için şanslıydı. Sadie, Anniston'ın kaçırılmasıyla ilgili olarak paramparça bir halde koşmasaydı, muhtemelen öldürürdüm. Benim nasıl bir adam olduğumu biliyordu. Neler yapabileceğimi biliyordu. Ama bu onun buna tanık olmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Bunun yerine bakışlarımı kanlı cesetten ayırdım ve odadakilere hitaben, "İşte olacaklar" dedim. Duygularıyla hareket eden biri değildim ama Liam'a yaptıklarından sonra bu odayı kurşun yağmuruna tutmamak için kendimi zor tuttum. Yutkundum, sonra boğazımı temizledim. "Caspian, Crimson Sin web sitesiyle ya da açık artırma bağlantılarını yayınlayan satış ortağıyla herhangi bir ilgisi olan kişilerin isimlerini okumaya başlayacak. Derhal geçerli olmak üzere görevlerinizden istifa edeceksiniz. Eğer reddederseniz, bu liste fotoğraflı kanıtlarla birlikte dünyadaki tüm büyük medya kuruluşlarına gönderilecek. Bana inanmıyor musunuz? Çoğunun sahibi olan adam listeyi okuyor. Ona sorun."

Odayı değerlendirdim, havayı ölçtüm. Eğer altlarına sıçmak bir ruh hali olsaydı, hava buna doymuş olurdu.

Güzeldi. Bu şekilde hoşuma gitti.

Caspian başladı, "Winston Radcliffe." Sesi karanlık ve mesafeliydi.

Winston ellerini masaya vurdu. "Oğlum burada ölü yatarken sen gerçekten de lanet olası bir liste için mi endişeleniyorsun?"

Evet. Öyleydim. O adamlardan biri Liam'ı öldürdü. Hangisi olduğunu öğrenene kadar durmayacaktım. Sıradakinin ben olacağımdan korktuğumu düşünmelerine de izin vermeyecektim.

"Pierce Carmichael," diye devam etti Caspian.

Pierce Chandler'a baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin evlat. Her şeyimi kaybederim. Zaten yeterince almadın mı?"

Chandler'ın gözleri hançer gibi kısıldı. "Git kendini becer." Durakladı, sonra sırtıttı,

"*Baba.*" Lincoln güldü. Sadist sikik.

Norveç Kralı balkonun kenarında durmuş, bize bakarken öfkeden kuduruyordu. "Oğluma yaptıklarınızın bedelini ödemedi buraya girip yönetimi ele geçirebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Oğlunuz, kadınları oyuncak bebek olarak kullanmak üzere satın alıp satan sadist bir pislikti.

neredeyse prensese tecavüz ediyordu-" Winston'a baktım. "-babasının rızasıyla." Bakışlarımı tekrar Norveç Kralı'na çevirdim. "Bir daha sırası gelmeden konuşursan üç kraliyet cenazesi kaldırırız." Liam'ın, Alexander'ın ve kendisinin.

Ben Caspian'a dönerken oda sessizleşti.

Teker teker isimleri okumaya devam etti-ünlüler, politikacılar, CEO'lar, Norveç kralı. Hiçbirimizin umurunda değildi. Saniye saniye, oda daha sessiz, daha hareketsiz hale geldi. Her nefes ölçülüydü. Ta ki listedeki otuz dört adamın sonuncusu da çağrılana kadar.

Winston'la yüzleşmek için döndüm. "Merak etme. Seni öldürmeyeceğim. En azından şimdilik." Ellerimi onun boğazına dolama düşüncesi ellerimi titretti. "Kardeşliği ele geçirmemizi ve kızının krallığını almasını izleyeceksin. Sana acı çektireceğim." Sırıttım. "Yavaş olacak. Acı verici olacak. Her sabah cehennemde olduğunu düşünerek uyanacaksın, sonra da geceleri öyle olmayı dileyerek yatacaksın -en azından önümüzdeki beş yıl boyunca." Onun sayesinde cehennemimde bu kadar uzun süre kalmıştım. "Ondan sonrası için söz vermiyorum." Caspian, Lincoln ve Chandler'a döndüm. "Beyler, hazır mısınız?"

Hepsi başını salladı, sonra beni masanın etrafında takip ettiler, Winston'ın önüne geçtik ve Pierce'ın sandalyesini yoldan çektik. Sonra her birimiz bir sandalye çektik ve ait olduğumuz yere, o lanet tahtlara oturduk. Hepimiz beşinci adamımız Liam'a baktık, sonra onun kanlı elini kendi elimize aldık ve hastalıklı bir kan yeminiyle kendi tenimizde kıpkırmızı lekeler bıraktık.

"Yeni bir Kardeşliğe," dedi Caspian.

Kolay olmayacaktı. Balkondan alaycı bakışlar almaya başlamıştık bile. Ama yanımda oturan üç adama baktığımda, buna kesinlikle değeceğini biliyordum.

"Yeni bir Kardeşlik," diye cevap verdim. *Kızımı geri almaya. Ve intikama.*

Ülke, prensinin yasını büyük bir ciddiyetle tutarken Ayelswick sokaklarında kalabalıklar sıralandı. Cenaze evinden kiliseye giden korteje soylular ve kraliyet ailesinin üyeleri öncülük etti. Tam üniforma giymiş askerlerden oluşan bir maiyet de onları takip etti. Chandler, Lincoln ve ben Liam'ın tabutunu cenaze evinden kiliseye taşıyan sekiz kişiden üçüydük. Gaydacılar *Ashokan'ın Vedası'nı* çalarak onları takip etti. Caspian halk için "ölü" olduğundan, en yakın arkadaşlarından birinin kaybının yasını uzaktan tutmak zorunda kaldı. Bunun ne kadar güç gerektirdiğini, ne kadar kırılmış hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Din adamları tabutu teslim aldılar ve mihrabın önüne yerleştirdiler. Yerime doğru yürürken yuvarlak kemerlere ve devasa taş sütunlara baktım. Kırmızı kadife oturaklı ahşap sıralara, altın süslemeli ve mermer zeminli yıkanmış beyaz nefe. Burası kurtarılmışların ibadet etmek, bağışlanmak için dua etmek ve kefaret aramak için geldikleri yerdi.

Buraya ait değildim.

Kurtarılabilir
değildim.

Bir devlet adamı tarafından büyütüldüm, bir düşman tarafından zulme uğradım ve canavarlar tarafından işkence gördüm. Ve sonra bir canavara dönüştüm. Hapishanede geçirdiğim beş yıl boyunca içimde kalan tüm insanlık duyguları temizlendi. Beni cezalandırdıklarını sandılar. Beni, sonunda onları yok edecek bir silaha dönüştürdüklerinin farkında değillerdi.

Narin parmak uçları ön kolumu kavradı. Bronz teni takım ceketimin siyah kumaşıyla kontrast oluşturuyordu. Gözlerim kollarını ince omuzlarına kadar takip etti. Giydiği siyah elbise gövdesini sımsıkı sarıyor, sonra dar kalçalarının üzerinden özgürce akıyor ve dolgun bacaklarını sergiliyordu. Koyu renk saçları başının arkasında bir düğüm halinde toplanmıştı. Zarafet ve zarafetin bir resmiydi. Bakışlarım onun yüzünü buldu. Bana baktı ve gözlerindeki hüznün benimkiyle eşleşti. Her zaman öyleydi.

"Merhaba Lyric," dedim, onu burada gördüğüme şaşırmış gibi görünmemeye çalışarak. Tabii ki burada olacaktı. Burada bir hayalet değildi. Burada kraliçenin yeğeniydi. Burada, onu görmeyeli altı ay olmasına rağmen benim karımdı. Onu babasının gazabından kurtardıktan sonra Lincoln'ün yatağında bırakmışım. Sonra babasını bulmuş ve ona hak ettiği mutlu sonu, bildiğim tek yolla vermişim.

Gülümsedi ve gülümsememesi gerektiği halde kendini evindeymiş gibi hissetti. "Gri."

Lincoln onun sırtına sahiplenilen bir el koyarken, "Yerlerimizi bulmalıyız," dedi.

Herkesin gözü üzerimizdeydi, merakla izliyorlardı. Lincoln bu insanlar için bir yabancıydı. Uzaktan kuzenim ya da uzun süredir arkadaşım olduğunu söyleyebilirdim. Bu kolay bir kılıf olurdu.

Ama içimde bir şey kıpırdadı ve beni uzanıp bileğine dokunmadan önce bileğini tutmaya itti.

On

u.

Belki de geçen gece kütüphanemde söylediği sözlerdeki meydan okumaydı beni meydan okuyan.

Belki de

Yakın

arkadaşımın

cenazesinde

sahte

evliliğimle

ilgili

istenmeyen

sorulara

cevap

vermek

istememektir.

Her

neyse,

bana

çarptı.

"Benimle

oturmalı."

"Öyle olmalı."

Bakışlarım

demir

gibi

keskin

bir

şekilde

ona

dikildi.

"Tüm

bu

insanlar

söz

konusu

olduğunda,

o

hâlâ

benim

karım.

Arkadaşımız

için

bir

anma

töreni

olması

gerekirken

bunu

dedikodu

magazinine

dönüştürmek

istemiyorsanız,

o

benimle

birlikte

oturuyor."

Lyric ona küçük bir gülümseme verdi. "Linc, sorun değil.

Sadece bir saat." Lincoln yumruğunu yakındaki bir sıranın

arkasında sıkı.

Ona

yaklaştım

ve

sadece

onun

duyabileceği

şekilde

eğildim.

"Sevdiğim

kadının

üzerinde

başka

bir

adamın

ellerini

gezdirmesini

izlemenin

nasıl

bir

şey

olduğunu

bilmediğimi

mi

sanıyorsun?

Onu

onunla

her

gördüğümde,

o

kişinin

ben

olmam

gerektiğini

bildiğim

için

içim

cız

etmiyor

mu

sanıyorsun?"

Kalbim

küt

küt

atıyordu.

"Tek

fark,

sen

buradan

ayrıldığında

Lyric

de

seninle

birlikte

ayrılıyor."

Çenesi gerildi ama başını salladı. "Eğer ona dokunursan, seni öldürürüm."

Elimi

sırtına

koyup

onu

koridorda

üçüncü

sıraya

doğru

yönlendirirken

kendi

kendime

kıkırdadım.

Lincoln

sözünü

yerine

getirebilir.

Beni

gerçekten

öldürebilirdi.

Ama

bu

bugün

olmazdı.

Yanlarından

geçtiğimiz

birkaç

kişi

bize

selam

verdi.

Çoğu

kederlerine

kapılmış,

gözyaşlarını

selpakla

silmekle

meşguldü.

"Nasılsın?" Lyric eğildi ve sessizce sordu. Tam arkamızda

oturan Lincoln'ün varlığını hissettim.

Winston'ın

kederli

babayı,

Sadie'nin

de

sırtını

yavaşça

okşayarak

onu

teselli

eden

kraliçeyi

oynamasını

izleyerek

ileriye

baktım.

Kendimi

bunun

Lyric'in

şu

anda

oynadığı

gibi

bir

rol

olduğuna

ikna

ettim.

Ama

o

beni

nazik

dokunuşlarla

rahatlatmıyordu.

Sadece

varlığıyla

beni

rahatlatıyordu.

"Bunu yapmamıza gerek yok,"

dedim. "Neyi yapmamıza?"

"İçki içerken sohbet eden iki arkadaş gibi davranın."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Sesinde bir gerginlik

vardı. "Arkadaş tanımını yeniden değerlendirmelisin."

Nefesinin altından homurdandı. "Değişmediğini görmek güzel."

Onun bu tavrı karşısında ağzım bir karış açık kaldı. "Sen de

değişmemişsin."

Elimi

önümüzdeki

sıranın

üzerine

koyduğum

yere

uzandı

ve

kendi

elini

üstüne

koydu.

"Linc

bana

neler

olduğunu

anlattı.

Liam'a

nasıl

koştüğünü,

onu

nasıl

kucakladığını,

taşıdığını.

Senin

için

önemli

birinin

başına

trajik

bir

şey

gelmiş

ve

hoşuna

gitsin

ya

da

gitmesin,

sen

de

benim

için

önemlisin.

Yani,

evet.

Sanırım

iyi

olup

olmadığını

sormaya

hakkım

var."

Bazı duyguların korunaklı kalması, kimsenin ulaşamayacağı, silah olarak kullanılamayacağı bir yerde sıkıca kilitlenmesi daha iyiydi. Pişmanlık da bunlardan biriydi.

İyi miydin?

Tabii ki

hayır.

Liam'ın göğsünde üç delik olan bir tabutta yatmasının sebebi bendim. O isimleri bulmasını ondan asla istememeliydim. Bunu kendim yapmalıydim. Bakışlarım onun solgun tenine, hareketsiz bedenine ve sonsuz uykuya dalmış gözlerine takıldı ve midemi bulandıran bir farkındalık içimi burktu. *Bu*

ben olmalıydım.

"Babamı bulup ona haber verdiğin için sana teşekkür etme fırsatım olmadı..." Bir omzunu silkti. "...biliyorsun, hayattayım." Sanki biri duyacakmış gibi son iki kelimeyi fısıldadı.

"Bunu minnettarlık için yapmadım."

Sırıttı. "Size teşekkür etmek için bir neden daha."

Bazen bana baktığında ne gördüğünü, ne tür bir hayat yaşadığını merak ederdim ki iblislerimi açıkça karşılayıp onlara *dostum* diyebilisin. Kardeşliğin ona bunu yaptığını söyleyebilirdim ama Lyric, Obsidian onu ele geçirmeden çok önce de karanlığa yabancı değildi. Lincoln gibi bir adamı böylesine özgürce, böylesine koşulsuz sevmesi bunun kanıtıydı. Eğer onun sevgisi onun günahlarının bağışlanmasını sağladiysa, belki benimki için de hâlâ umut vardı.

Tören geleneksel bir ayindi. Methiye yoktu, bol bol dua edildi ve bir koro yirmi üçüncü mezmuru söyledi. Daha sonra Lyric'i katedralin arka tarafına götürdüm, böylece Lincoln'le birlikte görünmeden kolayca çıkabilecekti.

Gözlerinde söylenmemiş binlerce kelimenin fırtınasıyla bana baktı. Sonunda, "Kendine iyi bak" dedi.

Gülümsedim, eğlendim, ağzından çıkabilecekler beni her zaman eğlendirmiştir. "*Senin için endişeleniyorum.*

Ben mi?"

Lincoln ve Lyric'in o kulübeden kurtardığımız kızlar için ne yaptıklarını biliyordum. Böyle bir şeyi ilk elden görmenin ruhunuza ne yaptığını biliyordum. Lyric'in bunu atlatacağını umuyordum.

Yine de dört yıl boyunca benden kurtuldu.

Lyric omuz silkti. "Birinin yapması gerek." Gözleri parlıyordu. "Bayan McTavish dışında." Sonra Lincoln'ün elini tuttu. Lincoln diğer kolunu Lyric'in omzuna attı ve onu kendine çekti. Arabanın kapısını açtım ve o da içeri girdi. Lincoln onun yanına kaydı, çenesi gergindi.

"Güle güle, tatlı Lyric." Kapıyı kapattım ve arabanın uzaklaşmasını izledim.

Belki onu tekrar gördüm.

Belki de yapmazdım.

En azından bu sefer veda edebildim.

Bunun acı gerçeği bana çarptı ve göğsüme geldiğini görmediğim bir darbe indirdi.

Lincoln onu hak etmiyor olabilirdi ama yaptığım onca şeyden sonra Sadie'yi hak ettiğimi kim söyleyebilirdi ki? Onu beni tehdit edecek kadar seviyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Katedralin içine döndüğümde Sadie'nin kalabalıktan ayrılıp Kutsal Emanet Odası'nda kayboluşunu izledim.

Onu, dini kaplar için yüceltilmiş bir depolama alanından başka bir şey olmayan odaya kadar takip ettim. Duvarlar koyu yeşil ve ahşap kaplamalıydı. Ahşap zemin zengin yün halılarla kaplıydı. Kitaplarla dolu raflar ve kadife askılarda özenle hazırlanmış cüppelerin asılı olduğu metal çubuklar vardı. Tek bir pirinç lambanın yumuşak ışıltısı dışında içerisi karanlıktı.

Sadie'nin sırtı bana dönüktü. Elleri büyük, ahşap bir masanın üzerinde düz bir şekilde duruyordu ve başı aşağıya sarkıyordu. Üzerinde kıvrımlarını okşayan, dizlerinin üzerinde biten, tamamen siyah bir elbise vardı. Uzun kolları ince kollarını örtüyordu ve siyah tayt bacaklarının kremsi tenini saklıyordu, bir zamanlar ellerimi ve ağzımı deşdirdiğim tenini. Başındaki siyah şapkayı çekip aldı ve ağır bir iç çekişle masaya çarptı. Acısını alıp yutmak istedim, böylece bir daha asla bu yükün altına girmeyecekti.

Kapının kapanma sesini duyunca arkasını döndü. Tanrım, olağanüstü biriydi. Yüce. Kutsal kitaplar, şarap ve cüppelerle dolu bu odada karanlığa bürünmüş bir melek - arınmak için yapılmış

şeyler. Arınmak için. Ruhumu temizlemek için bu odalardan on tane gerekirdi.

Ona doğru yürüdüm, onu içime çekecek, yakınlığının akıntısını hissedecek kadar yaklaştım.

Tenimi. "İyi misin?"

Başını hafifçe salladı ve yutkundu. "O ailemdendi." Bunu onun bildiğinden daha fazla hissettim.

Ya da belki de biliyordu çünkü bana baktı, kırılmış, paramparça ve o kadar yoğun ki artık sonuçları umursamıyordum. Bırak kral içeri girsin. Bırakın rahip girsin.

Yaklaştım, ellerimi kalçalarının iki yanındaki masaya dayadım ve bedenimi onunkine bastırdım. Yumuşak ve esnekti. *Uysal*. Başım aşağı eğildi ve dudaklarım teninin santimetrelerce üzerinde gezindi. Başı geriye doğru eğildi ve boğazının uzun sütunu ortaya çıktı. Yıllarca onu izlemiştim. Yakın durmuş ama hiç dokunmamıştık. Onu içime çektim ama hiç tatmadım. İzledim. Ve bekledim. Yılların ihtiyacı göğsümün derinliklerinde kıvrıldı. Ömrüm boyunca bu anı hayal ederek sikimi yumruklayarak geceler geçirdim. Şimdi, işte buradaydı ve tek bir dokunuşla tüm bu lanet yer etrafımızda yanacakmış gibi hissediyordum.

Yap hadi.

Sonunda. Sadece. Lanet olsun. Dokun ona.

Dudaklarım boğazının kemerini sıyırdı.

"Gri-" Elimi sırtındaki çukura götürüp onu kendime daha sıkı bastırdığımda gözleri dalgalanarak kapandı. Sonra bir anda, sanki nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu hatırlamış gibi gözleri kocaman açıldı. "Burada olmamalısın. Biri seni görebilir." Ellerini göğsümde birleştirdi, beni durdurdu ama itmedi.

Doğrudum, sonra dudaklarımı yaladım. "Benim tatlı Sadie'm. Her zaman çok düzgün." Parmak eklemimi yanağının üzerinde gezdirdim. Tek parmağımla çenesini yukarı kaldırdım. "Yakında her şey bitecek ve ait olduğun yere döneceksin." *Benimle birlikte.*

Kapı açıldı ve rahip cübbesini omuzlarından sıyırarak içeri girdi. Yalnız olmadığını fark ettiği anda durdu. İri gözleri ben ve Sadie arasında gidip geliyordu, sanki kalmaya mı yoksa geldiği yere geri dönmeye mi karar vermeye çalışıyordu.

Onun yerine ben karar verdim. Omzunu alkışlayarak, "Çok güzel bir tören, baba," dedim. Omzumun üzerinden şapkasını tekrar başına geçirmekte olan Sadie'ye baktım. "Yakında görüşürüz, aşkım."

Nefes al, Sadie. Sadece nefes al. Nefes al.

Grey Van Doren bunu hep yapardı. Derin mavi gözleri düşüncelerime nüfuz eder, kendi etrafımda inşa ettiğim koruma katmanlarını soyardı. Çok sakın ve kontrollü görünüyordu, ama yüzeyin altında serbest bırakılmak için can atan hayvani bir güç vardı. Gençliğimizden beri hep oradaydı. O zamanlar bile Grey göz korkutucuydu. Şimdi ise bir güçtü. Bu gücü kullanmanın, ona binmenin, ona sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. O benim değildi, artık değildi. Ben de artık onun değildim. Uzun zamandır değildim.

Ağacın karşısındaki o geceden, her şeyin değiştiği geceden bu yana on iki yıl geçmişti. Ama bazen, yeterince yakın olduğunda, tanıdık kokusu etrafımı sarıyor ve beni o yere geri götürüyordu. Başlangıçta, karanlık içeri sızdığında gittiğim yer orasıydı. Onun yüzünü bulur, dokunuşunu hatırlar ve orada kalırdım. Sonra, tıpkı zaman gibi, o anılar da uçup gitti.

Benim için geri gelmesini bekledim, gelmesini umdum, bunun için dua ettim. Sonunda geri geldi.

Ama bana göre değildi.

Kollarımı kendime doladım - utançtan mı yoksa korunmak için mi, emin değildim. Sadece aniden üşüdüğümü biliyordum.

Bir süre sessizlik oldu, sonra konuşmak için boğazımı temizledim.

"Bağışlayın beni, Peder. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı." Yüzümdeki örtüyü çektim.

Peder Doherty elini ensesine götürdü, sanki az kalsın başına gelecekleri düşünmesi gerekiyormuş gibiydi. Onu suçlamadım. Ben de hâlâ sindirmeye çalışıyordum. Sonra elini bıraktı ve odanın içinde ilerleyerek birkaç adım önümde durdu. Gözleri nazik ve kucaklayıcıydı, düşmüş ruhlara bağışlama sunan türdendi.

Dudaklarım aralandı. Sonra gözyaşlarımı geri kırparken kapandı.

"Sorun yok, çocuğum. Bunu Tanrı'ya bırak. O bizi derin sulardan çekip çıkarır."

Ellerimi elbisemin ön kısmında gezdirdim. "Yirmi yaşındayken o sulara atıldım ve Tanrı beni boğulmaya terk etti." Onun gözlerine baktım. "Ben de kendime yüzmeyi öğrettim." Ve sonra odadan çıktım.

Sığınak'a geri adım attığım anda dirseğime yapışan güçlü bir el beni durdurdu. "Neredeydin sen?" Winston gözlerini kısarak sordu. Sesi derin ve kararlıydı. "Peder Doherty ile konuşuyordum." Bir elimi göğsüme götürdüm. *Oyunu oyna, Sadie.* "Peder Doherty'nin tüm bu insanların önünde soğukkanlılığımı kaybedip sizi utandırmak istemem."

Herhangi bir yalan belirtisi için yüzümü inceledi. İyi ki yıllarca pratik yapmışım. Maskeyi iyi takmıştım.

"Alay bekliyor."

Katedralden mezarlığa kadar olan yürüyüş sessizdi. Gotik taş mozolenin dışında durup Liam'ın tabutunun kraliyet mahzenine indirilişini izlerken kral tek kelime etmedi. Eve dönüş yolculuğu daha da sessizdi. Winston sadece kendi sesini duymak için konuşmayı seven bir adamdı. Sessizliği çok şey anlatıyordu.

Saray soğuktu. Personel günlük rutin işlerine devam ediyor, robot gibi hareket ediyordu. Ama kederin ağırlığı her hareketin üzerinde asılı duruyordu. Liam özgür bir ruhtu. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Bu beyaz duvarlar onun yokluğunda siyaha da boyanmış olabilirdi.

Günün geri kalanı için herkesi eve gönderdim, sonra kocamı çalışma odasında Gorecki'nin 3. Senfonisi'nin sesinde kaybolmuş halde buldum. Hüzünlü yaylılar ve görkemli bas, anlamadığım bir dilde yürek burkan bir hikâye anlatan bir kadının sesini sarmıştı. Yumuşak. Ama gürültülü. Varoluşsal. Ve melankolik. Kapıyı yavaşça iterek açtım ve içeri girdim. Winston, takım elbisesinin ceketini arkasına atmış, büyük deri bir sandalyede oturuyordu. Uzun bacakları önünde uzanıyordu. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı ve gömleğinin bir yarısı kıvrılmamıştı. Bir elinde tuttuğu viski bardağını sandalyenin geniş kolundan sarkıtmış, boşluğa bakıyordu. Bunu kendine yapmamış olsaydı trajik olurdu.

Winston kırk yedi yaşındaydı, benden on beş yaş büyüktü, ama kırkından bir gün bile büyük görünmüyordu. Uzun boylu ve zayıftı, siyah saçları ve kahverengi gözleri vardı. Yüz hatları keskindi; yontulmuş bir çene hattı, düzgün bir tıraş, güçlü bir burun ve dolgun dudaklar. Bu bir dış görünüşü. Dış güzelliği içindeki kötülüğü maskeliyordu.

Önünde diz çöktüm, sonra bacaklarının arasından yukarı baktım. "Sana bir şey getirdim." Parmaklarımı şıkladım ve yeni işe aldığım oda hizmetçilerinden biri içeri girdi. "Acını hafifletmeye yardımcı olabileceğini düşündüm." Elimi uyluğunun iç kısmında gezdirdim. "Ya da en azından unutmanı sağlar."

Winston onları gençken severdi. Yirmi altı yaşına geldiğimde o eşiği geçmişim, bu yüzden son beş buçuk yıldır onun açlığını gidermek için başka yollar buluyordum. Bazen onlarla yalnız kalmak istiyordu. Bazen birden fazla getirmemi istedi. Bazen sandalyesinde oturup beni izlemek istedi... o sırada her kimse, onunla birlikte. Ama her zaman genç olmalarını tercih ederdi. Ona ilk evlendiğimiz zamanki beni hatırlattıklarını söylerdi.

Bu gece, kırmızı çerçeveli gözlerle bana baktı. Elimi kalçasından itti, sonra bardağı odanın öbür ucuna fırlattı. Duvara çarptı, sonra yere çarparak parçalandı ve madalyon desenli duvar kâğıdı ile krem rengi halının üzerinde sıvı parmak izleri bıraktı.

"Ve çözümünüz bu mu?" Hızla kalktı, yanımdan geçerken beni yere düşürdü ve açık kapıyı işaret etti. "Çık dışarı!"

Beni kış üstü yere düşürdüğü yerden kendimi kaldırdım. Kız koşarak odadan çıktı. Yanından geçerken gözlerim Winston'ın kilitlendi, sonra odama gittim.

Kalbim utanç ve pişmanlıktan ağırlaşmıştı.

Çözümünüz bu mu?

Neden olmasın ki? Yıllardır bildiğim tek *çözüm* buydu.

Babam parlamento üyesiydi. Annem bir hanımefendiydi. Doğduğumdan beri, hayatım belirli kurallara göre benim için dikkatlice düzenlenmişti. Grey ile birlikteyken bu kuralları çiğnedim. Pahalı ipekler ve danteller yerde karışık kumaş yığınlarına dönüştü. Zarif konuşmalar inlemelere ve müstehcen kelimelere dönüştü. Bana yaşadığımı hissettirdi.

Sonra ortadan kayboldu ve bana ölmüş olmayı dilettiler.

Grey'in hapse gönderildiğini ancak ilk kaçma girişimimden sonra öğrenebildim. O kolay yolu seçmişti. Ben cehenneme gönderilmiştim.

İkinci kaçış girişimimden sonra saray arazisinde bir kulübeye kapatıldım, bir yatağa bağlandım ve dövüldüm, üzerime işendi, üzerime boşalındı - vücudum aşağılandı ve zihnim kırıldı.

"Bir kraliçe gibi davranırsan, sana krallığın anahtarlarını veririm. Bir çocuk gibi davranırsan, bir çocuk gibi cezalandırılırsın." Winston çenemi parmaklarının arasına aldı ve sözlerini yüzüme tükürürken sıktı. *"Beni bir daha terk etmeye kalkarsan, sen seyrederken onu öldürürüm."*

İşte o zaman artık sadece kendim için savaşmadığımı fark ettim. O da vardı. Onun özgürlüğünü satın almak için, kendiminkinden vazgeçmeliydim. Ve bunu yaptım. Çünkü kalbim artık bana ait değildi. Artık tamamen ve geri dönülmez bir şekilde başkasına aitti. Winston'a ruhumu satmıştım. Geriye kalan tek şey bedenimdi.

Sonunda onu da almalarına izin verdim.

Kendime acımdan uzun zaman önce vazgeçmiştim. Winston'ın reddi acı vermedi. Özgürleştirdi. O acısını viski, öfke nöbetleri ve klasik müzikle boğarken, ben özgürdüm.

İlk istediğim şey sıcak bir banyoydu. Sonra belki kütüphaneye gider ve kurgu dünyasında kaybolurdum.

Winston'ın kendi odası vardı. Benimki de bendeydi. Böylesi daha iyiydi. O odada ne tür şeyler yaptığını biliyordum, ama bu şekilde izlemek zorunda kalmıyordum.

Odama girdiğimde topuklarımı tekmeledim. Yumuşak bir *gümbürtüyle* halıya indiler, sonra yan taraflarına döndüler. Elim elbisemin yan tarafına kayarken, parmaklarım fermuarı ararken kapıyı ayağımla iterek kapattım. Kumaş yerde vicuña yününden bir su birikintisine dönüştü. Çoraplarımı çıkarırken serin hava tenime iyi geldi ama sıcak suyun daha iyi hissettireceğini biliyordum.

Çorapları yatağımın üzerine atmak için döndüğüm anda kalbim dondu.

Grey köşedeki okuma koltuğumda oturuyordu. Beyaz döşemeye kaplı basit bir sandalyeydi ama o bunu bir taht gibi gösteriyordu. Üzerinde hâlâ cenazede giydiği siyah takım elbise vardı. Bileğini dizine dayamıştı. Parmak uçlarını dudaklarında ileri geri gezdirirken dirseğini sandalyenin koluna dayamıştı.

Çocukken Grey yakışıklıydı. Bir erkek olarak, nefes kesecek kadar güzeldi. Nadir, egzotik bir şey gibi. Güçlü çene çizgisi bakımlı kıllarla kaplıydı. Uzun boylu ve zayıftı ama özel dikim takım elbisesinin içini güç ve kudreti haykıracak şekilde dolduruyordu. Gözleri zeytin rengi teninde mavi alevler gibi parlıyordu. Ama onu dikkat çekici kılan sadece görünüşü değildi. Varlığıydı. Büyüleyiciydi, odadaki tüm havayı yutuyordu. İğrenç sözler ve sert sikişler vaat ediyordu. Her iyi ve kutsal şeyden vazgeçip tam orada, onun karanlığında kalmak istemenize neden oluyordu.

Gözlerini benimkilere dikti. "Devam et. Manzaranın tadını çıkarıyordum."

Kapıya baktım, yarı yarıya birinin içeri dalmasını ve ona dışarı kadar eşlik etmesini bekliyordum ama bunu yapmayacaklarını biliyordum. Bu Grey Van Doren'dı. Kimse ona bir şey yaptıramazdı.

"Yapamazsın-" Düşünemiyordum. "Yapmamalısın."

Ayağa kalktı ve ben dizlerimin arkasını yatağımın ayakucuna dayayana kadar aramızdaki mesafeyi kapattı. "Ne yapmamalıyım? Benim olanı geri almamalı mıyım?"

Grey'in bir parçası her zaman oradaydı, yüzeyin altında kaynıyordu, kontrole ihtiyaç duyan, bununla gelişen bir parçası. Ses tonu, herhangi birinin ona meydan okumasına cüret ettiğini ilan ediyordu. Tıpkı geri kalanı gibi, bu parçası da çiçek açmış, olgunlaşmış ve artık onun delici mavi

gözleri kadar kim olduğunu gösteriyordu. Kalbim

bakışları içime işlerken hızlandı.

"Benim misin, Sadie?" Gözleri amımı örten ince dantel şeride kaydı. Parmak uçları kumaşın üzerinde dans ediyor, dokunuşuyla bedenim geriliyordu. "Bu hâlâ benim mi?" Bu hem bir soru hem de bir iniltiydi, sanki uçurumun kenarındaydı ve kendisinden başka kimsenin görmediği şeytanlarla savaşıyordu.

Grey her zaman dokunmadan alay etme, almadan sahiplenme çizgisinde yürümüştü. Arzuyla mücadele eden ama sonunda onu kontrol eden bir adam gibi. Geçmişte, çoğunlukla ortak ata binme sevgimiz, ne okuduğumuz -neredeyse her zaman *Monte Cristo Kontu olurdu- ya da* güncel olaylar hakkında konuşmuştuk. "*Yakında*" ve "*benim*" gibi sözcükler fısıldardı ama *yakında* her zaman çok uzak görünürdü. Ona nedenini sormayı çok istiyordum. *Neden beni geri almadın? Neden benim için savaşmadın? Neden onu seçtin?* Ama cevaplardan korkuyordum, bu yüzden mesafemi korudum. Asla çok yaklaşmasına izin vermedim. Kendimi hiç bu kadar savunmasız bırakmamıştım. Bunu göze alamazdım. Birileri, bir yerlerde, her zaman izliyordu ve benim kaybedecek çok şeyim vardı. Grey asla zorlamadı. Hiç bu kadar cesur, bu kadar yüzüstü olmamıştı. Beni hiç yatak odamda köşeye sıkıştırmamış ya da bana *bu* şekilde dokunmamıştı. Belki de cenaze töreniydi. Ölümün insanları zamandan korkutmak gibi bir özelliği vardı. Onu boşa harcamamamız için bize meydan okurdu.

Bunu istememeliydim... *onu*. Ama Tanrım, istedim. Ve yapmak zorunda olduğum şey için kendimden nefret ettim. Winston öğrenirse, her şeyimi elimden alırdı.

Orada durmuş bana bakıyordu, mavi gözleri karanlıktı ve zihninde savaşılan tüm gölgelerle doluydu. Kalbim kırıldı. Onun için. Benim için. Bir zamanlar olduğumuz şey için.

Elini çekti ve gözlerindeki savaş acıyla son buldu. "Cevap ver bana."

Kalbimden geriye kalan tüm parçalar çatırdadı ve yerde paramparça oldu. Göğsümün derinliklerinde yankılanan bir sonlulukla fısıldadım, "Üzgünüm Grey. Çok geç kaldın."

SADIE'NİN GÖZLERİ perili ve uzaktı, eskisi gibi parlak ve umutlu değildi. Bunun için kendimden nefret ettim.

Yıllarımı onun güvenini tekrar kazanmam gerektiğine kendimi ikna ederek geçirdim, onu hazır olmadığı şeylere zorlamak istemediğimi söyledim. Hak etmeden alan başka bir adam olmak istemedim. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istedim.

Çok geç kaldın.

Hapisten çıktığım anda yapmak istediğim ilk şey doğruca ona koşmaktı ama özgür dünyaya güçsüz bir adam olarak geri dönmüştüm. Bizim dünyamızda bilgi güç demektir ve ben özgürlüğümü satın almak için tüm bilgimi kullanmıştım. O duvarların içinde, mahkûmlar arasında kendime bir isim yapmış, sırtımdaki her çizgiyle onların güvenini kazanmıştım. Beyaz yakalı olarak hapis yatan ayrıcalıklı bir pislik değildim. Yaralarım beni onlardan biri yapmıştı. Bir şeyler öğrenmiş, bir şeyler görmüş, bir şeyler yapmıştım - yüksek mevkilerdeki insanların keşfedilmesini istemedikleri şeyler. Sessizliğim karşılığında bana özgürlük verdiler - "yeni kanıtlar" ve "davanın yeniden açılması" gibi şeyler iddia ettiler. Serbest bırakılmamdan ya da bunu nasıl elde ettiğimden memnun olmayan insanlar, bağlantıları, bilgisi, *gücü* olan insanlar vardı. Kan bağımlı Kardeşlik'teki yerimi kurtardı ama hayatımı kurtaramadı. Bunu tek başıma yapmak zorundaydım. Benden korkmalarını sağlamalıydım. Ve bu tür bir korku, erkeklerin adınızdan bahsedildiğinde sinmesine neden olan türden bir korku, zaman aldı.

Yıllarca rolümü oynadım, yapılması gerekeni yaptım. Sadie'nin onu kurtarmak için bana ihtiyaç duyduğu adam oldum. Düşmanlar edindim. Ve ittifaklar kurdum. Caspian sonunda mirasını aldığı anda, babasını öldürdüğünde ve Mahkeme'deki yerini mühürlediğinde, domino taşları düşmeye başladı. Alınacak sadece iki koltuk kalmıştı. Chandler babasını halledecekti - bunu açıkça belirtmişti - ve Winston'ın zamanı sona eriyordu. Yakında, Mahkeme bize ait olacaktı.

Çok geç kaldın.

Sözleri bir kibrit gibiydi, bir alevi ateşliyor ve beni diri diri yakıyordu. Ama bunları söylediği ya da hissettiği için değil. Ayin odasında onunla yalnız kaldığımda ben de bunları hissettiğim için değil. Gerçek olmalarından korktuğum için çok acı veriyorlardı.

Bu -onu kurtarmak, ona sahip olmak, onu almak- her zaman yolumu gösteren deniz feneri olmuştu. Fırtına neredeyse bitmek üzereydi ama sanki çoktan kıyıya vurmuşum gibi hissediyordum. Dalgalara karşı çırpınıyor, su üstünde kalmaya çalışıyordum ve nedenini bilmiyordum.

Belki bizi kurtaramazdım.

Belki ikimiz de boğulacaktık.

Ama denemeyi ikimize de borçluydum.

Bu yüzden buraya geldim. Kırılıp kırılmadığımı bilmem gerekiyordu. Eğer kırıldıysak.

Ve onun odasından çıktım, parçalanmış parçalardan başka bir şey olmadığımızı biliyordum.

Parçalar ya güzel bir mozaikte bir araya gelecek ya da kanayana kadar bizi kesip açacaktı.

Onu çalışma odasında bulduğumda, "Merhaba Winston," dedim. Enkaz gibi görünüyordu.

Başını deri bir sandalyenin arkasına dayamıştı. Bacakları önünde yayılmıştı. Gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı ve saçları dağınıktı. Parmaklarının arasından açık bir viski şişesi sarkıyordu.

Sandalyesinden fırladı ve birkaç santim önümde durdu. Göğsümü işaret ederken viski şişenin etrafına yayılıyordu. "Bunu sen yaptın." Sesi arka plandaki klasik müziğin üzerinde gürledi. Elini indirdi. "Bencil intikam ihtiyacınla onu kendine çektin ve bu onun ölümüne neden oldu." Her kelimedede ağzından zehir gibi tükürükler saçılıyordu. "Bunu sen yaptın!"

"Bunu ben mi yaptım?" Elimi yüzümde gezdirdim ve tükürüğünü yavaşça sildim.

"Düşündüğümünden daha fazla hayal görüyorsun." Ona yaklaştım, gözlerinin içine bakarken aramızdaki tüm havayı tüketiyordum. Sesi coşkuluydu. Kalbim hâlâ Sadie'yle yaşadığım anın heyecanı ile çarpıyor olsa da benimki sakindi. "Sapkın bir oyun oynayabilmek için hayatımı çaldın.

Tanrı aşkına, kendi kızını sattın." Bir adım geri çekildim. "Sen hastasın, Winston. Hepiniz hastasınız. Bunu biliyordum. Liam da biliyordu." Oğlundan söz edince yüzünü buruşturdu. Bunu bir silah olarak kullandım. "Onun da senin izinden gideceğini mi sandın? Seni durdurmak istedi. *Bu*

yüzden öldürüldü. Seni. İhtiyaçların. Hastalığın. Oyununuz. Ben değil."

Göğsü kabardı. Kan çanağına dönmüş gözleri sulandı. "Seni bitireceğim" derken dişleri gıcırdıyordu. Sırıttım. "Sen zaten denedin. Şimdi *seni* bitirme sırası bende."

Bir hafta sonra Kardeşlik ile birlikte New York'taydım. Caspian ABD'deki toplantılarımız için yeni bir buluşma yeri olarak kendi binalarından birini önerdi. Şimdiye kadar Amerika topraklarındaki tüm toplantılar ya Crestview Lake'te ya da The Grove'da yapılmıştı. Kipton'un ölümünden beri Donahue Enterprises'ın yönetim kurulu Caspian'ın annesinin kontrolündeydi ama işleri Caspian yürütüyordu - her ne kadar bir bilgisayar ekranının arkasından da olsa. Onun ve Tatum'un uçak kazasından nasıl kurtulduklarını biliyordu. Ona yaşadığına dair bir kanıt vermişti - çocukluk kitabının içine bırakılmış belli belirsiz bir not ve o da bu sırrı mezara götürmeye yemin etmişti.

Donahue Plaza, betondan açık gökyüzüne doğru yükselen cam ve çelikten devasa üç binadan oluşuyordu. Plaza, Manhattan'ın kalbinde, Beşinci ve Altıncı Caddelerin hemen dışında yer alıyordu. Gümüş heykeller ve art-deco fiskiyeler her binanın önünü süslüyordu. İçeride Donahue Enterprises, NBC ve *People* dergisi gibi şirketlere ofis alanları kiraliyordu.

Üç binadan en yüksek olanının en üst katında, çoğunlukla özel etkinlikler için kullanılan Skyline Room adlı bir restoran vardı. Toplantımızı burada gerçekleştirdik. Pencere duvarından Empire State Binası gece yarısı gökyüzünü aydınlatıyordu. Parlak mavi ve sarı ışıklar manzaraya dağılmıştı. Dünyanın tepesinde duruyormuş gibi hissetmenin, bu odadaki adamların aşağıdaki hayatların her birinde parmak izleri olduğunu bilmenin belli bir gücü vardı.

Kristal avizeler zarif gözyaşı damlalarıyla şehrin ışıklarını yansıtıyordu. Odanın bir tarafındaki platformun üzerinde çalınmayı bekleyen bir kuyruklu piyano duruyordu. Masalar beyaz örtülerle kaplıydı. Bar tamamen doluydu. Birkaç adam kendilerine yardım etti, sonra da herkese birer içki doldurdu. Çıplak gözle bakıldığında, herhangi bir sosyal toplantı gibi görünüyordu.

Ellerim ceplerimde, sırtım odaya dönük bir şekilde durdum ve pencerelerden birinden dışarı

baktım.

Pencereler. "Geriye altmış altı kişi kaldık." Yüzümü odaya döndüğümde konuşmalar sessizleşti. Chandler, Lincoln ve Caspian'ın oturduğu masaya doğru başımı salladım. "Önünüzde gördüğünüz Tribünal, yüz yıllık bir kan bağıyla dövüldü. İncinmiş duygular ve üyelik kartları umurumuzda değil. Bu bir demokrasi değil." Odada birkaç alaycı ses yükseldi. Onları görmezden geldim.

"Bizler tek bir gündemi olan liderlerden oluşan bir Kardeşliğiz - kontrol." Masalardan oluşan denizin içine doğru yürüdüm, konuşurken aralarından geçtim. Yüzlerini tararken bakışlarım korku, saygı ve küçümsemenin bir bileşimiyle karşılaştı.

"Ne pahasına olursa olsun bu kontrolü ve birliği korumak için yorulmadan birlikte çalışıyoruz. Bunun ödülü olarak da bazen dünyanın geri kalanının kabul etmeyeceği ya da anlamayacağı faaliyetlerde bulunuyoruz. Bu faaliyetler bizim eğlenmemiz içindir. İstismara açık bir davet olarak değil." Winston'ı buldum ve ona ters ters baktım. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak çenesini büktü.

"Biz seks taciri, çocuk tacizcisi ya da tecavüzcü değiliz." Odadaki her bir erkekle göz teması kurdum. Kimseye boyun eğmediğimi bilmelerini istedim. Gözlerim Yargıç McIntyre'a kilitlendi - Rusya'ya gizli bilgi satan yüksek mahkeme yargıç. Sonra Gregory Byrne-karısı şehir dışındayken fahişelerin memelerinden kokain çekmeyi seven popüler bir abonelik tabanlı ağın CEO'su. Ve Timothy Lark - kulüp binasının tuvaletinde golf takımını beceren dünyaca ünlü Hristiyan evanjelist. Bu odadaki her adamın sırları vardı ve ben hepsini biliyordum.

Elbette, bilgide güç vardı. Ama korku ancak bunu kullanacak cesarete sahip olduğunuzu onlara hissettirdiğinizde gelirdi.

Pencereye geri döndüm. "Anlaşıldı mı?" Sessizlik. "Anlaşıldı mı dedim?"

Tam Winston sandalyesinden fırlayıp yumruğunu masanın üstüne vurduğu anda arkamı döndüm. "Gerçekten burada oturup bizimle çocukmuşuz gibi konuşmasına izin mi vereceğiz?" Kollarını iki yana açarak döndü ve odadakilere, *hadi* ama, der gibi seslendi. "Savaşmadan taşaklarınızı ona öylece teslim mi edeceksiniz?"

Oda sessizleşti. Hava durdu. Öfke nöbeti geçirirken bütün gözler Winston'ın üzerindeydi; kimisi inanmıyor, kimisi eğleniyor, kimisi de benim yanıtlımı beklerken ondan bana bakıyordu.

Planım onu ya hapishaneye ya da akıl hastanesine kapatmaktı. Onun hapsedilmesine ve yalnız kalmasına ihtiyacım vardı. Kabuslarımda gördüğüm şeylerden acı çekmesini istiyordum. Onu kendi cehennemine göndermeden önce bir süre *benim* cehennemimde yaşamasını istiyordum. Fısıltıları neredeyse duyabiliyordum. *Kral tek oğlunu kaybettikten sonra aklını yitirmişti.*

Yanına gittim ve yaklaşırken elimi omzuna attım. Sonra gülümsedim. "Hadi ama Winston. Bunu tamamen çok kolaylaştırıyorsun."

SEKİZ

CHANDLER CARMICHAEL'in adı Las Vegas'tan Monte Carlo'ya ve Londra'ya kadar kumar çevrelerinde kötü bir şöhrete sahipti. Bratva, Mafya ve Blackwater gibi özel askeri güçlerle güçlü bağlantılar kurmuştu. Önemli insanlara çok para kazandırmak zirveye giden garantili bir biletti. Size çok borçlu olmalarını sağlamak ise orada kalmanın harika bir yoluydu. Silah ticaretine girmek için bu bağlantıları kullandı. Benim iyiliğimi bu şekilde elde etti. Bu yüzden Kardeşlik'te önemli bir oyuncuydu.

Ayrıca ülkesinin en seçkin centilmen kulüplerinden birine sahipti. İnsanlar onun masalarından birinde oturmak için Brezilya'dan New York'a seyahat ediyor, Dubai'deki akşam yemeği partilerinde Stiletto'dan bahsediyorlardı. Dansçıları mükemmeldi ve sadece seçkin birkaç kişinin girmesine izin verilirdi. Bu gece benimle buluşmak için burayı seçmişti. Çatı katında değil. Gözlerden uzak bir restoranın sessiz köşesinde değil. Burada. Bir striptiz kulübünde.

Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Bizde olmadığından değil. Sadece hiç gitme isteğim olmamıştı. Odanın etrafına, her birinin ortasında parlak, gümüş bir direk bulunan birkaç küçük bar serpiştirilmişti. Tepedeki ışıklar beyaz mermer barların üzerinde kırmızıdan mora doğru yayılıyordu. Ses sisteminden şehvetli bir ritme sahip derin bas sesler yükseliyordu. VIP kabinleri arka taraf boyunca sıra sıra dizilmişti.

duvar, her biri mahremiyet için kırmızı kadife perdelerle kapatılmış.

Chandler beni kapıda karşıladı, sonra o kabinlerden birine götürdü. Perdeyi araladı, yuvarlak bir masa ve onu çevreleyen yarım daire şeklinde deri koltuklar ortaya çıktı. Bir dansçı uzun bacaklarını masanın ortasındaki direğe doladı ve dönmeye başladı. Amını örten küçük bir kumaş üçgeni dışında teninin her santimi açıktaydı. Koyu kahverengi saçları aşağıya sarkıyor, geriye doğru eğilirken masanın üstünü okşuyordu. Deri bankın ortasında Leo oturuyordu.

Direğin etrafında kıvrılan kıza kaşlarımı kaldırdım. "Demek eğlence dediğiniz şey bu?"

Chandler'ın sağ kolu ve bilgisayar dehası Leo Costello kucağına uzandı ve sarı saçlarını kaldırdı. Sırıttı. "Hayır. Ben *buna* eğlence derim." Başını tekrar aşağı indirdi, sonra kolunu kabinin arkasına doğru uzattı.

Chandler, Leo'nun bir yanındaki kabine geçerken, "Aldırma ona," dedi.

"Görmezden geliyorum." Görmeye geldiğim adam o olmasaydı bu kolay olurdu.

Bankın diğer tarafına geçtim.

Leo masadan bir bira şişesi kaptı ve uzun bir yudum aldı. "Demek kudretli Grey Van Doren'ın

bana ihtiyacı var." Şişeyi yere bıraktı ve dudaklarını yaladı. "Dur tahmin edeyim; söylentileri duydun." Sırttı, sonra göz kırptı. "Spoiler uyarısı: Söylentiler doğru."
Chandler inledi. "Aman Tanrım. Bir kez olsun normalmiş gibi davranamaz mısın? Senin yardımına ihtiyacı var, onun değil.

sikini."

Leo omuz silkti. "Onun kaybı."

Chandler bu adamı nereden buldu? Ve tüm kanı doğrudan sikine giderken beyni nasıl çalışıyordu?

Müzik gümbürdüyordu. Gözlerimi masanın ortasındaki kızıdan ayırmadım, sessizliğimin düşüncelerimle onun kulakları arasında mesafe yaratmasına izin verdim. "Belki de şimdi iyi bir zaman değildir."

Chandler kabinde arkasına yaslanırken, "Rahatça konuşabilirsiniz," dedi. "Hepsi tamamen incelenmiş ve çenelerini nasıl kapalı tutacaklarını biliyorlar."

Haklı olabilirdi ama ben yine de yorumlarımı muğlak tuttum.

Bakışlarımı Leo'ya çevirdim. "İkinci bir ev var. Onu bulmamız gerek."

Elini kucağına götürdü. "Sakin ol, Rapunzel. Dişler sadece doğru yapıldığında eğlencelidir." Yüzüne göremediğim bir şey yaptı. "İşte böyle. İşte böyle." Sonra başını arkaya eğdi ve bir inilti çıkardı.

Boğazımı temizledim. "İşin içinde üçüncü bir kişi daha var. Kim olduğunu bulmamız gerekiyor." Leo bana bakmak için başını eğdi. "Sence o prensin babası mı? Norveçli adam mı?"

Anniston'a neredeyse tecavüz eden prens. Sadistçe seks kasetleri çekip internette yayınlayan prens. Chandler'ın öldürdüğü ve Liam'in kulübeyi yakarken kül yığınına çevirdiği prens. Evet, babasının bu işe karıştığını görebiliyorum.

"Olabilir. Ama emin olmamız gerek. Havaalanında beyaz bir minibüs vardı. Logoyu alabilmem için güvenlik kayıtlarına ihtiyacım var."

"Tamamdır," dedi Leo.

Kız başını kaldırdı.

Leo ona, "Seni kastetmedim," dedi.

Ağzının kenarını yavaşça silerken bana baktı.

Ağzı bir sırıtişla kıvrıldı. "Sanırım senden hoşlanıyor." Kızın saçlarını okşadı. "Paylaşmaktan çekinmem."

Chandler'a baktım.

Bir elini kaldırdı. "Bana bakma. O şerefsizle bir pipeti bile paylaşmam."

Ritim düştü ve daha yavaş, daha boğucu bir şarkı çalmaya başladı. Etrafımızdaki ışıklar mordan kırmızıya karıştı. Dansçı eğildi ve parmağını Leo'ya doğru uzattı. Leo başını kaldırdı ve kız onu dudaklarından öperken, diğer kız onun sikini emmeye devam etti.

Kızlar değildi. Ya da Leo. Ama hareketin kendisiyle ilgili bir şey kanın doğrudan sikime hücum etmesine neden oldu. Vücudumun tepkisi beni şok etti ve sonra tekrar şok etmedi. Bu bizim kim olduğumuzdu, kim olmak için yaratıldığımızdı -ham, ilkel, cinsel varlıklar. Bu, ona göre hareket etmek istediğim anlamına gelmiyordu. En azından burada.

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Chandler her gün bununla nasıl başa çıkıyordu?

Leo ağzını kızinkinden çekti. "Emin misin? Öğürme refleksi olduğunu sanmıyorum." Kalçalarını kaldırırken kızın başını yerinde tuttu. Gözleri geri döndü ve tekrar inledi. Sonra tekrar aşağı indi ve bana baktı. "Hayır. Refleks yok."

Ben de kendimi bir pislik sanıyordum. Kabinden kayarak çıktım ve gitmek için ayağa kalktım. "Bana o bilgiyi mümkün olduğunca çabuk getir."

BUGÜN BENİM OTUZ BİRİNCİ DOĞUM GÜNÜMDÜ. Doğum günlerini kutlamazdım. En son bir doğum günü partisi verdiğimde, tüm dünyam temelinden sarsılmıştı.

Babam beni ormanda bulmuştu, koşamıyordum, göremiyordum, Sadie'nin sağ salim eve dönmesi için dua ediyordum. Bana olanları anlattığında -Sadie'nin Kıyamet Günü için seçildiğini- kendimi kaybettim. O günün ne anlama geldiğini biliyordum. Kardeşliğin bekâr erkeklerinin eşlerini seçtiği gündü. On kız Sığınak'ta erkeklerin önünde durur, yargılanmayı bekler, seçilmek için dua ederdi. Bu kızların çoğunun eninde sonunda ruhlarını satacaklarından haberleri yoktu. Annem babam konusunda şanslıydı. Her zaman bu şekilde sonuçlanmazdı.

Babam bana Winston olduğunu söylemeden önce Sadie'yi kimin seçtiğini çok iyi biliyordum. Bir kadın seçildikten sonra ya boyun eğer ya da ölürdü. Bunlar tek seçenekti.

Ben daha durdurmaya fırsat bulamadan Sadie'yi Ayelswick'e götürmüşlerdi. Sarayın merdivenlerinde ortaya çıktım ve muhafızlar tarafından dövülüp götürüldüm.

"O, soydan biri tarafından seçildi. Bu geri alınamaz, benim tarafımdan bile. Eğer Mahkeme'deki yerini almak istiyorsan, bunu kabul etmek zorundasın," demişti babam.

Kan bağı üyeleri diğerlerinden daha fazla güce sahipti. Onların sözleri kanundu. Onların kararları kesindi.

Ben bir Van Doren'dim. Biz de soyun bir parçasıydık. Ve kanunlar umurumda bile değildi. İtaat etmeyi reddettim. Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Kendimi yerel bir barda buldum ve barmen sözümü kesene kadar içerken bir plan yapmaya çalıştım. Ben de ona burnunu kanattım, sonra da arabamda sızdım. Uyandığımda barmen ölmüştü. Etrafım polis tarafından sarılmıştı ve cinayetle suçlanıyordum. Sarhoş olabilirdim ama ölü bir adamın beni bar *taburesinden* çekip almayacağından emindim, sonra beni bardan dışarı sürükledi ve *eve gitmezsem* polis çağırmakla tehdit etti. O barmenin boğazına kırık bir bira şişesinin sivri ucunun nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu benim yapmadığımı biliyordum. Kavgayı gören tanıklar vardı, sonra beni arabamda baygın halde gördüler. Ellerim -bir şekilde- kan içindeydi. Ve kapanıştan sonra içeri girip iddia ettikleri şeyi yapmadığımı kanıtlayacak kimse yoktu. Hiç şansım yoktu. Ve bir daha asla doğum günümü kutlamadım.

Bugüne kadar.

Bayan McTavish ısrar etti ve ben de tartışamayacak kadar intikamıma gömülmüştüm.

Bahçeden taze çiçekler getirmiş, onları kaidelerin üzerindeki uzun vazolara yerleştirmiş ve büyük salonda müzik çalmaları için küçük bir topluluk tutmuştu. Hizmetçiler insan denizinin içinde

vals yaparak

gümüş tepsilerden şampanya ve ordövrler dağıttı. Resmiydi. Abartılıydı.

Ama tek yapmak istediğim kütüphanemde viski yudumlamaktı.

Sadie bir köşede durmuş, elinde bir kadeh şampanya tutuyor ama içmiyordu. Sarı saçları örülmüş ve başının arkasında bir düğüm haline getirilmişti. Giydiği yumuşak fildişi elbise kıvrımlarını sarıyor, göğüslerini kavıyor ve ipekten belini kavıyor, sonra kalçalarının üzerinden bir tül denizi halinde gevşekçe yere kadar iniyordu.

Winston odanın başka bir yerinde, birkaç Kardeşlik üyesiyle sohbet ediyor, tahmin etmem gerekirse muhtemelen benim ölümümü planlıyordu. Onu yalnız bıraktığı için aptalın tekiydi.

Kolumu çekiştirdim, kol düğmemi düzelttim ve ona doğru yöneldim.

Konuklardan biri, yerel bir haber kanalında çalışan bir yapımcı, yanlarından geçerken beni durdurdu. "Bu tam bir doğum günü partisi Bay Van Doren." Yanından geçen bir sunucunun tepsisinden bir fûme alabalık kroketi kaptı. "Bayan Van Doren'ı henüz görmedim. O burada mı?"

Lyric'ten bahsediyordu ve hayır, o burada değildi. Ormanda bir kulübede, seks ticareti için kaçırılan genç kızların rehabilitasyonuna yardım ediyordu. Leo'dan yardım isteyeli haftalar olmuştu. Chandler bunun üzerinde çalıştığını söylemişti ama karanlık ağın içine çekilmiş, insan tacirlerinin izini sürmekle meşguldü. Bilgiye ihtiyacım vardı ama yaptığı işin önemini de anlıyordum. Ona biraz daha zaman tanıyacak, sonra tekrar ziyaret edecektim. Sabırlı bir adamdım ama sadece bir yere kadar.

Ona bir gülümseme verdim. "Bayan Van Doren şehir dışında. Amerika'da bazı işleri varmış."

Gözlerini kıstı ve çiğnerken dudaklarını büzdü. "Anlıyorum," dedi peçeteyle ağzının kenarlarını silerken. "Peki, ona selamlarımı ilet."

"Kesinlikle."

Görev tamamlandı. Her şey bir süreçti. Bir illüzyon oyunu. Hayal gücüyle sulanacak tohumlar ekildi. Ne tür bir eş kocasının yıllardır ilk doğum günü partisini kaçırır?

Kusursuz dış görünüşümüzde ilk çatlağı ben yaratmıştım. Şimdi, boşandığımızı açıkladığımızda, insanlar *bunun olacağını gördüğümü* fısıldayabilirdi. O zaman gerçekten özgür olacaktı.

Tatum'un düğününe gitmesine izin verdiğim an, onu muhtemelen bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Kaçınılmaz sona doğru ilerliyorduk. Sadece bu şekilde hissetmekten nefret etmeyi hiç beklemiyordum.

Arkasına geçtiğimde Sadie beni dikkatle izledi. Ensesinde elbisesini birbirine bağlayan iki inci düğme vardı, ardından kışının hemen üzerinde tekrar kapanan geniş bir anahtar deliği açıklığı vardı.

"Enfes görünüyorsun." *Bana kırılmadığınızı*

söyle. Omzunun üzerinden bana bakmak için

hareket etti. "Hayır. Arkanı dönme."

Yanıldığımı söyle.

Kalabalığa bakmak için başını geri çevirdi.

Aferin kızıma.

Kulağına yaklaştım ve nefesimin tenini ısıtmasına izin verdim. "Onlara bak ve sanki prosciutto hakkında konuşuyormuşuz gibi gülümse." *Tekrar deneyeyim.*

Gözlerim konukları taradı. Gece elbiseleri giymiş kadınlar şampanyalarını yudumluyor, bana ve Sadie'ye gizlice bakmaya çalışırken fısıldaşıyorlardı. Özel dikim takım elbiseli erkekler küçük gruplar halinde toplanmış, viskilerini yudumluyor ve yüksek sesle gülüyorlardı.

"Bu partilerin kaçında bunu yapmak istediğimi biliyor musun? Arkana geçip sana ne kadar güzel olduğunu söylemeyi?" Bu bir replik değildi. Bunu sayamayacağım kadar çok kez düşünmüştüm.

Yutkunurken boğazındaki sütun dalgalandı. Bir sessizlik ritmi geçti. Derin bir nefes aldı

nefes aldı. "Gri-" diye başladı ama Bayan McTavish yaklaşıncaya durdu.

"Böldüğüm için özür dilerim ama kral kütüphanede büyük bir kargaşaya neden oluyor." Sadie bana karşı gerildi.

Lanet olsun. Başa dönelim.

"Teşekkür ederim, Bayan McTavish."

Bakışları ben ve Sadie arasında gidip geliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Bebekliğimden beri ailem için çalışıyordu. Sadie'ye aşık oluşumu izlemişti. Sadie'nin kaçırıldığını anladığımda nasıl parçalandığıma şahit oldu. Ve cehennemde beş yıl geçirdikten sonra o kapıdan geri dönen kalpsiz iblisi kucakladı. Benim hakkımda muhtemelen benim bile bilmediğim şeyleri biliyordu. Ona güvenmiştim.

Sadie sanki o bir çocuk, kendisi de endişeli bir anneymiş gibi, "Onu kontrol etmem gerek," dedi.

"Burada Bayan McTavish'le kal. Winston'ı ben hallederim." Onunla ilgili her iyi ve mükemmel şeyi alıp korku ve beyni yıkanmış bir sadakat kabuğuna dönüştürmüştü bile. O normalken onun yanında olmasını istemiyordum. Aklını kaçırmışken de onu yakınında istemediğimden emindim.

Sadie omurgasını çelikleştirdi, savunma moduna geçti ve bana bir tehditmişim gibi baktı. "Onunla *ilgilenilmesine* gerek yok Grey. Oğlunu daha yeni kaybetti. Yas tutuyor. Teselli edilmeye ihtiyacı var."

Parmak uçlarımla yanağını okşadım. "Benim tatlı Sadie'm, o sana ne yaptı?" *Buradaki kötü adam ben değilim.* En azından onun söz konusu olduğu yerde.

Bakışlarımı tuttu. "Bana bir krallık verdi ve beni kraliçe yaptı."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Ciddi olamazdı.

"Seni bir tutsak yaptı. İkimizi de tutsak etti." Eğildim, onun göz hizasına kadar indim. "O bir canavar. Bana bunu gördüğünü söyle."

"Ben çok şey görüyorum. İntikam hırsıyla gözü dönmüş olan ben değilim."

İntikama susamışlık. Benden her şeyimi çalmasaydı intikam almaya gerek kalmazdı. Elim düştü. "Hikayendeki kötü adamın ben olduğumu düşünüyorsun." Bu bir sorudan çok bir ifşaydı. Bu yüzden çok geç olduğunu söyledi.

Benim bir canavar olduğumu düşünüyordu ve bu da Winston'ı öldürme isteğimi daha da artırıyordu. Ama bunu şimdi yaparsam, bu yalnızca onu haklı çıkaracak ve benden uzaklaştıracaktı. Dikkatli olmalıydım. Hesaplanmış.

Sadie başını salladı. "Winston'ı bulmam gerek." Sonra da konuk kalabalığının içinde kayboldu.

Bayan McTavish bana rahat olduğumdan daha fazla sempati ile baktı. Beni teselli etmek için küçük elini ön koluma koydu.

Çenemi sıktım. "Lütfen kimsenin bizi takip etmediğinden emin ol."

Ama fark etmedi. Kütüphaneye vardığımda, Winston kalabalığı üzerine çekmişti. Kitapları raflardan indirip yere çarpıyordu. Masamdaki kâğıtları konfeti gibi etrafa saçıyordu.

"Bir şey mi arıyorsun?" Ellerim ceplerimde kapı çerçevesine yaslanırken sordum. Etrafıma bakındıkça öfkem kabarıyor, sonra da damarlarımda patlıyordu, sıcak ve şiddetli. Lanet suratını dağıtmamak için yumruklarımı ceplerimde sıktım. *Benim* alanımı işgal etme ve *eşyalarımı* parçalama hakkını ona kim veriyordu?

"Bununla bir ilgin olduğunu biliyorum. O kurşunları onun göğsüne sen sıktın ve ben bunu kanıtlayacağım." Kelimeleri birbirine karıştı.

Sadie, mükemmel kraliçe, bir elini onun sırtına koydu. Onu teselli ederken sesi yumuşak ve sakindi. Göğsüme saplanan bir cam kıymığı kalbimi ikiye ayırdı sanki.

"Liam doğal sebeplerden öldü. Bundan kimse sorumlu değil," diye hatırlattı ona.

O da dahil herkese anlattığımız hikaye buydu. Liam kalp krizi geçirdi. Kardeşlik dışında hiç kimse ölümünün gerçek sebebini bilmiyordu. Toplumumuz sırlarla örülmüş bir yorgan gibiydi. Sırlarla yaşırdık... ve sırlarla ölürdük. Şimdi Winston onlardan birini bir oda dolusu insana açıklıyor, uygun gördüğüm şekilde kullanmam için zayıf noktalarını ayaklarımın altına seriyordu. Ve ben de onları kullanacaktım. Onu birden fazla şekilde cezalandırmak için kullanacaktım. Sözleri gerçektir ama bizim dünyamızda *gerçek*, başkalarının görmesine izin vermeyi seçtiğimiz şeydi. Şu anda, *gerçek* onu sadece deli bir insan gibi gösteriyordu.

Kütüphane boyunca yürüdüm, topladığı küçük ama dikkatli kalabalığın arasından geçtim, sonra önünde durdum. Nazik bir ev sahibi rolümü oynayarak omzuna nazik bir el koydum ve ona sıcak bir gülümseme verdim. "Kafa karışıklığınız anlaşılabilir. Prens'in kaybı hepimizi derinden etkiledi." Kulağına doğru eğildim ve fısıldadım: "Bu sana son uyarım. Böyle bir numara daha çekersen seni de onun yanına gömerler." Sonra kalbimin etrafında dikenli bir sarmaşıkla Sadie'nin onun elini tutup odadan çıkarmasını izledim.

ETİM YANDI. Kalın kan izleri uyluklarımın arkasından ayaklarıma kadar damlıyordu.

-Attığım her adımda kanlı ayak izleri bırakacak kadar. Derim çığ ve yüzülmüştü ama kirpikler gelmeye devam ediyordu. Hiç durmadılar.

"Çubuğa tutun, seni lanet olası otuzbirci," diye bağırdı arkamdan hırçın bir ses. Sonra kırbaç tekrar sırtıma indi.

Ağzımı deri bir kemerle bağlamışlardı, başımın etrafına sarmışlardı. İlk başta bunun ağzımı tıkamak için olduğunu düşündüm. Acıya dayanmak için ısırمام gerektiğini hemen anladım.

Saçlarım terden sırlıklam olmuştu. Alnımda boncuk boncuk olmuş ve yüzümden aşağı yuvarlanmıştı. Başım kaldırılamayacak kadar ağırdı, bu yüzden uzattığım kollarımın arasına düşmesine izin verdim. Bir sümük ve gözyaşı seli yüzümden akan ter nehrine karıştı. Gözyaşları vücudun doğal kendini yatıştırma yoluydu, acıya karşı kimyasal bir barikattı. Gözyaşlarımın tükeneyeceği ve hissizleşeceğim zamanın ne zaman geleceğini merak ediyordum.

Gözlerimi kapattım ve onun yüzünü hayal ettim, her zaman onun yüzünü. Sadie beni ayakta tutan tek şeydi. Gücümü onun gülümsemesinde buldum, bana pes etmememi söyleyen sesini duydum.

Gözlerimi açtığımda yatak odamda yalnızdım. Saçlarımdan ter akıyor ve gözlerimi yakıyordu. Doğrudum, nefesim kesilirken kalbim güm güm atıyordu.

Aynı kabus.

Farklı bir gece.

Bir çukur kazıp kendilerini içine gömdüklerinde şeytanlarınızdan kaçmak zordu. Beş yıl boyunca bu kabus benim gerçeğim oldu.

Saat sabahın dördünü geçiyordu ama külotumu çıkardım ve duşu sonuna kadar açtım. Suyun tenime vurmasına ihtiyacım vardı, bunu arzuluyordum. Yıllar geçtikçe sırtımdaki yaraların acısını dindirmenin tek yolunun yeni bir acı, farklı bir acı vermek olduğunu öğrenmişim. Yara izleri *aslında* acı vermiyordu. Kabusların getirdiği hayali bir yanmaydı. Ama bildiğim her şey kadar gerçek hissettiriyordu.

Bir el bezini köpürttüm ve tüm vücudumu sabunladım. Haşlayan sıcak su cildimin üzerinde nehirler halinde akıyor, anıları temizliyor, onları ateşten arındırıyordu.

Bu anlarda ve sadece bu anlarda, şeytanlar sessizleşti. Dışarıdaki yaralar içeridekileri solladı. Tenim kırmızının en yumuşak tonuna dönene kadar orada, kavurucu vaftiz suyunun içinde durdum. Sonra suyu kapattım ve kurulanmak için bir havlu aldım. Çırılçıplak yatağa geri döndüm ve

gözlerimi kapatıp huzur için dua ettim.

ON BİR

WINSTON'I ALDILAR.

Hükümdar, akıl veya beden yetersizliği nedeniyle, şu an için kraliyet görevlerini yerine getiremeyecek durumdadır.

Söyledikleri buydu. Bunu oylamışlardı. Karısı olarak, *kraliçe* olarak itiraz etmiştim ama bunun bir önemi yoktu. Dörde bir sayıca üstündüm.

Artık gecelerini, elit bir psikiyatri koğuşuna dönüştürülmüş eski bir malikânenin içindeki ona onluk bir odada geçiriyordu. İzleyebileceği düz ekran bir televizyonu, duvarlarında orijinal tabloları ve yatağında bambu çarşafı vardı ama burası özenle hazırlanmış bir hapisane hücresinden başka bir şey değildi. Onu ziyaret etmeme bile izin verilmiyordu.

Gecelerimi kahvaltı salonunda oturup sıcak çay ve süt içerek huzursuz geçiriyordum. Günlerdir uyumamıştım. Anniston yakında Naip olarak atanacaktı. Bu benim için ne anlama geliyordu? Burada olmayı ben seçmemiş olabilirdim ama son on iki yıldır hayatta kalmayı başarmıştım. Grey haklıydı. Winston bir canavardı. Ama tanıdığım bir canavardı.

İçimden bir ses hastaneye yatmasının tesadüf olmadığını söylüyordu. Grey beni geri istiyordu. *Bizi* geri istedi.

"Sen benim misin, Sadie. Bu hala benim mi?"

Birlikte olduğumuz kısa anlarda beni o zamana ve mekâna geri dönebileceğimize, kaldığımız yerden devam edebileceğimize inandırdı. Hatta istediğimin bu olduğunu düşündüğüm anlar bile oldu. Birlikte güçlü olabilirdik. Ama ondan sakladığım sırları öğrendiğinde, bana şimdi baktığı gibi bakmayacaktı. O zaman yalnız kalacaktım.

Ya da daha kötüsü.

Ya başka bir canavar beni ele geçirirse?

"Çok özür dilerim. Başka kimsenin uyanık olduğunu düşünmemiştim." Anniston'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Babasına hiç benzemiyordu. Uzun siyah saçları ve açık teniyle gerçekten de bir prensese benziyordu, iri geyik gözleri ve mükemmel gülümsemesiyle. Ekose pijamalarının içinde bile bir kraliçenin özgüvenine sahip bir prensesin bakışları.

"Sorun değil. Sabahın ikisinde oturup çay içen çok fazla insan yok." Zorla gülümsedim. Bir elinde kendi çay bardağı, odayı geçti ve masada karşıma oturdu.

"Kabuslar mı?"

"Onun gibi bir şey." Çoğu kâbus insanların korktuğu şeylerden oluşurdu. Benimki anılardan oluşuyordu.

Anniston fincanını masanın üzerine koydu. "Babam hasta, Sadie." Bu sözleri yüksek sesle söylemek ona acı veriyor gibiydi. "Belki şimdi ihtiyacı olan yardımı alabilir." Elini benimkinin üzerine koydu. "Bunun onun yaptıklarını haklı çıkarmayacağını ya da tüm o kızlara yaşattığı acıyı geri getirmeyeceğini biliyorum-" Yutkundü. "*Sana* yaşattığı acıyı da. Ama belki şimdi, bunun yakında sona ereceğini bilmek kâbuslarını kovalayabilir."

Bir kahkaha attım. "Biteceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kabuslarım ya da onlardan kurtulmak için neler yaptığım hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Anniston saldırıya uğramıştı ve bu korkunç ve alçakçaydı ama onun yaşadıkları benim acımın yüzeyini bile çizmiyordu. Bu öyle umutla geçirilecek türden bir acı değildi. Sizi değiştiren, sizi tüketen, aynaya her baktığınızda karşınızdaki kadını artık tanıyamayacağınız türden bir acıydı.

"Çünkü Chandler ve arkadaşları öyle olana kadar durmayacaklar." Anniston ellerini kucağına koyarak dik oturdu. "Ve onlara güveniyorum. Leo karanlık ağın her yerinde. Grey daha fazla kızın olduğu başka bir ev olduğunu biliyor. Onu bulması an meselesi."

Kalbim korkuyla çarpıyordu. Panik içimde dönüp duruyor, midemi düğüm düğüm ediyordu.

Bir ev değildi.

Bir ahırdı.

Kabuslar canlandı.

Açık mavi duvarlarla, manzara resimleriyle ve kanarya rengi uzun perdeli pencerelerle çevrili kahvaltılık salonunda olduğumu biliyordum. Güvende olduğumu biliyordum. Burada hiçbir şey bana zarar veremezdi. Ama tek gördüğüm, tek hissettiğim o yerdı. Deriyi tenimde hissettim. Selvi ve toprak kokusunu aldım. Her şey sel suları gibi aktı, sessizlik ve çığlıklar, dövülen çıplak etin sesi, ter ve kan kokusu. Titremelerini engellemek için ellerimi birbirine kenetledim.

Yine orada, deri bankın üzerindeydim. Ahşap kapıdaki dikdörtgen kesik, vücudumun üst yarısını alttan ayırıyor, belden aşağıyı açığa çıkarıyor ve beni savunmasız bırakıyordu. Çaresiz. Kayışlar tenime batarken ağır polyesterin bileğimi yaktığını hissettim. Seslerini duydum. Gülüşmelerini. Kaba sözleri. Onları göremiyordum, onlar da beni göremiyordu. Anıları etrafımda daireler çizerek dans ediyor, küçük şeytanlar gibi benimle alay ediyordu.

Nefes alamıyordum.

Nefes alamıyorum.

Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da kimin. İstediklerini, istedikleri zaman, istedikleri şekilde aldıklarında sadece dişlerimi sıkıp dayanabilirdim. Onlar içime, üstüme boşalırken ben ahşap bir kapının dış tarafındaki yastıklı bir bankta yatan yarı açık bir bedenden başka bir şey değildim. Üzerime işediler. Beni nesnelerle becerdiler.

Gerçekliğin hayal edebileceğim her şeyden çok daha kötü olduğunu fark ettiğimde nesnelerin ne olduğunu hayal etmeye çalışmayı bıraktım.

Hissettim... *orada*... sanki şu anda oluyormuş gibi. Yandı. Tanrım, yandı.

Korku ve panik bedenimi kontrol ediyordu. Anniston masadan uzaklaşırken sandalyenin ayaklarının fayans zeminde sürtündüğünü fark etmeyene kadar tüm hücrelerim korkuya yenik düşmüş, onun içinde kaybolmuştu. Önümde diz çöktüğünü hiç görmedim ya da iki elimi tuttuğunu hissetmedim. Sesi uzaktı, sanki

suyun altında yankılanır.

Sonra ellerimi sıktı. Adımı söylediğinde nazik sesi yüksek ve güçlüydü.

Boğulmakta olan biri gibi derin bir nefes çektim, sanırım öyleydim de. Boğuluyordum ve cankurtaran simidim bir akıl hastanesinde kilitliydi.

Anniston'ın yuvarlak gözleri bana bakarken endişe doluydu. "Sen iyi misin?"

Boğazıma kaçan safrayı yuttum. İçten dışa çürümenin, parçalanmanın ve gizli yerlerde yara almanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bazen, çok acıdığı için işlemek zorunda kalmamak için kendimi susuz bırakırdım. Hayır. İyi değildim. Asla *iyi* olamayacaktım. Her zaman kırılmış olacaktım.

Sertçe yutkundum ve içim parçalanıyor olsa da soğukkanlı bir görüntü vererek gülümsemeye zorladım. "Ben iyiyim. Sadece o kızları ve neler yaşamış olabileceklerini düşünüyordum."

"Ev olmadığını söylemiştin." Ellerimi bıraktı ve kalçalarının üzerine çöktü. "Bir ahır olduğunu söyledin ve sonra... donup kaldın." Bana bir hayaletmişim gibi bakarken sözleri kırık bir fısıltı gibiydi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Kelimeleri yüksek sesle söylemiştim. Maskenin düşmesine izin vermiştim. Bunun asla olmaması gerekiyordu. Kimsenin bilmemesi gerekiyordu. Kimseye söylememiştim. Bilen tek kişi ben ve Winston'dı. Bana tecavüz eden adamlar o kapının diğer tarafında kimin yüzünün olduğunu bilmiyorlardı. Bir kraliçeyi kirlettiklerinden haberleri yoktu. Üç yıl boyunca işkencelerine katlandım. Onların acısını çektim. Ve sonra özgür olmanın bir yolunu buldum.

Artık bir kurban değildim.

Bir kraliçeydim.

Ve oraya geri dönmezdim. Dönemezdim. Bir daha başka birine ait olmayı reddettim, Grey'e bile. Gerçeği öğrendiğinde, beni asla Winston gibi eşit olarak görmeyecekti. Bana bakarsa bile şanslıydım.

Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatımın geri kalanını bir gece yarısı biri beni yakalayacak mı diye merak ederek geçireceğim evime, ailemin yanına mı gönderilecektim? Bir çeşit teselli ödülü olarak Kardeşliğin başka bir üyesine mi verilecektim? Beni işkence evlerinden birine mi göndereceklerdi? Ya da belki beni öldüreceklerdi. Artık bir yükümlüydüm. Çok fazla şey biliyordum.

Her şey kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Anniston Naip olacaktı. Chandler Mahkeme'deydi. Birlikte beni özgür bırakacak güce sahiptiler. Artık Yargı Günleri yok. Artık ahırlar yok. Ona karşı dürüst olursam, belki bana yardım ederdi.

Bakışlarına karşılık verdim. "Çünkü ben de oradaydım. Bir zamanlar

ben de o kızlardan biriydim." Ağzı düştü. "Tanrım, Sadie. Neden

kimseye söylemedin?" "Çünkü Winston onu öldürebilirdi."

Kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Kimi öldürdün? Kimin hayatı kendini böyle bir cehenneme atmaya değer?"

Derin bir nefes aldım. Kaybedecek başka neyim vardı ki? Belki o da oğlumu bulmama yardım edebilirdi. "Oğlum."

Adı Ciaran'dı ve her şeye değerdi.

PRIME MEDIA binası Riverview, California'da 42. Cadde ile Rochester Bulvarı'nın köşesinde beş dönümlük bir araziye kaplıyordu. Basit bir binaydı, üç katlı tuğla ve camdan oluşuyordu, etkileyici bir yanı yoktu. Daha iyi bilmeyen biri, bunun iki yüz milyondan fazla abonesi olan milyarlarca dolarlık bir yayın hizmeti olduğunu asla tahmin edemezdi.

CEO Gregory Byrne, mali ve telefon kayıtlarıma erişmek için torpil yapmıştı. Sanki böyle bir şey olduğunda beni uyaracak insanlarım ve sistemlerim yokmuş gibi. Her kimse kazandığını düşünmesine izin verdim, bazı sahte bilgiler sızdırdım, sonra kime gittiğinin izini sürdüm. Kısa süre önce otuz dört Kardeşlik üyesine işten çıkarma belgelerini göndermiştik. Bu adamlardan biri ya da birkaçı Liam'ı öldürmüştü. Misilleme yapmayacaklarına inanacak kadar aptal değildim. Sadece bunun hâlâ üye olan biri olacağını hiç düşünmemiştim.

Bilgi doğru kullanıldığında ölümcül bir silahtı. Kurşun geçirmez yelek giyen uzman bir nişancıydım. İnsanlar sadece benim görmelerine izin verdiğim şeyleri görürlerdi.

Sonunda, bana karşı açtığı en güçlü dava banka hesaplarında ya da mesajlarda bulunamayacak bir davaydı.

Lyric'ti. Kardeşliğin gözünde bana güvenilemeyeceğini iddia etti. Onları Lyric'in gitmesine izin verdiğim için zayıf olduğuma ikna etmeye çalıştı. Glasgow'dan Los Angeles'a olan on dört saatlik uçuşun tamamını haklı olup olmadığını merak ederek geçirdim.

En üst kattaki köşe ofisinde beyaz deri koltuğa oturduğumda yanıldığına karar verdim. Lyric'in gitmesine izin verdiğimde ne yaptığımı biliyordum. Toplum kusurluydu. Bunu değiştirmek bana bağlıydı.

Pencere duvarından içeri sızan ay ışığı dışında ofis karanlıktı. Saat sabahın beşinden önceydi. Güneş henüz doğmamıştı. Gregory'nin ofisi kurumsal Amerika'nın özeti gibiydi. Ödüller ve kitaplar bembeyaz duvarlar boyunca altın meşe raflarda sıralanmıştı. Masası büyük siyah taş bir parçaydı, arkasında siyah deri bir sandalye ve önünde iki beyaz sandalye vardı. Modern, temiz ve abartılıydı.

Kapı açıldı ve bir ışık yandı. Tam zamanında gelmişti. Programını öğrenmişim, ezberlemiştim. Herkesten önce gelmişti. İyi oldu. Bu şekilde daha az tanık olur.

Tüpünden bir puro çıkardım ve burnumun altında gezdirdim. Nadiren sigara içerdim ama lanet olsun, kokusuna bayılırdım. Konuşmadan önce onun içeri adım atmasını bekledim. "Merhaba Gregory," dedim, ses tonum dışarıdaki gökyüzü kadar karanlıktı.

Ofise doğru yavaş ve temkinli adımlarla ilerlerken kapı arkasından tıkırdayarak kapandı. "Grey."

Boş tüpü takım elbise ceketimin iç cebine geri soktum, puroyu dışarıda bıraktım. "Sen

beni gördüğüne sevinmiş görünüyorsun."

"Sadece şaşırdım, hepsi bu." Masasının köşesinde durdu, gözlerini benden hiç ayırmadı. Onu suçlamadım.

Elimdeki puroyla sandalyesini işaret ettim. "Otursana."

Masasının etrafında dolanırken takım elbise ceketini kapalı tutan iki düğmeyi açtı, sonra yavaşça sandalyesine oturdu. Ağzı ince bir çizgiye yerleşti, sanırım korkutucu görünmeye çalışıyordu.

Diğer cebimden cep telefonumu çıkardım, kayıtlı videolarıma tıkladım ve ekranı yukarı bakacak şekilde masasının üzerine koydum. Küçük konuşmalar abartılıyordu. Bir noktayı kanıtlamak için dünyanın öbür ucuna uçarak yeterince zaman harcamıştım.

Kaşları çatıldı ve ekrandaki donmuş görüntüyü görünce yüzü soldu. Kontrol et, lanet olası dostum.

"Bugünlerde internette neler bulabileceğine şaşıracaksın," dedim Gregory'nin on dokuz yaşındaki üvey kızına sakso çektirdiği videoyu Oynat'a tıklarken. *Gerçek* internette yoktu, en azından henüz yoktu. O benim telefonumu dinlemeye çalıştıktan sonra ben de onun telefonunu dinlerken bulmuştum. Aptal orospu çocuğu. "New York'ta bu videonun ekli olduğu yüzden fazla e-postayı göndermeye hazır bir arkadaşım var. Sadece ona yapmamasını söylememi bekliyor." Sandalyemde arkama yaslandım, cebimden bir puro makası çıkardım ve puromun ucunu gelişigüzel kestim.

Boncuk gözleri kısıldı ve beni soğuk bir bakışla değerlendirdi. "Benden ne istiyorsun?"

"İstifa etmeni istiyorum."

Alay etti. "Kendi şirketimden mi?"

Puroyu tekrar burnumun altında gezdirdim. Mükemmeldi, sedir ve saman gibi misk kokuyordu.

"Her şeyden.

Şirketiniz. Kardeşlik. Çekip gidersen sırrın benimle güvende olur." "Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

Puro tüpünü geri çektim. "Çünkü elimdeki tek video bu değil. Seni sırf yok etmek için yok etmek isteseydim, bunu uzun zaman önce yapardım." Puroyu tekrar tüpünün içine, sonra da ceketimin cebine soktum.

Gregory'nin çenesi büküldü. "Ya istediğinizi yapmazsam?"

Ayağa kalktım, öne doğru eğilip gözleriyle buluşurken avuç içlerimi masasının pürüzsüz yüzeyinde düzleştirdim. "Yapacaksın. Çünkü ben blöf yapmam. Adamım e-postaları gönderecek. Zaten işini kaybedeceksin. Karın seni terk edecek. Ailenin adına bu tür bir leke sürüldüğünde oğluna ne olacağını sanıyorsun? Winston'la beni yok etmek için planladığınız gibi seni de yok edecek." Başımı eğdim ve gülümsedim. "Evet. Bunu biliyorum." Yüz hatlarımı düzelttim. "Ve eğer bana ihanet etmeyi aklından bile geçirirsen, hayatının geri kalanında her gün omzunun üzerinden bakacağını unutma. Seni bekleyeceğim, tıpkı bugün yaptığım gibi. Beni arabanın arka koltuğunda ya da gece yarısı bir şişe su almaya gittiğinde mutfağında bulabilirsin. Ve beni bulduğunda, seni kesip açacağım, sonra da seni yerde kendi kanıyla boğulurken bırakacağım." Daha yakına eğildim. "Sakin beni test etme."

"Winston durmayacak. Kime güvendiğine dikkat etmelisin." Sanki bir sonraki sözlerini değerlendiriyormuş gibi bir an durakladı. "Sana ulaşmak için yaptığı tek numara bu değildi. Vazgeçmeyecek."

"Ben de öyle." Duruşumu düzelttim, omuzlarımı dikleştirirken boynumu yuvarladım. "Sanırım kimin daha dayanıklı olduğunu görmemiz gerekecek." Yürümeye başladım, sonra bir şey unutmuşum gibi geri döndüm. "Oh, ve beni test etmeme konusunda ciddi olduğumu bilmeni"

isterim..." Bir saniye içinde uzandım ve bileğini kavradım, elini elimde tuttum. Sonra puro kesicisini serçe parmağının üzerine kaydurdım ve sıkıştırarak kapattım. Parmak bir *gümbürtüyle* masaya düştü. Kan fışkırdı.

açık yaradan. Gregory'nin çığlıkları havayı delerken elini kavrayıp göğsüne bastırdı ve pahalı takım elbisesinin her yerine kan bulaştı. Gözlerinden yaşlar süzülürken teni kıpkırmızı oldu.

Bu yüzden tehditler savurduğumda kimse beni sorgulamadı.

Kesiciyi cebime soktum, en sevdiğim kesici olmadığı için şükrettim. Eve gider gitmez onu atmak zorunda kalacaktım. Ve sonra kapıdan çıktım. Asansöre varmadan önce telefonum çaldı. "Byrne'ü kaybettik," dedim Caspian'a her zamanki gibi *merhaba* demek yerine.

"Siktir et o adamı. O her zaman bir pislikti." Titriyormuş gibi bir ses çıkardı. "Neredesin sen?"

"Kaliforniya.

" "Ne

sikim?"

"Sana söyledim, Byrne'ü daha yeni kaybettik."

"Bilmek bile istemiyorum." Caspian alçak sesle ve nefesinin altından kıkırdadı. "Yalnız kaldığında beni ara. Konuşmamız gerek."

Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdim. "Her şey yolunda mı?"

"Az önce Chandler'la konuştum." Bir duraklama oldu. "Bilmen gereken bir şey var."

"GREY?" Caspian sanki saatlerdir adımı söylüyormuş gibi konuştu.

Belki de öyleydi.

Zaman önemsizdi.

Gömleğimin kol düğmelerini açtım ve uçak aşağıdaki dünyanın üzerinde yükselirken pencereden dışarı baktım. Altımızdaki yer çökmüş, bulutlar ve mavi gökyüzünden başka bir şey görünmüyordu. Uçak yana yattı, sonra tekrar düzleşti. Yakındaki bir buz kovalasına uzandım, sonra kristal bir bardağa üç küp attım.

Akılsız hareketler. İçgüdüsel. Alışılmış.

"Seni sonra ararım," dedim ona.

Hat kesildi.

Taba rengi deri koltuk gür ve sırtıma karşı serindi. Fildişi halı ayaklarımın altında peluş gibiydi. Vanilya ve burbon gibi kokuyordu.

Bu da konuyla alakasızdı.

Etrafınızdaki hava boğucu görüldüğünde, göğsünüz kaburgalarınızı acıtacak kadar ağrıdığına, nefes alma eylemi sizi deriniz yüzülmüş gibi hissettirdiğinde hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sadie'nin bir oğlu vardı.

Nasıl bilemedim?

Bir şeyler biliyordum. Bir şeyler bilmek benim işimdi.

Başımı koltuğa yasladım ve avuç içlerimi gözlerime bastırdım.

Winston ondan hiç söz etmedi, yani o bir varis değildi. *O bir sırda.* Herhangi birine ait olabilirdi. Onların evlerinden birindeydi, muhtemelen tecavüze uğramış, işkence görmüş ve Tanrı bilir kaç erkek tarafından taciz edilmişti.

Winston'ın Liam ve Anniston'ın annesini ölmeden önce yıllarca ilgiye muhtaç bıraktığı bir sır değildi. Sadie'ye de aynısını yapmasını ummuştum. Boynunda, kollarında ya da yüzünde morluklar, hiç olmayan izler olup olmadığına baktım. Korku belirtileri için onu inceledim ama hiç görmedim. Hatta ona göz kulak olması ve güvende olduğundan emin olması için kendi adamlarımdan birini saray muhafızı olarak işe aldım. Tribünal'deki gücümü yeniden kazandığımdan beri geçen beş yıl içinde ona el kaldıran birini hiç duymamıştım. Yapmış olsalardı onları yakalar ve her bir parmağını keserdim.

Görünüşe göre, görünüş oldukça aldatıcı. Winston'ın hasta olduğunu biliyordum ama *bunu* hayal bile edemezdim.

Kısa bir süre önce onun yatak odasındaki günü hatırladım. O zaman teninde hiç iz yoktu. O

her zamanki gibi kusursuzdu.

Görevlim boğazını temizledi ve ben de ellerimi gözlerimden çektim.

"Size bir şey getireyim mi efendim? Baş ağrısı için bir şey belki?"

Kafam. Kalbim. Hiçbir hapın düzeltemeyeceği berbat bir karmaşaydı. Sadece tek bir tedavi vardı.

"Pilota planlarda bir değişiklik olduğunu söyleyin. Ayelswick'e gidiyoruz."

On iki saat işkence gibi yavaş geçti. Uyuyamadım, yemek yiyemedim. Tüm uçuş boyunca tek yaptığım onu, yaşadıklarını ve çocuğu düşünmekti.

Kaç yaşındaydı?

Onun gülüşüne sahip

miydi? Ona ne isim

vermişti?

Uçağım Ayelswick'e indiğinde saat 02:00'ydi, ben de yerel bir pansiyonda oda tuttum.

-her zaman kaldığım yerde- sonra dört saat daha tavana baktım.

Kahvaltı salonuna girdiğimde Imogen olarak tanıdığım kadın, "Günaydın Bay Van Doren," diye sordu.

"Günaydın." Boş masalardan birinden bir kupa almak için hareket ettiğinde elimi kaldırdım.

"Giderken alırım."

Bir strafor bardağa sıcak çay doldurdu, bana nazik bir gülümseme verdi ve beni kapıdan uğurladı.

Sonunda saraya vardığımda Sadie'yi batı girişinin yanında buldum. Yanındaki avluda kalın yeşil çimenlerin arasından çiçek demetleri fişkırıyordu. Sabah güneşi sarı saçlarına vuruyordu. Açık mavi elbisesi kıvrımlarına yapışmıştı. Normal bir elbiseydi, diz hizasında, kısa kollu ve belinde uyumlu bir mavi kemer vardı. Basit olmalıydı ama değildi. Onun üzerinde değildi. Daha genç bir kızla konuşuyordu, belki yirmili yaşların başındaydı. Gülümsemesinde hareketli bir ton vardı ve sonra başını geriye atıp güldü. Tanrım, çok güzeldi. Bozulmamış ve gerçektir. Bana aşık olduğum Sadie'yi hatırlattı.

Söz veriyorum, onu tekrar bulmana yardım edeceğim, kırık bir kraliçeye sessizce yemin ettim.

İki kadının ötesine baktım ve kalbim durdu. Ağzım kurudu ve öğleden sonra güneşine rağmen omurgama bir ürperti yayıldı. Mavi logolu beyaz bir minibüs, Royal Standard, dairesel yolun üzerine park edilmişti.

O minibüsü daha önce görmüştüm. Aynı minibüs, aynı logo olduğunu bilmek için Leo'nun güvenlik kayıtlarına ihtiyacım yoktu. Ve buradaydı, sarayda.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Adımlarım uzun ve hızlıydı. Dehşet ve korku beni ileri itti.

Bu ziyaret planlanmamıştı. Şu anda burada olacağımı kimse bilmiyordu. Caspian'a bile söylememiştim. Herkes Winston'ın hastaneye kaldırıldığını biliyordu. Yani minibüsteki her kimse Sadie için buradaydı.

Onu yakaladım. Kollarımı vücuduna doladım, onu kaldırdım ve saraya girene kadar durmadan onunla birlikte koştum.

Elleri göğsümdeydi, itip kakıyordu. Kendini bedenimden uzaklaştırmıştı. Gözleri öfkeden çılgına dönmüştü ve göğsü kabarmıştı. Sadie bir şey söylediğinde hâlâ son otuz saniyeyi -hatta son on üç saati- düşünüyordum. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece sesinin kırıldığını duydum.

kulaklarımdaki nabız atışıyla.

"Ne oluyor Grey? Bütün bunlar da neydi?"

Yutkunarak yüzümü ona döndüm. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? *Seni öldüreceklerdi*, kim oldukları hakkında hiçbir fikri olmayan birine doğru kelimeler gibi görünmüyordu.

Kapıdan dışarı fırladı.

Peşinden koştum, durdum -nefesim kesildi ve kalbim durdu- daha önce konuştuğu kıza el sallayışını izledim. Kız minibüse bindi ve minibüs uzaklaştı.

Güneş hâlâ parlıyordu. Kuşlar hâlâ ötüyordu. Ne bir ateş parıltısı ne de havada çınlayan bir silah sesi vardı.

Hiçbir şey olmadı.

Sadie hala buradaydı.

İkimiz de hala

buradaydık.

"Kimdi o?" diye sordum, sesim taş gibi sertti. Cevabını beklerken kalbim göğsümde fir fir dönüyordu.

"Çamaşırhane servisi," dedi sanki sorumun altında ölümün ağırlığı yatmıyormuş gibi. "Haftada bir havlu ve çarşaf için geliyorlar. Neden?"

Çünkü bunun gibi bir minibüsteki biri Liam'ı öldürdü.

"Nereden buldun onları?"

"Onları Winston tuttu. Ben sadece bir leke çıkmadığında araya giriyorum." Gülümsedi ama zayıftı. *Benden korkuyordu.*

Neden olmasın ki? Onun gözünde, Winston'ın hemen yanındaki bir akıl hastanesine aitmişim gibi davranıyordum.

"Az önce ne oldu? Neydi o?" diye sordu usulca, kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı.

Cevapları istiyordu ve onları hak ediyordu. Ama bu cevapların bir önemi yoktu. Artık bir önemi yoktu. Bu yanlış bir alarmdı. O güvendeydi. Ona her şeyi açıklayacaktım. Eninde sonunda. Şu anda kendi cevaplarıma ihtiyacım vardı.

Yüz hatlarımı düzelttim. "Bana kim olduklarını söyle, ben de onları öldüreyim. Hepsini öldüreceğim."

Yüzü düştü ve aramızdaki hava değişti. Kalınlaştı. "Bu sadece bir çamaşırhane hizmeti, Grey."

"Ben onlardan bahsetmiyorum."

Başka tarafa baktı. Bundan nefret ettim. Onun utanmasını istemiyordum. Bunların hiçbiri onun suçu değildi. "Yüzlerini hiç görmedim."

Son on iki yılda on dokuzuncu doğum günümdeki o geceyi düşünmediğim, onu ormana götürdüğüm için pişmanlık duymadığım tek bir gün bile geçmedi. Ona karşı bu kadar dikkatsiz olmasaydım her şeyin ne kadar farklı olacağını merak ettim. *O zaman güvende olur muydu? Hapishaneden uzak kalır mıydım? Ailem hala hayatta olur muydu?* Geceleri, sessizlikte ve karanlıkta, kararlarımın hayaletleri peşimi bırakmıyordu. Yaptıklarımın -ya da yapmadıklarımın- şeytanları içime sızıyor ve kanımda yanıyordu. Ben iyi bir adam değildim. Ama *onun* için iyi olmak istiyordum.

Bunu düzeltmek

istedim. Bunu

düzeltemem

gerekiyordu.

Mutlu olmayı hak ediyordu. Benimle olmasa bile.

"Artık her şey bitti. Bir daha kimse seni incitemeyecek."

Acı ve öfkenin karanlık bir karışımı olan bakışlarını kaldırdı. "Tutamayacağın sözler verme." O incinmişti. Bunu hak etmişim.

"Bana güvenmiyorsun."

Sadie kaskatı kesildi, etrafına bakındı. Bundan nefret ediyordum. Gözlerindeki o uzak bakıştan nefret ediyordum. Aramızdaki mesafeden nefret ediyordum.

Yanağına dokundum ve irkildi. "Bunu düzelteceğim." Yer sanki beni yutuyor gibiydi.

Birkaç saniye boyunca hareket etmedi. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. Dudakları aralandı ama hiçbir şey çıkmadı. Sonra nihayet, "Yapamazsın." Başını salladı, sonra dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle alay etti. "Bilmediğin şeyler var..." Sesi düşüncelerinin içinde kayboldu. Yüzüme bakarken gözlerinde ıstırap titreyordu, bir şeyler arıyordu-anlayış... umut... aklını kurcalayan şeyler için bağışlanma. Bir şey söyleyemedim.

"Caspian bana oğlundan bahsetti." Gözlerimi onunkilere diktim, onu sabit tutarak söylediklerimde ciddi olduğumu anlamasını sağladım. "Ben de ona yardım edeceğim." Ona dokunma isteğimi bastırmak için ellerimi ceplerime soktum. "Şimdiye kadar ondan nasıl haberim olmadı?"

Sanki ona tokat atmışım gibi gözleri kapandı. Nefesi kesildi, sonra gözlerini tekrar açarken boğazını temizleyerek bunu örtbas etmeye çalıştı. "Winston herkese bir hizmetçiye ait olduğunu, onun hamileliği sırasında hastalandığını ve benim de ona bakmaya yardım etmeye gittiğimi söyledi. Şefkatli bir kraliçe gibi göründüm ve o da mazeretini buldu." Sözlerinde dikkatli bir ritim vardı, sanki daha önce hiç söylemediği için nasıl söyleyeceğinden tam olarak emin değildi.

Hapisten çikalı neredeyse yedi yıl olmuştu. Çocuğun en az o yaşta olması gerekirdi. Dokuz ay boyunca aniden ortadan kaybolsaydı bilirdim.

"Bu hizmetçiye ne oldu?"

"Doğum sırasında öldü." Bakışları yere düştü ve sesi, sevdiği birini hatırlayan birinin konuşması gibi yumuşadı. "En azından bizim anlattığımız hikaye bu."

Sırlarla yaşadık ve onlarla öldük. Tehdit oluşturan herkes de öyle. "O şimdi nerede?"

"Bir yerlerde bir kır evi. Gittiğimizde hep gözlerim bağlı oluyor. Yakınlarda su olduğunu biliyorum çünkü tekneyle seyahat ediyoruz ve Ayelswick'te değil çünkü uçakla da seyahat ediyoruz. Zihnimde saniyeleri saymayı denedim ama çok uzak. Onunla ilgilenen bir kadın var. Ölmüş annesine karşı asil bir yükümlülüğümüz olduğu için ziyaret ettiğimizi düşünüyor."

Kendi çocuğunu özgürce yetiştiremeyen ve nerede olduğunu bilmeyen bir anne olmak, Kardeşlik'in ona vurduğu bir başka berbat darbeydi.

"Peki ya babası? Onun da öldüğünü mü düşünüyor?"

Elbette, çocuğun Winston'a ait olduğuna inanmıyordu.

"Ona hapiste olduğunu söyledik-" Sözleri kesildi. Boğazını temizledi ve neredeyse yaptığı bir hatayı fark etmiş gibi çenesini kaldırdı.

Tüm nefesim vücudumu terk etti. "Ona ne söyledin, Sadie? Ona babasının ne olduğunu mu söyledin?"

Hapiste mi? Çocuğuma hamile olsaydı benim hapse gireceğim gibi.

Hayır.

Hiçbir yolu yoktu.

"Ya da belki eversiz giderim. Seni doldurur ve gecenin geri kalanında kalçandan aşağı damladığımı hissetmeni sağlarım."

Bana cevap vermekle kaçmak arasında kalmış gibiydi. Mücadele ediyordu. Gözlerinde, aldığı her nefeste, yüzünün her yerindeydi.

"Kaç yaşında?" İçimden cevabı bildiğim halde sordum. Nasıl bu kadar kör olabildim?

Çünkü tek seferlikti ve doğum kontrol hapi kullanıyordu. Çünkü aşkımızın daha güçlü olacağına güveniyordum.

bir sırdan daha fazla. Çünkü Sadie'nin böyle bir şeyi benden saklayacağına hayatım boyunca inanmamıştım. Çünkü bunu benden saklamak bana ihanet gibi geldi.

Aramızda bir ağırlık vardı, güneşli gökyüzünü karartıyor, göğsümü eziyor ve dizlerimin neredeyse bükülmesine neden oluyordu.

"Ne kadar. Eski mi?"

"On iki," diye cevap verdi sonunda, bakışlarımla buluşarak. On iki.

"Gözlerini senden almış. Senin tenin. Gülüşün."

Etrafımızdaki hava değişti. Kayboldu. Göğsüm sıkıştı. Nefes almaya çalıştım, acıdan başka bir şey olmayan bir ciğer dolusunu sürükledim. Varlığımın her zerresini delip geçti, yaktı ve parçaladı.

Bir oğlum

oldu. Bir

oğlumuz

oldu.

"Biliyordun." Boynumun arkasını kavradım. "Bunca zamandır biliyordun ve bana hiç söylemedin." "Sana ne zaman söylemem gerekiyordu Grey? Sen hapisteyken mi? İçki bardaklarının arasında

kokteyl partilerinizden birinde şampanya içtiniz mi? Düğününüzde mi?" Kara bir

kahkaha attı. "Evet, Sadie. Yukarıdakilerin hepsi." Elimi bıraktım ve bir ileri bir geri yürüdüm. "Tanrım." "Winston eğer birine söylersem-"

İleri atıldım, yüzünün önünde durdum ve sözünü kestim. "Ben *herhangi biri* değilim. Ben onun lanet olası babasıyım."

"Onu öldüreceğini söyledi." Şimdi ağlıyordu.

Yumruklarımı açıp kapadım, onu tutup göğsüme çekmekle en yakın duvarı yumruklamak arasında gidip geldim. "Ve sen de ona inandın? Winston'ın oğlumuzu öldüreceğine inandın ama onu kurtaracağıma inanmadın mı?"

"Beni bile kurtarmamışken onu nasıl kurtarabildin? Seni bekledim ve sen beni terk ettin. Sana ihtiyacımız vardı Grey. *Onun* sana ihtiyacı vardı." Sesi sert ve öfke doluydu. "Ama sen onu seçtin. Bizi kurtarmalıydın ama onu kurtardın." Elini gözlerinin altına götürdü ve nefeslerini düzenledi. "Ben de yapmam gerekeni yaptım."

"Seni alıp kaçmak istemediğimi mi sanıyorsun? Her düşüncemi tüketmediğini mi?" Parmaklarımı saçlarımla arasında gezdirdim. "Hiç gücüm yoktu. Arkadaşım yoktu. Hiçbir şeyim yoktu." Gözlerim anlaması için ona yalvarırken çenem sıkıştı. "Bizi bulurlardı. Bizi öldürebilirlerdi." Sözlerim pişmanlıkla doluydu. "Zamana ihtiyacım vardı." Kalbim paramparça olmuştu ve çiğdi. Hepimizin kaybettiği hayatın yasını tutarken, tam burada onun önünde kan kaybediyordum. "Korktukları biri olmam gerekiyordu çünkü seni almaya karar verdiğimde her şey yerle bir olacaktı. Bunu anlıyor musun? Tanrı aşkına Sadie, senin için dünyayı yakıp yıkabilirdim. Onun için de yakarım."

Burnunu çekti, sonra çenesini kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Bana bakarken gözleri çelik gibi soğuktu. "Kibritlerin sende kalabilir çünkü ben kendimi uzun zaman önce kurtardım." Ve sonra benden uzaklaştı.

Ben de izin verdim.

ON DÖRT

KISA BİR AN İÇİN, zayıf olmama izin verdim. *Hissetmeme* izin verdim. Bana "acımasız" diyorlardı çünkü kalbimin beni yönlendirmesine izin vermiyordum. Duygular çoğu insanın kararlarının temelini oluşturuyordu. Bende hiç olmasaydı daha kolay olurdu. Benim seçimlerim stratejikti. Hiç kimsenin yansımasını görmek için azgın bir nehre bakmamasının bir nedeni vardı. Sadece su durgun olduğunda oradaydı.

On iki yıldır ilk kez bir planım olmamasını diledim. Keşke içgüdülerimle hareket etseydim. Keşke kalbimin aklımın önüne geçmesine izin verseydim. O zaman belki üçümüz de mutlu olurduk.

O zaman üçünüz de ölmüş olursunuz.

On iki yılımı plan yaparak, hesaplayarak ve manipüle ederek geçirdim. Sadie onları bekleyerek geçirdi. Beni bugün olduğum adama dönüştürmek için beş yıl yetmişti. O ise on iki yıldır cehennemdeydi. Gerçekten kaldığımız yerden devam edebileceğimizi mi düşünmüştüm? Bir şeylerin değişmediğini mi? Değişmediğimizi mi?

Gülümsemeler, hoş sohbetler, konuşmalar... Hepsi onun takmak için yetiştirildiği bir maskeydi. Sadece benim için takacağını hiç düşünmemiştim.

Kızgındı. Çok kızgındı.

Onu suçlamadım. Dışarıdan bakıldığında bencilce davranmışım gibi görünüyordu. Belki de öyleydin. Doğru ve yanlış arasındaki ayrım bulanıktı.

Ona adalet borçluydum.

Oğluma adalet borçluydum.

Bunu kendime ve aileme borçluydum. Babam Kardeşlik için şu anki halinden daha fazlasını istiyordu. Onu Winston, Malcolm ve Kipton gibi insanların dönüştürdüğü şey olarak değil, olabileceği şey olarak görüyordu. Hiçbirimiz hiçbir şekilde *iyi* değildik, ama kesinlikle o adamların olduğu gibi ahlaksız değildik.

Eğer bu dünyada bir oğul yetiştireceksem -ki onu yetiştirecektim- onu geri almam gerekiyordu. Saraydan çıktım ve doğruca Winston'ın yerleştirildiği eve gittim. Ayelswick, İskoçya kıyılarında bir adaydı. Küçük değildi ama büyük de değildi. Çimenli yaylalardan arnavut kaldırım sokaklara ve tuğla vitrinlere kadar buradaki her şey neredeyse efsanevi bir havaya sahipti. gotik kuleler, kemerler ve sivri çatılar.

Maher Evi, adanın saraya göre karşı tarafında bulunan küçük bir kasabadaydı. Sınırdıydı ve Kuzey Denizi'ne bakıyordu. Kiraladığım şoför ağaçlarla çevrili araba yolunu takip ederek Gürcü tarzı eve ulaştı. İçerisi beş yılımı geçirdiğim hapishaneye hiç benzemiyordu. Duvarlar koyu

kırmızıydı ve ahşap paneller vardı. Y n halılar parke zemini kaplıyordu. Burası, onun yaşamadığı bir evdi.

hak ediyor. Onun yaptığı cehennem yapmak için buradaydım.

Merdivenleri takip ederek ikinci kata çıktım, yanlarından geçerken hemşirelere ve gardiyanlara kibarca başımı salladım. Winston'ın odası koridorun bu ucundaki tek odaydı.

Koyu mavi pantolon ve tişört giymiş uzun boylu bir adam, Winston'ın kapısının önünde, ayaklarını bir sedirin üzerine uzatmış deri bir sandalyede oturuyordu. Her iki kolunu da dövmele kaplıyordu ve uzun, siyah saçları başının arkasından elastik bir bantla toplanmıştı. Adı Maddox'tu. Bu iş için onu dikkatle incelemiş ve seçmiştim.

Maddox telefonunda baktığı şeyden başını kaldırıp baktı. "Bugün çok sessizdi." Sırıttım.

"Uzun sürmeyecek." Sonra kapıyı açtım ve içeri girdim.

Winston ikiz yatağında oturmuş, duvarda asılı duran düz ekran televizyonu izliyordu. Solmuş bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Sanki günlerdir tıraş olmamış gibi görünüyordu. Gözleri parlıyordu ve çökmüştü. Karşımdaki adamda asil ya da kibirli hiçbir şey yoktu.

Takım elbise ceketimin düğmelerini açtım ve omuzlarımdan kaydırarak çıkardım, ikiye katlayıp bir sandalyenin arkasına koydum. "Hapishanedeysen beni hiç ziyarete gelmedin. Nedenini hep merak etmişimdir." Sesimden zehir damlıyordu.

Gözlerinde boş bir bakışla bana baktı. Bunu ona ben yaptım. Kırılmaz kralı kırdım.

Yatağının hemen yanında durdum. "Belki de acı çektiğimi görmeye dayanamadığın içindir. Belki de bana yaptıklarının sonuçlarını hazmedemedin. Belki de her şeye rağmen içinde bir kalp vardı." Bu düşünce karşısında kendi kendime kıkırdadım. "Ya da belki sadece zayıfsındır." Yüzünün önüne doğru eğildim. "Ve belki de bu beni sadist yapıyor çünkü bunu hiçbir şey için kaçırmazdım. Kırılmanı izlemek istiyorum. Ve çılgılık attığında, ağladığında, kanadığında, bunun benim elimden olmasını istiyorum."

Başı sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi geriye eğildi. Bana bakabilmek için yavaşça yukarı kaldırdı, sonra kuru dudaklarını yaladı. "Bu yanına kalmayacak."

Dudaklarım kıvrıldı. "Çoktan yaptım." Dik durdum ve kemerimin tokasını çözdüm. "Biliyor musun, ben hapisteyken televizyon yoktu. Meyve bahçesi manzarası ya da boğazıma hap tıkan güzel hemşireler yoktu." Sağlıklı bir antipsikotik kokteyli aldığından emin olmuştum. "Sadece beton duvarlar ve ekşi sidik ve küf kokusu vardı. Mastürbasyon yapan bir düzine adamın sesiyle uykuya daldım." Winston'ın gözleri parladı ve göğsü hızlı soluklarla yükseldi. "Bu seni heyecanlandırıyor mu?" Ona yaklaştım, kemerimi çözmeye çalışıyordum. Gözleri her hareketime kilitlenmişti. "Eminim öyledir. İri ellerin kalın yarakları okşamasını düşünmek hoşuna gidiyor mu?" Kemer belimde açık bir şekilde sallanıyordu.

Winston dudaklarını ayırdı. Hasta sikik.

"Gözlerini buraya dik, Winston." Kolumun düğmelerini açtım ve gömleğimi kollarımın üzerinde katladım. "En alt katta çamaşır yıkadıkları bir oda vardı. Oradaki çamaşır suyu kokusu o kadar güçlüydü ki bazen gözlerimi yaşartırdı." Kemerimi belimden çektim. Winston, derinin her bir halkadan geçişini dikkatle izledi. "Başımın hemen üstünde, bir duvardan diğerine uzanan demir bir çubuk vardı, perde çubuğu gibi. Beni oraya getirirler, çırılçıplak soyarlar, sonra da o çubuğa tutunmamı söylerlerdi."

Sanki uykuyla savaşıyormuş gibi yavaşça ve ağır ağır göz kırptı. İlaçları yavaş vermelerini söylemem gerekiyordu. Onun uyanık olmasına ihtiyacım vardı. Bunu hatırlamasını istedim.

Parmaklarımla çenesini eğdim ve gözlerini benimkilere dikmesini sağladım. "Bu kısma dikkatini ver. Bu çok önemli."

Kapı açıldı ve iki adam daha odaya girdi; Maddox ve alt kattaki başka bir muhafız.

"Tam zamanında, beyler," dedim onlara gülümseyerek.

Winston'ın kapüşonlu gözleri parladı, yataktan kalkmaya çalıştı ama hemen geri düştü.

İki adam Winston'ı ters çevirdi, sonra da yatağa kelepçeledi. Aşağı uzandım, tişörtünün yakasını elime aldım, sonra da ikiye böldüm. Adamlar ayak bileklerini yatağın altına kilitlerken Winston yatağa doğru savruldu. İyi oldu. Farkındaydı. Bunu istiyordum.

Eğildim ve yırtık gömleği sırtından açtım. "Günlerdir içimi kemiriyor - sana karşı olan bu yükümlülük duygusu nereden geliyor." Kemerimi ikiye katladım. "Artık biliyorum. Bu bir zorunluluk değil." Winston bana bakmak için başını çevirdi. Kemerini incelerken gözleri vahşilemişti. "Bu korku. Ona işkence ettin." Elimi kaldırdım, sonra kemeri bir *çarpıda* sırtına, tam kürek kemiklerinin altına indirdim. Isınma yok. Kırbaçlamadan önce derisini ovmadım. Bu bir ön sevişme değildi. "Onun bedenine saygısızlık ettin." *Çat.* Kemerin ucu kaburgalarına dolandı ve kesti. "Ruhunu kirlettin." Bir kırbaç daha. "Ruhunu yok ettin." *Kırbaç, kırbaç, kırbaç.* Duraklama yok. Merhamet yok.

Sırtı parlak kırmızı çizgilerle kaplıydı. Bir ara verdim ve nefesimi dengeledim.

Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. "Lütfen, Grey."

"Şu haline bak, şimdiden yalvarıyorsun ve ben daha yeni başlıyorum." Elimi kaldırdım, sonra kemeri tekrar indirdim. Bu sefer deriyi yardı. "Çamaşır suyunun çamaşırlar yüzünden olduğunu sanırdım hep." Onu aynı yerden kırbaçladım. Kan damlaları küçük izlere dönüştü. "Ve sonra bir gün, aklıma geldi. Sadece çarşaf ya da havlular değildi." Ona tekrar vurdum, bu sefer iki kez. *Şaplak. Tokat.* Narin derisi tekrar yarıldı ve sırtına daha fazla kan sızdı. "Kan yüzünden. Kanı temizlemek için çamaşır suyu kullanmışlar."

Şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Gözleri kıpkırmızı olmuş, sümüğü burnundan ağzına doğru akıyordu. Vücudu acı içinde kıvranıyordu. Ama sonrasında bakım olmayacaktı.

Kemerini bıraktım ve altın toka tahtaya çarptığında bir şangırtıyla yere düştü. Önünde çömelip kendimi onun göz hizasına getirdim. "Oğluma ne yaptın?"

Gözleri bir an için büyüdü. Sırıttım.

Evet, onu tanıyorum.

Ağlamasını durdurmak için gözlerini kısıtırıp kapattı. Gözlerini tekrar açtığında karanlık ve kısıktı. "Benimkine ne yaptın?"

Başımı eğdim. "Ben mi? *Bana* Liam'a ne yaptığımı mı soruyorsun?" Saat ilerliyordu. Dışarıda başka bir beyaz minibüs daha vardı ve saraya doğru ilerliyordu. *Onun* sarayına. Bu konuda hiçbir şey bilmemesine imkân yoktu. "Kurbanı oynamayı bırakabilirsin. Beyaz minibüsü bugün sarayda gördüm. Aynı logolu minibüs Liam vurulduğunda da havaalanındaydı, seni indireceğini söyledikten birkaç saat sonra. Bu bir tesadüf değil Winston." Dik durdum.

Yutkundum, gözleri yerdeki kemere kaydı. "Hangi beyaz minibüs?"

Kıkırdadım, sonra eğilip aldım. "Mavi logolu. Çamaşırhane servisi."

"Çamaşırhane servisimiz yok."

Yüzünü incelerken deriyi ilmeklerin arasından geçirdim. "O zaman Royal Standard da neyin nesi?"

Başını geriye eğdi ve karanlık bir kahkaha attı. "Belki de tatlı Sadie'ne sormalısın. Bu onun fikriydi."

Elimdeki altın toka sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi donup kaldım.

"Öyle bir şey yok. Royal Standard bir örtbas." Bana, köşeye sıkıştırılmış bir kedinin fareye baktığı gibi baktı. "Kızlar için."

Uyuşmuştum. Hava karanlık bir sis gibi yoğunlaştı. Boğucu.

Bilmediğin şeyler var... Ben

yapmam gerekeni yaptım.

"Hangi kızlar?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun." Hareket etmeye çalıştı ve acıdan yüzünü buruşturdu. "Onu ne yapacağız?" Ben gitmek için hareketlenirken Maddox sordu.

Yüzünü gördüm, gülümsemesini gördüm, o genç kızla konuşurken gülüşünü duydum ve sonra onu o minibüse bindirip gönderdim. Midem bulandı. O bir minibüs dolusu kızı tecavüze ve işkenceye gönderirken ben orada durup Sadie için endişelenmiş miydim?

Hayır.

Yalan söylüyordu. Winston lanet olası bir yalancıydı. "Onu dışarı çıkar ve hortumla yıka." Olmam gereken başka bir yer vardı.

ON BEŞ

BABAM üçüncü yaş günümde bana bir at hediye etti; bir Highland midillisi. Hayatım boyunca atlarla iç içeydim. On altı yaşıma geldiğimde Koda adında bir Clydesdale aldık. Koda gördüğüm en güzel attı - koyu maun kahverengisi, yelesinde ve kuyruğunda siyah tonlar, kaslı bir yapı, beyaz çoraplar ve bacaklarında tüyler vardı - ama binmek imkansızdı çünkü ne zaman yüksek bir ses duysa ürküyordu. Onu, sadece atın ayakta durabileceği kadar yer sağlayan çelik borudan yapılmış daraltılmış bir ahıra koymuştuk. Onu akla gelebilecek her türlü sesle tanıştırdık; alüminyum kutularla dolu bir çanta, araba kornaları, köpek havlamaları... silah sesleri.

Günler, ardından haftalar geçti ve Koda etrafındaki seslere giderek daha az odaklanmaya başladı. Bana güveniyordu ve ben de onu gezintiye çıkaracak kadar güveniyordum. Güçlü yürüyüşüyle tırıs gidiyordu ve ben de onu bunun için övüyordum. Arazimizi çevreleyen ormanın dışına yakın bir yerde bulutlar açıldı ve yağmur yağmaya başladı. Şimşek çaktı ve gök gürültüsü gökyüzünde kükredi. Ve Koda havalandı.

Ormanda son sürat koşuyordu. Kalbim onun koştuğu kadar hızlı atıyordu, bunun ikimiz için de kötü sonuçlanma ihtimali olduğunu biliyordum. Eğilmeye çalışsam bile ağaç dalları vücuduma ve yüzüme çarpıyordu. Yoğun yağmur perdesi görmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Koda yoluna devam etti, ıslak zeminden kopan çamur bacaklarına, botlarıma ve bacaklarıma sıçradı. Eyerde geriye yaslandım, çenesini güçlü göğsüne bastırana kadar dizginleri çektim. İleri atıldı. Üstümüzde çakan şimşek gibi zihnimde ürkütücü düşünceler çaktı. Bu hızla kalın ağaç gövdelerinden birine çarpmak nasıl bir his olurdu? Kaç kemiğim kırılırdı? Boynum mu? Omurgam? Ya Koda üstüme düşerse, o zaman ne olacaktı? Onu ağaçların ve devrilmiş dalların etrafından dolaştırırken içime dolan paniği görmezden gelerek kontrolü elimde tuttum. Rüzgâr zemini sırlıklam çam iğnelerinden oluşan bir örtüyle kaplamış, altlarındaki toprağı kaygan ve pürüzsüz bir ölüm tuzağına dönüştürmüştü. Dik bir yokuştan yukarı çıkıyorduk. Düşmeden diğer tarafa geçmemizin imkânı yoktu.

Eğim daha da dikleşti. Daha fazla devrilmiş dal açık yolu kapattı.

Koda yavaşlamaya başladı.

Tatlı kızım hava almak için savaşıırken eyerim bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Ve sonra, tepenin zirvesinde, durdu.

Uzun bir nefes verdim, sonra öne doğru eğilip boynunu okşadım. "Buna değdi mi?" Sakin ve kararlı bir ses tonuyla sordum.

Titriyordu, oksijen emmeye çalışırken neredeyse boğuluyordu.

"Sakin ol, Koda." Boynunu, burnunu, vücudunu okşadım. "Bunu kendine sen yaptın, biliyor musun?" Yağmur yavaşlamaya başlamıştı. "Artık iyisin. Bana güvenmene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

Sesinde güç vardı. Soğukkanlı, kararlı bir ton en vahşi hayvanları bile yatıştırırdı. Yıllarca atları eğittikten sonra, bu ses tonu benim için bir alışkanlık haline gelmişti. Yumuşak. Yavaş. Sabit. Odaklanmış.

Koda sakinleşti.

Doğrudum ve arka bacaklarını okşadım. "Aferin kızıma."

İnsanlar atlara çok benzerdi. Nazik olduğunuzda daha iyi tepki verirlerdi. Övgüden hoşlanırlardı. Ve korktuklarında, savaş ya da kaç devreye girdi.

Saraya dönerken yol boyunca Koda'yı düşündüm.

Winston manipülatifti. Kindar ve kötü niyetliydi. Beni kızdırmak için her şeyi söyler, her şeyi yapardı.

İyi ki ürkmemiştım.

Ama Sadie kaçabilirdi. Winston yalan söylemiyorsa, Sadie kızları biliyorsa ve ben onunla yüzleşirsem, kaçabilir. Ve kaçtığında, onu asla geri alamayabilirdim. Gerçeğe ihtiyacım vardı ve gerçeğe giden en iyi yol güvenden geçiyordu.

Muhafız beni kapıda durdurdu. "Kraliçe şu anda ziyaretçi kabul etmiyor."

Bakışlarımı yavaşça üzerinde gezdirdim, onu ölçüp biçerken düşüncelere daldım. "O zaman izin istememem iyi bir şey."

Saniyeler geçtikçe bakışlarımız kilitlendi. Sonra kiralık arabayı vitese taktım ve gaza bastım. Büyük demir kapı ben koşarak geçmeden saniyeler önce açıldı.

Sarayın duvarları daha karanlık, koridorlar daha dar, tavan daha alçak görünüyordu. Her şey uğursuz geliyordu. Gölgelerde karanlık bir gerçek belirdi, kulağıma fısıldandı. Birkaç dakika içinde Sadie'yi kütüphanede buldum, kucağında bir kitapla deri bir koltuğa kıvrılmıştı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Winston'ın kanının sıçramasıyla lekelenmiş kollarımı açtım ve manşetleri bağladım.

Kitabı yüzükoyun ve açık bir şekilde kanepenin koluna bıraktı. "Sana nerede olduğunu bilmediğimi söyledim."

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bu yüzden burada değilim."

Gözleri şüpheyle doluydu, dudakları ince bir çizgi halindeydi ve çenesi dik duruyordu. "Yoksa neden burada olasan ki?"

Gerçeği senin ağzından duymam gerek. Bana yalan söylediğini söylemeni istiyorum.

Bileğimi dizime dayayarak sandalyede arkama yaslandım. "Sırları olan tek kişi sen değilsin." Ellerimi kucağıma koydum. "Benim de sırlarım var."

Keskin bakışları yumuşadı.

Yavaş. Sabit. Dikkatli.

"Ben hapisteyken bir gardiyan vardı." Kendimi özgür kılmak için kullandığımdan beri bu konuda tek kelime etmemiştim. Anıları rüyalarımın girişinde, sessizlikte benimle alay ediyor, karanlıkta bana işkence ediyordu. Bunu yüksek sesle söylersem ona yeni bir hayat vereceğimi düşündüm ve ona böyle bir güç vermektense ölmeyi tercih ederdim. Ama bu benimle ya da şeytanlarımla ilgili değildi.

Gururumu bir kenara ittim ve devam ettim, "Beni duş alırken izlerdi. Başlarda yeterince masumdu, sadece bir pislik sikime bakıyordu. Sonra benimle duş almaya başladı." Kalp atışlarım hızlandı. Hava ağırlaştı. Sadie'ye baktığımda beni dikkatle izlediğini gördüm, dudakları ayrılmıştı,

vücudu tamamen hareketsizdi. "Aletini okşar ve bana bakardı, sonra boşalmasını izlememi emrederdi. Sonra da bana duş duvarını temizletirdi." Parmaklarım sandalyenin kolunu kavradı ve bakışlarımı kaçırarak kitap raflarının duvarlarına, onun dışında herhangi bir yere baktım. Gözlerinde en ufak bir acıma belirtisi görürsem bunu yapamazdım.

Ruhumun derinliklerine gömülmüş iskeletler yüzeye doğru tırmanırken bedenimde fiziksel bir sızı vardı. Ama Sadie'nin buna ihtiyacı vardı. Kendi sırlarını paylaşmak için benim sırlarıma ihtiyacı vardı.

"Gecenin bir yarısı hücreme gelmeye başladı. Uyandığımda onu elinde sikiyle yatağında otururken buluyordum." Ter kokusunu ya da teninin tene sürtünme sesini hatırlamamaya çalıştım. Bu şeyleri gidebildikleri yere kadar ittim. "Ve sonra ağzını üzerimde hissederek uyanmaya başladım. Gelemediğim zaman o kadar sinirleniyordu ki ertesi gün beni bodruma dayak yemeye gönderiyordu." Anıların içine dalıp karanlıkta kaybolurken artık çoğunlukla kendimle konuşuyordum. *Ona hayat verdim.*

"Bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı. Etim çiğdi. Bedenim kırılmıştı. Zihnim-" Beni altına çeken gölgeleri düşünmek istemediğim için yutkundum. "İstediği tek bir şey vardı, onu sakinleştirecek tek bir şey. Ben de ona bunu verdim." Nefret ettiğim bir adamı sikecek kadar sertleşmeme neden olan şeyin gördüğüm yüzü ya da daracık amının hatırası olduğunu söylemedim. "Dayak haftada ikiden bire düştü. Ve sonunda hiç olmadı." Gözlerini buldum. Yüzü artık solgundu. Nefesi yavaştı, sanki kendine nefes almayı hatırlatmak zorundaydı. "Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparız."

ODA SESSİZDİ. Hava hareketsizdi. Gerçeği açıkladıktan sonra kendimi özgür hissetmeyi bekliyordum ama hissettiğim tek şey boşluk ve uyuşukluktu.

Sandalyenin kolunu bıraktım ve Sadie'nin bakışlarını üzerimde tutarken soğukkanlılığımı yeniden kazandım. "Bana nasıl başladığını anlat."

Ona en karanlık yanlarımı göstermişim, onun da bana en karanlık yanlarını göstermesini umuyordum. Aynı acının, aynı cehennemin içinde yoğrulmuş olsalar da birbirlerinden tamamen ayrıydılar. Ve kaderlerinde sonsuzluk olan iki ruhun şimdi birbirlerinden kilometrelerce uzakta olduğunu bilmek acı veriyordu. Dayaktan daha kötüydü, gecenin bir yarısı istenmeyen dokunuşlardan daha kötüydü, onu uzaktan izlemekten, birlikte olabilmemiz için saatin işlemlerini beklemekten daha kötüydü.

Orada, kanepenin köşesinde oturuyordu. Bacakları altından kıvrılmış, elbisesi dizlerinin üzerinde genişlemiş, sonra da pürüzsüz kahverengi deri koltuğun üzerine dökülmüştü. Bir kraliçeye benziyordu; güzel, perili, kırık bir kraliçeye. Sonunda konuştuğunda sesi temkinliydi ama savunmacı değildi.

"Winston hamile olduğumu öğrendikten sonra bana dokunamayacağını söyledi. Sanki hâlâ oradaymışsın da onunla alay ediyormuşsun gibi geldi. Bu yüzden beni bebeği doğurmam için uzaklara gönderdi, sonra da beni... *oraya* gönderdi."

Rahatlamış olmalıydım. *Ona dokunmamıştı*. Ama onun orada neler yaşadığını düşününce içimde bir burukluk hissettim.

"Bu bizim sırrımızdı. Hiç kimse yüzümü görmedi. Ahşap bir duvarın bir tarafında belden aşağısı açıkta duran yarım bir bedendim sadece." *Lanet olası bir zafer deliği*. Bu, onun kullanıldığını neden hiç bilmediğimi açıklıyor. Kimse bilmiyordu.

Önünde dans eden şeytanlarını izliyormuş gibi omzumun üzerinden bana baktı. Bu bakışı biliyordum. Az önce ben de aynı şeyi yapmışım. "Üç yıl boyunca beni kullanmalarına, bana tecavüz etmelerine... *beni kırmalarına* izin verdim. Sonra bir gün bir çıkış yolu buldum. Winston'a, yerime birini bulursam beni bırakacağını söyledim." İfadesini dikkatli tutarak durakladı. "Kabul etti."

Üç yıl.

Üç yıllık işkence. Üç yıllık acı.

Bunu dokuz yıllık yalanlar izledi.

Boğazını temizledi, omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Bu onun bir söylemiydi, sanki

nereden geldiğini kendine hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi, bir güç gösterisiydi. Uzaklara dalan ses tonu kayboldu ve yerini, okuduğu bir kitabı anlatıyormuş gibi tam bir kayıtsızlığa bıraktı. "Winston beni daha az görmezden gelmeye, bana daha iyi davranmaya başladı. Ben de ikinci bir kız buldum. Ve o da

onu daha da memnun ediyor gibiydi. Ne kadar çok kız bulursam, bana o kadar eşit davranmaya başladı." Ellerini kucağında üst üste koydu. Düzgün. Kendini toparladı. Sonra soğuk bakışlarını üzerime dikti. "Beni bir kraliçe yaptı."

Giymek için ruhunuzu satmanız gerekiyorsa tacın ne faydası vardı?

Kendimi hasta hissediyordum. Kilometreler uzadıkça uzadı. Ruhlarımız arasındaki mesafe uzadı.

O oradaydı. Tam buradaydı, karşımda oturuyordu, dokunabileceğim kadar yakındı.

Aramızda bir metreden az mesafe vardı ama bu dipsiz bir uçurum da olabilirdi.

"Son dokuz yılda kaç masum hayatı feda ettiniz?"

O kızları kullanmayı bitirdikten sonra, onları öylece bırakacaklarına inanacak kadar saf değildi.

Git.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Zirveye çıkmak için kaç can aldın? Ne kadar kan

Ellerinde mi?"

"Hiçbiri masum değildi. Biz aynı değiliz."

Sadie alay etti. "Size söz veriyorum, o kızların hiçbiri masum değildi. Bir süreç vardı. Bir eleme." Bana bakarken sesinde hiçbir pişmanlık, hiçbir utanç yoktu.

Tanıdığımı sandığım Sadie'den en ufak bir iz ararcasına arkama baktım. "Onları baştan çıkardın."

Bacaklarını kışının altından çözdü ve dik oturdu. Yüz ifadesi alaycı bir masumiyetle doluydu, dudakları hafifçe ayrılmış ve gözleri genişti. "Bana öyle bakma. Erkeklerin yönettiği bir dünyada bir kadın olarak saygı kazanmak için neler gerektiği hakkında bir fikrin var mı? Ya ben ya onlar Grey. Kendin söyledin. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa."

Onun öfkesini hak ettim. Onun acısını hak ettim. Bunu ona, bize ben yapmıştım ve bunun sonuçlarına katlanacaktım. Ama o kızların bununla hiçbir ilgisi yoktu. "Başka hayatları riske atmak *hayatta* kalmak değildir Sadie. Kaçtığın canavara dönüşmektir."

"Bunu çok asil biriymişsin gibi söylüyorsun. Winston bana kızdan, onu herkesin önünde nasıl becerdiğinden bahsetti. Sanırım bunun beni kışkındıracağını düşündü ama tek yaptığı midemi bulandırmak oldu. Sen de onlardan birisin Grey. O kızı aldın. Onu aşağıladın. Onu dört yıl boyunca iradesi dışında tuttun. Eğer ben bir canavarsam, bu seni ne yapar?"

Nefesim ciğerlerimde sıkıştı. Çenem gerildi.

"Ona hiç zarar vermedim. Ona asla parmağımı bile sürmedim-"

Ayağa kalkarak sözümü kesti. "Neyin? *Hayatta* kalmak için ne yapman gerektiğini mi?" Bir kahkaha attı. "Sen lanet olası bir ikiyüzlüsün. Hepiniz."

Ben de ayağa kalktım, içimde bir öfke çukuru yanıyordu. "Ve sen değil misin? Kızları, seni mahveden aynı hayatın içine çekiyorsun."

Sadie bir adım öne çıkarak parmağıyla göğsümü dürttü. "Beni kırdın Grey. Sen. Seni bekledim. Senin için dua ettim."

"Beş yıl boyunca hapisteydim. Ve çıktıktan sonra neden zamana ihtiyacım olduğunu sana söyledim." Ona bağılıyor olmaktan, birbirimize bağılıyor olmamızdan nefret ediyordum. Seslerimiz kitaplıklarla kaplı duvarları aşıyor ve yirmi bir metrelik tavandan yansıyor. Öfkeli sözlerimiz uzun pencereleri boyuyor ve koyu renkli ahşap zemini kaplıyordu. Etrafımız acı ve kızgınlıkla çevriliydi. Bunu hiç istememiştim. Ter, ten ve inlemeler istemiştim. Bunu asla.

Elini bıraktı ve gözlerini devirerek bir adım geri çekildi. "Doğru. Yerini hak etmek için." Keskin bakışları benimkilerle buluştu. "Ama kızı kurtarmak için yeterince gücün vardı. Neden başka biri onu seçemedi? Neden sen olmak zorundaydın?"

Çünkü başka biri ona tecavüz edebilir, onu incitebilir, onu kırabilirdi. Çünkü onu gördüğüm anda, ruhundaki ateşi gördüğümde, Kipton'a nasıl meydan okuduğunu gördüğümde, bunun ben

olmam gerektiğini biliyordum. Çünkü

başka biri onu geri verecek güce sahip olamazdı.

"Onu sen seçtin." Kanepenin arkasına doğru yürüdü ve omuz silkerek omzunun üzerinden bana baktı. "Ben de kendimi seçtim."

Ellerimi sandalyenin arkasına koydum ve ikimizi de içine sürüklemek üzere olduğum fırtınaya karşı kendimi hazırladım. "Peki ya Liam? Onu kim seçti?"

Yürümeyi bıraktı ve dönüp bana baktı. "Liam ne olacak?"

"Ne yaptığınızı öğrendi mi? Öldürüldüğü gün bize söyleyeceği şey bu muydu?" Pencereye doğru ilerledi ve sessizce bahçeye baktı.

İnsanları okudum. Bu konuda iyiydim. Şimdiye kadar çok meydan okuyan, savunmaya çok hevesli, öfkesini bana yansıtmaya aç biriydi. Gerçek sessizlikte kaynıyordu. Hiçbir cevap bir cevap *değildi*.

Kendimi çelikleştirdim. "Havaalanındaki minibüsü gördüm Sadie. Bugün garaj yolunda duran minibüsün aynısıydı. Genç bir kıza el salladığın minibüsün aynısı."

"Sadece onu götürmeleri gerekiyordu," dedi arkasını dönmeden. Sözleri kanımı soğuk çelik gibi kesti. "Sonra hepiniz ortaya çıktınız ve paniklediler."

Bu kadın on yedi yaşımdan beri kalbimi taşımış, lanet olası ruhuma sahip olmuştu ve iki basit cümleyle onları yerle bir etmişti. Tüm bu kırılmışlık midemin çukuruna ağır bir şekilde battı ve beni eğilip parçaları toplayamayacak kadar güçsüz bıraktı.

"O öldü, Sadie. Öldü!" Midem bulandı. "Ne yaptığının farkında mısınız?"

Etrafında döndü. "Beni içine bıraktığın bu dünyada hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Buna hayatta kalmak mı diyorsun? Şu anda kendini dinliyor musun? Sen bir adam öldürdün! Bir kardeşi. Bir arkadaşı." Bir elimi saçlarımın arasına sokup uçlarını çekiştirdim. "Lyric de aynı dünyaya fırlatıldı. Ama o her şeyini kaybetti." Elim yanıma düştü. "Arkadaşları ve ailesi yıllarca onun öldüğünü düşündü. Onu haftalarca yalnız bıraktım çünkü *seni* kurtarmanın bir yolunu bulmakla meşguldüm. Kimsesi yoktu. Ve o dışarıda, sen onları ellerinden tutup felakete sürüklerken, diğer kızların aynı kaderi paylaşmamasını sağlıyor."

"Ben. Değilim. Lirik değilim."

"Hayır. Değilsin. Ama Sadie de değilsin." Başımı salladım. "Şu anda kime baktığımı bilmiyorum."

Gitmem gerekiyordu. Burada, onunla bunu yapamazdım.

Kapıyı açtığımda Chandler diğer tarafta bekliyordu. Bağırış çağırış arasında Anniston'ın onu neler olup bittiğini görmesi için gönderdiğini sanıyordum. Yakında kral eşi olacaktı. Burası onun sarayı olacaktı.

Liam'a ait olması gereken ama o odadaki kadın yüzünden ondan koparılan rolüne saygı duyarak gözlerine baktım. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Onunla işim bitti."

BANA CANAVAR DEDI.

Sadece beni bir kraliçe olarak görmesini istedim. On iki yıl önce, Grey bana kaçmamı söyledi. Ben de kaçtım.

Ciğerlerim yanana kadar koştum. Yine de beni yakaladılar.

Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece güçlü olduklarını, kukuletalı cüppeler giydiklerini ve yüzlerini örten Venedik maskeleri taktıklarını biliyordum.

Sonraki haftayı bir sarayda, penceresiz bir odada kapana kısılmış bir şekilde geçirdim.

Sonra beni bir kiliseye götürdüler, orada uyuşturuldu ve üzerimde beyaz ipek bir cübbeden başka bir şey olmadan uyandım. Beni geniş, açık bir alana götürdüler; burada zemin altın mermerdi ve ortasında bir yılandan oluşan kan kırmızısı bir 'O' harfi vardı. Duvarlar da aynı altın rengindeydi ve uzun koridorlara açılan kemerli açıklıkların yanına yerleştirilmiş uzun beyaz sütunlar vardı. Üstümüzde, diğer adamların sessizce izlediği dairesel bir balkon vardı.

Liam'a veda ettiğimiz kiliseye çok benziyordu ama hiçbir yanı kutsal gelmiyordu.

Ahşap bir masanın arkasında on adam sıra halinde oturuyordu. Ön *taraf*ta parlak, altın harflerle Tribunal (Mahkeme) kelimesi yazılıydı.

Teker teker, benim gibi diğer kızlar da açık alana adım attılar ve teker teker on erkekten biri tarafından sahiplenildiler. Ve sonra sıra bana geldi.

Dün gibi hatırlıyorum. Buna Kıyamet Günü diyorlardı - resmen Kral Winston Radcliffe'e ait olduğum gün - sonun başlangıcı.

Aylarca tek hissettiğim Grey'i kaybetmenin acısıydı. O kadar acı veriyordu ki ölmek istedim. Sonra hamile olduğumu öğrendim ve birden uğruna yaşayacak bir şeyim oldu.

Benden çaldıklarını geri aldım. Bir kraliçenin hayatına sahip oldum... ve bir annenin.

Sırrımı paylaştığı için Winston'ı suçlayamazdım. Grey'in de Liam gibi gerçeği öğrenmesi an meselesiydi. Prens'in incinmesini hiç istememiştim. Sadece onu korkutup susturmak istemiştim. Onları araması kendi hatasıydı. Grey'i hiç karıştırmamalıydı.

İstediğim son bu değildi. Keşke Grey yargılamak yerine dinleseydi. Sadece anlasaydı. Birlikte güçlü olabilirdik. Her şeye hükmedebilirdik.

O kızdı. *Lirik*. Öyle olduğunu biliyordum. Bir şekilde içeri sızmış ve bir zamanlar bana ait olan yeri kaplamıştı.

Artık krallığımlı kaybetmiştim. Kralım gitmişti. Kızıyla kazanmayı umduğum tüm sempati Grey'le birlikte kapıdan çıkıp gitmişti. Herkese gerçeği söylediğinde, beni onun gibi göreceklerdi.

Oğlumu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Grey'in bildiğinden emindim. Ona söyleyene kadar Winston'a işkence edecekti.

Ve sonra onu da kaybederdim.

Chandler kütüphaneye girdi. Başımda dikilmiş, ayakkabısına yapışmış bir sakızmışım gibi bana bakıyordu. "Bana minibüsleri nasıl bulacağımı söyle."

Bunu ona söylersem ahır bulurdu. Nerede olduğunu bilmiyordum ve öyle kalmasını istiyordum. Ama o minibüslerin şoförleri biliyordu. Onların işi buydu. Servis hizmetinden başka bir şey değillerdi, sessizlikleri için iyi para alan adamlar. Bir çağrı yaptım, Winston'ın verdiği yere kızları götürmek için geldiler.

Elimdeki tek pazarlık kozu buydu.

"Eğer sana söylersem, gitmeme izin verecek misin?"

Kaybedecek başka neyim vardı ki? Dizlerimin üzerindeydim. Eskiden kalbimin olduğu yerde bir delik açılmış, kanıyordu; yavaş bir kanama, acele edip sizi öldürmesini dilediğiniz türden bir kanama, ama ölümün verdiği rahatlama asla gelmedi.

Elini yüzünde gezdirmeden önce birkaç dakika düşündü. "Evet. Gitmene izin vereceğim."

Yapacağını biliyordum. Bunun alternatifi, düzinelerce kızı tecavüze ve işkenceye terk etmeyi seçmesi anlamına geliyordu. Pisliğin tekiydi ama bunu yapmazdı. Onları kurtarmayı görev edinmişlerdi.

Ayağa kalktım ve toz aldım.

Dirseğimi kavradı, derimi zedeledi.

"Numarayı istiyorsan, telefonumu almam gerek."

Chandler kolumu bıraktı ve beni kendisinden uzaklaştırdı.

Kanepeye doğru yürürken kendi kendime gülümsedim. Bir kez daha kazanmak için oynamıştım. Grey Van Doren benden her şeyimi almıştı. Artık her şeyi ondan almanın zamanı gelmişti.

Ayakkabılarımın tabanları yerde yankılanıyordu. Adımlarım aceleci ve ağırdı. Uzanıp kravatımı gevşettim, sonunda *siktir et* dedim ve lanet şeyi çözdüm. Boynumda gevşekçe sallanıyordu ama hâlâ nefes alamıyordum. Havasızlıktan boğuluyordum, yeterince hızlı dışarı çıkamıyordum. Sonra sarayın kapıları açılıp avluya çıktığımda gözlerimi kapadım ve içime çekebildiğim kadar hava çektim. Dışarı üfledim.

İçine çekti.

Dışarı.

İçeri.

Yavaşça

.

İstikrarlı

bir

şekilde.

Hayatımın yarısından fazlası boyunca Sadie benim saplantım olmuştu. Şimdi ise bir düşman gibi hissediyordum. Liam onun yüzünden öldü.

Masum kızlar -aşık olduğum Sadie gibi kızlar, Lyric gibi kızlar- onun yüzünden acı çektiler.

On iki lanet yıl boyunca, aklımı başımda tutan tek şey oydu. Uğruna savaştığım ödül oydu.

Karanlığımdaki ışıktı. O her şeyimdi. Yıllardır tek düşündüğüm ona tekrar sarılmak, ona dokunmak, onu öpmek, onu becermekti. Onu sevmekti. Cehenneme gidip gelmişim ve tüm bunlara değebileceğine dair en ufak bir umudum bile paramparça olmuştu.

Kral tarafından seçildiğini ve hak etmediği bir kadere mahkûm edildiğini öğrendiğim günün hayatımın en kötü günü olduğunu düşünmüştüm. Onu kurtaramadığımı bilmekten daha kötü bir şey olamaz sanıyordum.

Yanılmışım.

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Maddox, bunların bir kısmını mantıklı hale getirebilecek tek adamın kapısının önünde belirdiğimde sordu.

"Dediğimi yaptın mı?"

Başını salladı.

Ona iki yüz pound uzattım, sonra kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Saraydan gelirken önceden aramıştım. Tam istediğim gibi, Winston baygındı. O

yatağında cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, dizlerini göğsüne dayamıştı ve bilekleri ayak bileklerine bağlanmıştı. Ve çıplaktı. Yatağının yanındaki komodinin üzerinde üç nesne vardı ve bir sandalye yakınlaşmamız için yeterince yakına yerleştirilmişti.

Sırtında hâlâ daha önceki kırmızı çizgiler vardı. Bazıları, derinin kırıldığı yerlerde kabuk bağlamaya başlamıştı. Winston, neredeyse elli yaşında olan bir adama göre çok formdaydı. Klasik bir şekilde yakışıklıydı. Ne yazık ki içi çürümüştü.

Akılsızca kaydırma yapan ya da dijital oyunlar oynayan biri değildim. Tam da bu nedenle sosyal medyam yoktu. Ama şu anda, Winston'ın çıplak kıkına saatlerce bakmayı içermeyen, zaman geçirecek bir şeyim olmasını diliyordum.

Sadie'yi ve nasıl bu hale geldiğini düşündüm. Lyric hakkında söylediklerini düşündüm. Bu benim de en az yüz kez düşünmediğim bir şey değildi. Ben onun canavarıydım. Her lanet gün bu ağırlıkla yaşadım. Bu yüzden gitmesine izin verdim. Çünkü Sadie'nin düşündüğünün aksine, ben o diğer adamlara, Winston Radcliffe gibi adamlara hiç benzemiyordum. Bu yüzden Lyric'ten uzak durdum, bu yüzden onu her gün boş bir malikânede yalnız bıraktım. Onu esir alma düşüncesini hazmedemiyordum. Lyric'e merhamet gösterirsem, evrenin de Sadie için aynısını yapacağını düşündüm.

Yanılmışım.

Evrenin canı
cehenneme.

Winston, ben düşüncelerimde fazla kaybolmadan uyandı.

"İyi uyudun mu?" Bana baktığında ona sordum.

Panik gözlerinde alevlendi. Erkeksi yüz hatlarını tam bir korku kapladı. Fermuarları çekiştirdi ama onlarla mücadele ettikçe daha çok derisine batıyorlardı. "Yeterince zarar vermedin mi?"

Sırtından bahsediyor olmalı.

"Sen bir aydır buradasın. Benim on iki yıllık *zararım* var." "Kafayı yemişsin, bunu biliyor musun?"

Bir omzumu silktim. "Belki." Onunla bir öğretmenin öğrencisiyle ya da bir annenin çocuğuyla konuştuğu gibi, dikkatlice ifade ederek konuştum. "Sana bir soru soracağım ve bundan sonra olacaklar senin cevabına bağlı olacak. Anladın mı?"

Hapşırıldı - daha önce dövülmüş ve şimdi bağlanmış bir adam için cesur bir hareket. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Komodinin üzerine uzandım ve ilk eşyayı aldım, görebileceği şekilde tuttum. Dolu bira şişesinin yeşil camı -çıkıntılı metal kapağı hâlâ yerindeydi- sanki soğutucudan yeni çıkarılmış gibi soğuktu. "Bu muhtemelen içeri girerken fena olmazdı." Kapağın keskin kenarlarına baktım ve ırkıldım. "Muhtemelen dışarı çıkarken kötü olur."

"Yapamazsın."

Oh, ama ben yapardım.

Şişeyi sehpa geri koydum, sonra yanında duran salatalığı aldım. "Kişisel olarak cazibesini göremiyorum ama sıkıştığınızda bunların harika olduğunu duydum." Dışını okşadım ve kaşlarımı kaldırdım. "Çıkıntıları var."

"Siktir git."

Kucağımdaki vazelin kavanozunu havaya kaldırdım, havada salladım ve ayaklarımın yanına yere bıraktım. "Bu bir vuruş. Konuşmaya devam et." Onu öldürmek istiyordum. Eninde sonunda öldürecektim. Ama bugün, kış işkencesiyle yetinmek zorundaydım.

Vücudu gözle görülür şekilde titredi. *Güzel.*

Salatalığı yerine koydum, sonra polislerin kullandığı türden ağır, siyah bir el feneri aldım. "Aklına parlak fikirler gelirse diye." Sonra onu tekrar yere koyarken kendi şakama sııttım.

Nefesi şimdi daha da ağırlaşıyordu. Alnında boncuk boncuk ter vardı.

Elimi cebime attım ve bir çift lateks eldiven çıkardım, dikkatlice teker teker ellerime geçirdim. "İşte burada ciddileşiyoruz." Eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve yüzüne birkaç santim mesafede durdum. "Oğlum nerede?"

Sessizlik.

Salatalığı aldım, sonra ağzını zorla açana kadar burnunu kapalı tuttum. Tükürüp öğürene kadar boğazından aşağı ittim. "Sırada kışına girecek."

"Knoydart'ta bir kır evinde." Sesi titriyordu, kelimeleri hızlı ve telaşlıydı, olduğuna inandığı kibirli krala hiç benzemiyordu. "Kırmızı çatılı küçük beyaz bir kiliseyi geçince. Arazinin etrafında üç parmaklıklılı bir çit var ve çakıllı bir yolun sonunda metal bir kapı var."

Knoydart, sadece tekneyle ulaşılabilen izole bir yarımadaydı. Hiç yol yoktu. Küçük ve şirin bir yerdi, tüm kasabada toplam (belki) yüz kişi yaşıyordu. Babam orada balina izlemeye giderdi.

Winston'ın yanağına -yüzündeki yanağa- iki kez vurdum ve gülümsedim. "O kadar da zor değildi, değil mi?" Sonra ayağa kalktım, elimi kışının yanağında gezdirdim, iyice açtım ve salatalığı daracık deliğine soktum.

Ellerini sıktı ve yatağın üzerinde çırpındı. "Ne oluyor, Van Doren?! Soruna cevap verdim."

Kapıya doğru yürürken salatalığı yerinde bıraktım, eldivenlerimi çıkardım ve çöp sepetine attım. "Eğer yapmasaydın, şişe olacaktı."

Malikânemdeki kütüphanenin dışındaki koridorda, altın çerçeve içinde bir aile portresi vardı. Bu portrede anne ve babamın arasında duruyordum. Babamın bir eli omzumda, diğeri annemin belindeydi. Gülümsüyorduk. Mutluyduk.

O portreye baktım. Vücudum uykusuzluktan, araba kullanmaktan ve uçmaktan yorulmuştu. Zihnim tükenmişti. Kalbim: Ayelswick'teki bir sarayın zemininde bir yerlerde.

Knoydart feribotuna giderken aynaya baktığımda gözlerimin altındaki koyu halkaları, çökmüş yanaklarımı, buruşuk kıyafetlerimi ve dağınık saçlarımı gördüm. Oğlumun babası hakkında edinmesini istediğim ilk izlenim bu değildi. Uykuya, sıcak bir duşa ve taze bir zihne ihtiyacım vardı. Yarına daha birkaç saat vardı. Saraya göz kulak olması için birini tutmuştum. Sadie giderse haberim olacaktı. Ben ona ulaşmadan oğlumuzu bulursa, bunu da bilecektim. Yaptığı her hareketi biliyordum.

"Ben de onu özlüyorum," dedi Bayan McTavish yanımdan. Onun geldiğini duyamayacak kadar dalmıştım.

Babamın bir fotoğrafta bile saygı talep etmesine hayret ederek bakmaya devam ettim. "Her zaman tam olarak ne söyleyeceğini, tam olarak ne yapacağını bilirdi."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Baban iyi bir adamdı."

Belki normal dünyanın *iyi* tanımına göre değil ama *bizim* dünyamızda en iyilerden biriydi.

Kocasını ben doğmadan önce Sığınak'ta bekçi olarak işe alınmış. Tribunal dışarıdan gelen herkesin geçmişini yoğun bir şekilde kontrol eder ve herkes bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamış. Bu sözleşmeyi ihlal eden herhangi bir çalışan bunu hayatıyla öderdi. Sözleşmede yazıyordu.

Bay McTavish bir Kardeşlik toplantısının fotoğraflarını çekerken yakalandı. Dernekteki diğer adamlardan birinin kendisinden bunu istediğini söylemişti. Adam bunu inkar etti. Ceza olarak, Caspian'ın büyükbabası - Mahkeme başkanı - Bay McTavish'i kamuoyu önünde utandırdı, bir daha iş bulamaması için kara listeye aldı ve aynı şeyi tüm ailesine yapmakla tehdit etti. Sonra da onu öldürdü. Bundan kısa bir süre sonra ben doğdum. Her zaman meydan okuyan babam, Donahue'nun söylediklerine rağmen Bayan McTavish'i temizlikçi olarak işe almış. Açıklanamayan bir nedenden ötürü babam ona acımış ve annemin -artık yeni doğmuş bir bebeği olan malikânemin hanımı-yardıma ihtiyacı varmış. Bayan McTavish'in hayatını bağışlamıştı. O zamandan beri benim için bir ışık oldu.

"İyi bir baba olacağımı düşünüyor musun?" Ona sordum.

"Bence sen en iyisinden öğrendin." Elini annelerin yaptığı gibi rahatlatıcı bir şekilde pazuma sürttü. "Bence verecek çok sevgin var ama verecek kimsen yok."

Sanırım içki içiyordu.

"Sence burası bir çocuk için uygun bir yer mi?" Uzun koridorda bir aşağı bir yukarı baktım. "Pek de *neşe ve kahkaha* çılgınlıkları atmıyor."

Sırıttı ve gözleri parladı. "Oh, burada bol bol kahkaha atıldı. Sadece sen duymak için etrafta değildin." Nefes aldı. "Leydi Lauren bu duvarlara hayat verdi." Lyric'in günlerini geçirdiği kütüphaneye doğru baktı. "Onsuz burası çok sessiz."

Lauren. Lyric bu isme hiç alışmadı. Hangisinden daha çok nefret ettiğini bilmiyordum, bu isimden mi yoksa kendisine hanımefendi denmesinden mi?

"Umarım uzun sürmez."

Bana baktı, gözleri her zaman sahip olduğu umutlu bakışla geniş ve parlaktı. "Geri dönecek mi?"

"Hayır." Gitmesine izin verdiğimde her şeyi berbat etmiştim. Bana kalırsa Bayan McTavish bu evin hanımefendisiydi, şimdi ve her zaman. Saraydan çıkıp Sadie'yi Chandler'la bıraktığımda bunun değişeceğine dair tüm umutlarımı geride bırakmışım.

Son birkaç günde olan her şeyi ona nasıl anlatacağımı düşündüm. Bayan McTavish'e güveniyordum. Beş yıl önce ona bir toplantıya gideceğimi ve eve bir eş getireceğimi söylemiştim ve o gözünü bile kırpmamıştı. Lyric'i normal, günlük bir şeymiş gibi kabul etmişti.

"Benim bir oğlum var."

Hiç kimse için hiçbir şeyi şekerle kaplamamıştım. Neden şimdi başlayayım?

Nefesi kesildi, sonra yutkundu. Yumuşak kahverengi gözlerinden binlerce olasılığın geçtiğini gördüm. Hiç kimseyle çıkmamıştım. Buraya Lyric'ten başka kimseyi getirmemiştim.

"Leydi Lauren?" diye sordu uzun saniyeler süren sessizliğin ardından.

Matematik işe yaradı. Lyric gideli neredeyse bir yıl olmuştu. Ama biyoloji çalışmıyordu. Bebek sahibi olmak için seks yapman gerekiyordu. Lyric'le beş yıl önce bir kez yatmıştım ama Sadie'ye karşı hissettiğim çarpık bir yükümlülük duygusuyla boşalmamıştım.

"Sadie. O kaçırıldıktan ve ben hapse gönderildikten sonra hamile olduğunu öğrendi." Bunu başka birine yüksek sesle söylemek, iyileşmemiş bir yaranın dikişlerini söküp atmak gibiydi. Beş saniye önce ona ihanet etmemek için nasıl çabaladığımı hatırlıyordum ve şimdi onun ihanetini yüksek sesle dile getiriyordum. "On iki yaşında bir oğlumuz var."

Bakışları yumuşadı. "Onu gördün mü?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Adını bile bilmiyorum."

"Sadie bu çocuktan haberdar olduğunu biliyor mu?"

"Evet."

"Ve senin onun hayatının bir parçası olmanı mı istiyor?"

Sadie'nin ne istediğine cevap verecek son kişi bendim. Eskiden bildiğimi sanırdım. Artık hiçbir fikrim yoktu. Berbat durumdaydı. İçten içe, bir parçasının öyle olacağını biliyordum. Nasıl olmasındı ki? Ama bunun boyutunu asla tahmin edemezdim. Bunu düşünmek beni hasta ediyordu. Yardım edemedim ama kendimi sorumlu hissettim.

"Yarın onunla buluşacağım." Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez sesimde güven yoktu. Sadece korkunun sessiz yankısı vardı. *Ya beni görmeyi reddederse? Ya beni görür ve buluştuktan sonra beni reddederse?* "Başka bir hayattan sorumluyum, yaratılmasına yardım ettiğim bir hayattan ve nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Avucunu göğsümün üzerine, tam kalbimin olması gereken yere koydu. "İşte." Gülümsedi. "Tam buradan başlıyorsun."

Mallaig'den kırk dakikalık tekne yolculuğu bana düşünmek için bolca zaman verdi. Su sakindi. Kayalıklar ve dağlar her iki tarafta da gölü çevreliyordu. Bayan McTavish benimle gelmeyi teklif etti ama bu yalnız yapmam gereken bir şeydi. İskeleye yanaşana kadar sözlerimi defalarca yazıp tekrar yazmıştım. Knoydart, feribot iskelesindeki küçük, şirin bir köy dışında çoğunlukla ormanlık alan, dağlar ve geçitlerden oluşuyordu. Yarımada Loch Hourn ve Loch Nevis arasında yer alıyordu. Galce'de Hourn Cehennem, Nevis ise Cennet anlamına geliyordu. Winston oğlumu on iki yıl boyunca Dünya'daki Araf'a yerleştirmişti. Burada cep telefonu çekmiyordu. Wi-Fi yoktu. Kendi elektriklerini üretiyor ve kendi biralarını yapıyorlardı. Bizim dünyamızdan ayrı bir dünyaydı.

Suyun kenarındaki kayalıklarda tek sıra halinde beyaz binalar sıralanmıştı. Köyün ortasından geçen asfalt bir yol vardı ve bu yol eteklerde bir çatala geliyordu. Bir yön, anakaradaki benimkine çok benzeyen geniş bir malikâneye çıkıyordu. Diğeri ise ormanın içine dağılmış kır evlerine gidiyordu. Dereleler yamaçlardan aşağı akıyordu. Ağaçlar yemyeşil ve doluydu. Kızıl geyikler hiçbir şeyden korkmadan açıkta yürüyordu. Kuşlar daldan dala birbirlerine sesleniyorlardı. Yaşlı adamlar beyaz binaların önündeki yeşil çimenlikte oturmuş, dünyayı umursamadan içiyor ve gülüyorlardı. İnsanlar dar yolda bisiklet sürüyordu. Trafik yoktu, kalabalık kaldırımlar yoktu, gökdelenler yoktu. Burası huzur bulmak için gelinen bir yerdi. *Ya da saklanmak için.*

Burada arabalar vardı, çoğunlukla Land Rover'lar, yerel yollar için. Bunun dışında modern hiçbir şey yoktu. Beni kırmızı çatılı beyaz kiliseye götürmesi için çimenlerin üzerinde oturan yaşlı adamlardan birini tuttum. Bağışlanmak istediğim konusunda yalan söylemek, günahlarım hakkında gerçeği söylemekten daha kolaydı. Binanın önüne geldiğimizde bana neden o kadar tuhaf baktığını anladım. Bir zamanlar bembeyaz olan taş yüzey, yağın yağmurun parmak izlerini bıraktığı koyu çizgilerle lekelenmişti. Çimler dağınıktı, uzun otlar ve ölü çalılarla kaplıydı. Solmuş ağaç dalları, bu binanın bir zamanlar sahip olduğu yaşamın kaybının yasını tutuyordu. Yıllardır buraya kimse gelmemişti.

Üç ahşap parmaklıklı çiti ve çakıllı yolu bulana kadar dar yolun geri kalanını yürüdüm. Metal kapıdan atladım ve yarım mil daha yürüyerek sedir kaplamalı ve A-çerçeveli çatılı küçük kulübeye ulaştım. Bir sıra uzun pencere arkasındaki tepelere bakıyordu. Bir tarafta küçük bir masa ve sandalyelerin bulunduğu taş duvarlı bir bahçe vardı. Diğer tarafta ise nehir vardı.

Ayaklarımın altındaki çakılların her çıtırtısı, toprak ve kayalardan oluşan bir çığ gibi geliyordu. Hava tenimi elektriklendiriyordu. Aşırı farkındalık içinde her şeyi hissediyordum. Boğazım düğümlenmişti.

Çift camlı kapıya vurmak için elimi kaldırdığımda ağırlaştığını hissettim. Kapılardan biri açıldığında kalbim durdu.

İşte buydu.

Çilek sarısı saçları örgülü, ufak tefek bir kadın aceleyle dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Yardımcı olabilir miyim, efendim?" Aksanı ağırdı, tıpkı Bayan McTavish'inki gibi. Dizlerinin altına kadar inen açık sarı bir elbise giymişti.

Tahmin ettiğimden daha gençti, otuzlu yaşlarının sonunda, belki de kırklı yaşlarının başındaydı ve benden yaklaşık bir karış kısaydı. Basit bir güzelliği vardı. Winston'ın onu henüz öldürmemiş olmasına şaşmamalı. Muhtemelen onu becermeyi planlıyordu, eğer henüz yapmadıysa.

"Bir oğlan çocuğu arıyorum. Bana doğru söylendiyse, on iki yaşlarında, çarpıcı mavi gözleri olan bir çocuk."

Vücudu kaskatı kesildi. "Korkarım yanlış yere geldiniz."

Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sizi temin ederim, yok."

"Gitmeniz gerekiyor."

"Şimdi söyleyeceklerimi çok dikkatli dinle." Ona yaklaştım ve kapıya yasladım. "Oğlumu arıyorum. Bana onu burada bulabileceğim söylendi." Omzunun üzerinden cam kapılara baktım, sonra tekrar gözlerine döndüm. "Ya Winston bana yalan söyledi ya da sen bana yalan söylüyorsun." Sesim sakindi ama yüz ifadem bunun bir uyarı olduğunu anlamasını sağlıyordu. "Yalancılardan hoşlanmam."

Göğsü hızlı nefes alıp vermelerle inip kalkıyordu ama yerinde duruyordu. Bu hoşuma gitmişti. Oğluma göz kulak olan kişinin, onu güvende tutmak için bana karşı koyacak kadar cesur olması hoşuma gitmişti.

"Kral-"

"Artık kral için çalışmıyorsun."

Kapı arkasından açıldı ve geriye doğru sendelemesine neden oldu. Genç bir çocuk açıklıktan içeri adım attı ve ben kendimi kaybettim. Tek bir an için korktum. Hiçbir şeyden, onu yüzüstü bırakmaktan korktuğum kadar korkmamıştım. Onu görünce boğazım düğümlendi. Kalbim göğüs kafesine çarptı. Dudaklarım ayırık ve ağzım kuruyken onu içime çektim; bronz teni, dolgun dudakları, buz mavisi gözleri ve güçlü elmacık kemikleri.

"Hanımefendi, her şey yolunda mı?" diye sordu ve o anda gururlandım.

On iki yaşındayken kendisine bakan kadını koruma içgüdüsüne sahip olan bu çocukla gurur duyuyorum.

Ona döndü ve gülümsedi. "Evet, Ciaran. Her şey yolunda."

Bundan da gurur duydum, hiç korkmadığını gösteriyordu.

"Ciaran," diye tekrarladım yavaşça, kulağa nasıl geldiğini takdir ederek. *Keer-in*.

Güçlü. Asil. Kadın başını salladı, gözleri hâlâ ihtiyatla doluydu. "C ile, K ile değil.

Anlamı-"

"Küçük karanlık olan." Daha doğrusu *siyah*. Ben Gri'ydim, o ise siyah. Bu bir lanet gibiydi ve Sadie'den, farklı bir şey, daha fazlası olma şansına sahip olmadan önce onu bu karanlıkla işaretlediği için nefret ediyordum.

Beni kısa bir süre inceledi, sonra ona baktı. Kör bir göz için, ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Düşünceleri kendisine aitti. Ama ne yaptığını biliyordum. Onu benimle kıyaslıyordu.

Bana baktı. "İçeri gel."

Sakin görünmeye çalıştı ama ses tonundaki çıplak duyguyu duydum. Endişeliydi. Bunu gözlerinde gördüm. On iki yıl boyunca onun bakıcısı, arkadaşı, annesi olmuştu. Sonra ben ortaya çıktım ve neden burada olduğumu ya da benden ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Kulübenin içi geniş, açık ve davetkârdı. Büyük boy bir sandalye ve açık kahverengi bir kanepe büyük, taş bir şömineyi çevreliyordu. Açık mutfak alanında, yuvarlak bir kahvaltı masasının üzerine kitaplar serpiştirilmişti. Her yer, mutfak tezgahının üzerinde duran taze pişmiş çay ekmeği gibi kokuyordu.

Burası onun eviydi. Oğlum burada büyüdü. Her şeyi içime çektim, aniden hiçbir şeyin

Arazi, atlar ya da süslü şeyler gerçek bir evin konforunu yaşatabilir.

Evimi bir yuva haline getirebilir miyim?

Onun için yapardım.

Ciaran sandalyeye oturdu. "Majesteleri burada olduğunuzu biliyor mu?"

"Seni nasıl bulduğumu sanıyorsun?" Kanepenin bir tarafını işaret ettim.

"Oturabilir miyim?" Kadın başını salladı, sonra karşı tarafa oturdu.

"Kraliçeyi nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Bakışlarını tutarak oturdum. Uzun boyluydu. En azından uzun görünüyordu. Gerçi onu kıyaslayabileceğim on iki yaşında pek çocuk tanıımıyordum. Yüzü güçlü ve olgundu, beklediğim gibi yuvarlak ve genç değildi. Gri bir şort ve beyaz bir polo giymişti, yaşına göre sofistike, genç bir çocuğun ıssız bir yerdeki kır evinde giymesi için uygun.

"Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Senin yaşından beri," dedim ona.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Sonraki sözlerimi düşündüm. "O zamanlar farklıydı." Bahçede piknik yaparken kaşıkla kızılçık yedirdiğim o kızı özlemiştim. Dudaklarındaki kremayı yalar, sonra da ahırın karşısında onu kuru kuru becerirdim.

"Adın ne senin?"

Soruları olduğu için onu suçlamadım. Bundan daha fazlasını, daha zorunu bekliyordum. "Grey."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, cevabımı değerlendirdi, yüzümü inceledi. "Bir keresinde senden bahsetmişti. Tıpkı sana benzediğimi söylemişti. Kral ona bunu bir daha asla söylememesini tembihledi."

Ona benden bahsetmiş. Basit bir ifadeydi, ama bunu söylediğini bilmek içime yeni bir soluk getirdi. Ona bana benzediğini söylemişti. Ona benim adımı vermiş.

Ona her şeyi anlatmak istedim. Gerçeği hak ediyordu, hepsini. Zaten ondan çok şey alınmıştı. En azından ona gerçeği borçluydum.

"Neden öyle olduğunu düşünüyorsun? Bana benzediğin için yani." Omuz silkti.

"Sana hiç babandan bahseden oldu mu?"

"Evet. Kötü şeyler yaptığı için hapiste olduğunu söylediler." Sesinde bir parça kırılğanlık, gözlerinde bir parça acı vardı -mavi gözler, hüzünlü gözler, *benim* gözlerim.

Kanepenin diğer ucundaki kadın, sanki söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi boğazını temizledi. Benden bir şey saklamak zorunda değillerdi. Sadie ve Winston'ın beni ne olarak gösterdiklerine aldırmadan, ben bir tehdit değildim.

"Hiç gazlı bir içecek açtığınızda köpüğün üstten taşıp ortalığı batırdığı oldu mu?" Başını salladı, sessizdi.

"Ya da oyun oynamak için dışarı çıktığınızda ayağınız bir kütüğe takıldı ya da bir çukura düştü?" Bir baş sallama daha.

"İçkiyi sallamadın ya da kütüğü oraya koymadın ama kontrol edemediğin bir şey yüzünden ortalığı dağıttın ya da dizini sıyırdın." Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve gözlerinin içine baktım. "Kraliçenin burada olduğumu bilip bilmediğini sordun ama nedenini hiç sormadın."

"Neden buradasın?"

Kanepenin kenarına, ona olabildiğince yakın bir yere kaydım. "Çünkü seni tanımadan yeterince uzun zaman geçirdim. Çünkü ben senin babanım. Ve hapse girdim. Ama az önce anlattıklarım gibi

bir şeydi, kontrol edemediğim bir şeydi." Ve dışarı çıktığım gün, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bir daha üzerimde güç sahibi olamayacağına yemin ettim.

"Bu yüzden mi hiç gelmedin? Hapiste miydin?"

Yalan söyleyebilirdim. Belki de söylemeliydim. Ama burada olmak, ona bakmak, onda kendimi görmek, kaçırdığım onca yılı bilmek beni öfkелendirdi. İhtiyacı olan kahraman olamayabilirdim ama onun kötü adamı olmayı reddediyordum.

"Hiç gelmedim çünkü hiç bilmiyordum."

"Ah," dedi usulca, sessizce, sanki bir sır olduğunu fark etmiş gibi ve bu kalbimi burktu, parçaladı.

Kanepeden kaydım ve sandalyesinin önüne çömeldim. "Ama artık biliyorum ve seni bir süreliğine eve götürmek istiyorum. Eğer orayı seversen, istediğin kadar kalabilirsin."

"Peki ya Isla?"

Isla. Demek adı buydu.

Omzumun üzerinden gözleri yaşlarla dolu olan kadına baktım. "Isla da gelebilir." Onun için değişmezdi, tanıdıktı. Ona ihtiyacı vardı. Bu, iddia ettiği kişi olduğundan emin olmak için geçmişini kontrol etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Ciaran başıyla onaylarken gülümsedi. Küçük ama içtendi. "Tamam. Sanırım bu hoşuma gider."

Bunu ben de isterim.

"Sadece en sevdiğiniz şeyleri getirmeniz yeterli. Gerisini oraya vardığımızda alırız."

Sonraki birkaç ay boyunca her günümü, her saatimi, her boş anımı oğlumu tanımakla geçirdim. Babamın bana yaptığı gibi onu da atlarla tanıştırdım. Konuştuğunda nazik ve yatıştırıcıydı. Genç yaşının ötesinde olgun ve bilgeydi. Her gün yeni bir şeyle beni şaşırtıyordu.

Bir öğleden sonra mutfığa girerken Bayan McTavish, "Bana senin o yaşlardaki halini hatırlatıyor," dedi. Lavabonun yanında durmuş, taze ahududu dolu bir süzgecin üzerinde su akıtıyordu.

Gülümsedim ve bir ahududu koparıp ağzıma attım. "Umalım da benden daha iyi olsun."

Meyveleri durulamayı bıraktı ve omzuma bir şaplak attı. "Umalım da o da senin gibi olsun."

Isla Ciaran'la birlikte kütüphanedeydi. Ahırları saymazsak, arazide en sevdiği yer orasıydı. Baba oğul gibi, sanırım. Bayan McTavish ikisini de kollarını açarak ve geniş bir gülümsemeyle karşılamıştı. İnsanlara sanki hayatları boyunca buradaymışlar gibi hissettiren bir tarzı vardı. Lyric'e de aynısını yapmıştı.

Bazı günler suçluluk duygusu içimi kemirdi. Acaba her şey daha farklı olabilir miydi diye düşündüm. Sonra öfke geri geldi, kulağıma fısıldadı ve bana her şeyin neden bu şekilde sona erdiğini hatırlattı.

Kütüphaneye girerken kravatımı çekiştirdim. "Bugün ne okuyacağız?" Isla bir koltuğa, Ciaran da diğerine oturdu.

"Büyük Umutlar," diye yanıtladı, kitabı kaldırarak.

"Ah, Dickens." Yanına yerleştim, sonra Isla'ya gülümsedim. "Bundan sonrasını ben hallederim. Teşekkür ederim, Isla."

Eğer isterseniz Bayan McTavish'in çayı hazır."

Gitmek için ayağa kalkarken sıkı bir gülümseme verdi. "Elbette. Teşekkür ederim."

Kendi evimde kendi oğlumla vakit geçirmek için izin isteme ihtiyacı hissetmedim. "Ne düşünüyorsun?" Kitaba doğru başımı salladım.

"Biraz sıkıcı."

Güldüm çünkü ben de okuduğumda aynı şeyi düşünmüştüm. Dickens'ın kelime başına para aldığından neredeyse emindim. "O kitabın aslında farklı bir sonu olduğunu biliyor muydun?" Bileğimi dizime dayadım ve kolumu kanepenin arkasına doğru uzattım. "Spoiler: Pip bütün hayatını bir boşluğu doldurmak için bir şeyin peşinde koşarak geçirdi. Bunun para olduğunu sanıyordu. O şeyin kadın-Estella olduğunu düşündü. İkinci sonda birbirlerini tekrar buluyorlar ve Pip bir daha ayrı kalmayı hayal bile edemiyor. Ama ilk sonda, o

Yalnız olmaktan memnun olduğunu fark etti ve yollarını ayırdılar." "Neden değiştirdiler?"

"Çünkü insanların sonsuza dek mutlu olma umuduna ihtiyacı var. Tüm hayatınızı bir şeyi arayarak geçirebileceğinize ve onu asla bulamayacağınıza inanmak istemiyorlar. Bazı insanların yalnız olmaktan memnun olduğunu anlamıyorlar."

"Peki ya siz? Sen neye inanıyorsun?"

"Kim olduğunu bilmenin önemli olduğuna inanıyorum. Burada-" Parmağımı kalbine götürdüm. "-ve burada." Şakağına dokundum. "Gerisi olması gerektiği zaman olacak. Beklemeyin. Onu arama." *Onun için ruhun da dahil her şeyini verme.* "Bırak o seni bulsun." On iki yaşındaki bir çocuk için derin bir konuşmaydı ama mutluluğun herkes için aynı olmak zorunda olmadığını bilmesini istedim, bilmesine ihtiyacım vardı. Mutluluk öznel. Sadece ve sadece kalbe aitti. Bizi neyin mutlu edeceğine başka kimse karar veremezdi.

"Bu, okumayı bitirmek zorunda olmadığımı anlamına mı geliyor?"

Sırıttım ve saçlarını karıştırdım. "Bu seninle Isla arasında. Öğretmen olan o. Ben sadece babayım." Bu sözlerin ağzımdan çıktığını duymak hâlâ inanılmazdı.

"Ben de herkes gibi okula gidebilecek miyim?"

"İstediğin bu mu?"

"Sanırım öyle."

"O zaman, bunu gerçekleştireceğim." *Güvende olduğunu öğrenir öğrenmez.* Gülümsediğini görmek için ona dünyaları verirdim.

Sayfaların arasından sarı yapışkanlı bir not çıkardı ve onu yer imi olarak kullandı. Parlak kağıdın üzerindeki karalamayı yakaladım ve gülümsedim.

"Burada gerçek defterlerimiz ve kitap ayraçlarımız olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarını birleştirdi, sonra notu fark edince gözleri büyüdü. "Oh, bu benim değil. Kitabın içindeydi. Bütün kitaplarda var."

"Alabilir miyim?" Kitaba bir göz attım ve o da bana uzattı.

İnanılmaz derecede fazla yazılmış. Tavsiye etmiyorum. Bayan Havisham'a not: Kirli elbiseyi bırak, başka bir erkek bul ve seviş FFS.

Lirik.

Tabii ki. Bu onun için çok tipik bir şeydi, onun için çok tipik bir şeydi. Kalbimde bir şeyler ısındı ve birdenbire her raftaki her kitabı açıp onun tüm düşüncelerini okumak istedim. Bunun gibi küçük şeyler, geride bırakılan parmak izleri, sessiz odalarda kalan anılar, onun yokluğunun çok şey ifade etmesini sağlıyordu.

Parmaklarımı mürekkebin üzerinde gezdirdim, sonra kitabı kapattım. "Sanırım bugünlük bu kadar okuma yeter. Benimle ahırda buluşur musun?"

Yüzü aydınlandı ve koltuktan fırladı. "Üzerimi değiştirmem gerek ama hemen geliyorum."

Sonra sadece ben, kitaplar ve her gece aynı kanepede göğsünde açık bir kitapla uyuyakalan, gözlerinde ateş olan alıngan bir kızın anısı kaldı. Zor soruları sormaktan korkmayan bir kızdı. Bana meydan okuyan. Karanlığımı kabul eden ve şeytanlarımı anlayan.

Daha önce okuduğunu hatırlayarak *Muhteşem Gatsby*'yi elime aldım ve açtım.

Üzücü bir durum. Okumayın. #JusticeforGatsby

Kitabı rafa kaldırdım, parmaklarımla ciltlerin arasında gezinirken kendi kendime gülümsedim, onu bir battaniyeyle örtüp uyumasına izin verirken gördüğüm tüm başlıkları hatırlamaya çalıştım.

Anna Karenina'yı çektim.

Gerçekten *üzücü bir durum. Uzak durun. Uzak durun. Uzak durun.*

Ve *Moby Dick*.

Porno değil, bilgin olsun.

Sonra *Gurur ve Önyargı*.

10 kişiden 10'u Bay Darcy'yi kapı gibi döverdi.

Bıçak gibi saplanan bir kıskançlık duygusu çirkin başını kaldırdı ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Rafin geri kalanını gözden geçirirken kalın bir yutkunmayla onu geri ittim.

Monte Kristo Kontu. Ona banyo yaptırırken okuduğum son geceden beri bu kitabı açmamıştım. Parmaklarım sert kapağı geri çekerken kalbim sanki bataklıkta atıyormuş gibi hissetti. İşte oradaydı; parlak sarı kâğıt, kıvrımlı siyah yazı, narin ve kadınsı.

Sevgili Grey, umarım bir gün aradığını bulursun.

Ve sonra, battım.

Kendimi durduramadım. Ne yaptığının farkına varamadan odasında durmuş, yumuşak altın sarısı duvarlara ve pelüş bej halıya bakıyordum. Beyaz ve kraliyet mavisi nevresimlerle kaplı yatağa doğru yürüdüm. İpek perdelerden oluşan bir tente, bir kraliçe için yapılmış gibi yatak başlığını çerçevesiyordu.

Avucumu yumuşak yorganın üzerinde gezdirdim ve Lyric'in Tatum'un düğün davetiyesini ona verdikten sonra yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla orada oturuşunu hatırladım. Gözyaşlarını başparmağımla sildikten sonra dokunuşumu dudaklarında gezdirdim. Dili dışarı fırladı ve parmak ucumu ıslattı.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Koyu mavi elbise pantolonumun fermuarını zorlayan ereksiyona baktı. "Kendine mi?" Tekrar bana baktı. "Bize mi?"

Benden onun için ayrılmamı istemişti ve ben de çok yaklaşmıştım, teslim olmaya çok

yaklaşmışım. Ama o zaman Sadie'ye ihanet edemezdim ve bunu Lincoln'e yapamazdım. O zaman onu almak demek

onun seçimi. Azizlikten çok uzaktım ama *o* tür bir canavar olmayı reddetmiştim. Lyric korumak için benimdi, kullanmak için değil.

Bu yüzden mesafemi korudum.

Siktiğimin salağı.

GEÇTİĞİMİZ birkaç ay içinde, onca yılı Sadie fikrine aşık olarak geçirdiğimi fark ettim. Herkes bakarken olduğu kraliçeyi sevmiştim. Benimle birlikte sorgusuz sualsiz ormana koşan kızı sevmiştim. Onun sessiz masumiyetini sevdim ve bunu bana vermesini sevdim. Eskiden olduğumuz kişiyi sevdim. Artık ikimiz de o kişi değildik. Zaman bizi değiştirmişti. Hayat bizi değiştirmişti. Ya da belki de hiç değişmemiştik. Belki de başından beri böyleydik.

Hayatımızın bir noktasında hepimiz cehennemden geçtik. Ateşin içinden geçmek gerekli bir kötülüktü. Bizi ya savaşçılara ya da şeytanlara dönüştürdü. Sadie ateşin içinden geçmedi. Orada bir yuva kurmuştu. Onun kucağına oturmuş ve şeytanı baştan çıkarmıştı. Yıllarımı onu kurtarmanın benim görevim olduğunu düşünerek geçirdim. Olanlar için kendimi suçladım. Onu geri alırsam, aklanacağımı düşündüm.

Ben Pip'tim, sonsuza dek mutlu olmayı arıyordum.

Şimdi fark ettim ki belki de Dickens'ın ikinci değil, ilk sonu olmak kaderimde varmış. Sadie'nin ihanetini atlatmışım. Onun aldatmacasını geride bırakmışım. Hepsi Ciaran'ın yardımıyla olmuştu. Bir şekilde, o her şeye değdi. O boşluğu aldı ve tekrar bir bütün yaptı.

Bu gece Chandler ve Anniston'ın nişan partisiydi. Chandler Carmichael'ı dize getirmek için meraklı bir prensesin gerekeceğini kim tahmin edebilirdi ki? Sadie'yle yüzleştikten beri saraya ilk kez geliyordum. İki gün sonra gitmişti. Onu Londra'ya kadar takip ettim ama sonra kaybettim. Winston'ı görmeye gitmemişti. Ciaran'ı bulmaya bile çalışmamıştı. Kraliyet unvanını ileri gelenlerin ve ünlülerin evlerine girebilmek için kullanmış, nerede ve kiminle kalabiliyorsa orada kalmıştı. Oğlumdan uzak durduğu sürece nereye gittiği ya da ne yaptığı umurunda değildi.

Smokinli erkekler konukları ön kapıda karşıladı ve kişiselleştirilmiş davetiyelerini istedi. Klasik formda modern müzik çalan orkestranın sesi balo salonundan büyük koridorlara doğru süzülüyordu. Sunucular, çiçekler ve boyunlarından elmaslar damlayan bayanlar vardı. Bu bir peri masalıydı ve ben kendimi kara şövalye gibi hissediyordum.

Chandler elinde bir Shiner Bock ile köşede duruyordu. Anniston konuktan konuğa süzülüyor, kral naibi rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordu.

Bir bardak viski aldım ve onu karşılamak için yanına gittim. "Tebrikler. Gerçi bunu nasıl başardığınızı bilmiyorum."

Alkışlar arasında şişesini kaldırdı. "Biraz yardım aldım," dedi kasıklarına bakarak. "Ya da büyük bir yardım etmeliyim."

"Tanrım, gerçekten kral olmana izin verecekler."

"Eşim," diye ekledi bir içki alırken. "Aslında sadece burada durup güzel görünüyorum."

Viskimden bir yudum aldım. "Zaten bunu mahvediyorsun." "Sana hiç pislik olduğunu söyleyen oldu mu?"

Sırıttım. "Bugün değil." Bir yudum daha aldım, boğazımdan aşağı süzülürken alkolün yumuşaklığının tadını çıkardım. Sonra bardağımla Anniston'ı işaret ettim. "Kutlama yapmak için bekleyen güzel bir kadın varken burada benimle ne işin var?"

Odanın etrafını işaret etti. "Bunların hepsi onun için. Benim kutlama anlayışım ona dolgun, kırmızı bir kış vermek ve arka arkaya orgazm olmak."

Kaşlarımı kaldırdım. "İsterseniz herkesin gitmesini sağlayabilirim." "Ama biz daha yeni geldik," dedi arkamdan biri.

Lyric'in tanıdık sesini duymak için döndüm ve donakaldım. Oda birden küçüldü ve sessizleşti. Müzik ve sohbet artık boğuk bir gürültüden ibaretti. Simsiyah saçlarının rengini kestane kahvesine çevirmişti ve uzun, gevşek dalgalar halinde çıplak omzuna dökülüyordu. Her bir kıvrımını sıkıca saran satenden yapılmış, yere kadar uzanan, askısız, şampanya rengi bir elbise giymişti. *Elbise* göğüslerinin arasında hafif bir V çizerek onları yukarı ve dışarı doğru itiyor, *bir aşığın elleri gibi* kavrıyordu. Kumaşın ince kalça kemiklerine yapıştığı yerde külotun belirgin hatlarını aradım, bulamayınca zorlukla yutkundum. Bakışlarım köprücük kemiğinin narin çizgisine, çıplak omuzlarına, boynunun sütununa kaydı, gözlerimle her santimini parmak uçlarımda yapacağı gibi telaşsızca sıyırdım.

Hay sikeyim. Sanki onu ilk kez at gözlüğü takmadan görüyordum. Onu bir erkeğin bir kadını gördüğü gibi gördüm. Uğruna öldüğü, kanını akıttığı, yemininden vazgeçtiği bir kadını.

Kanım içimden geçerek doğruca sikime aktı. Enfesti. Bu kadına dokunmuştum. Tadına bakmıştım. İçine girmiştım. Ama o zamanlar bunun ne kadar mükemmel bir hediye olduğunu anlayamayacak kadar berbat durumdaydım.

Tanrım, Grey. Kontrol et.

Kararlılığım yıllardır sağlamdı. Sürekli bir çekim, bir ihtiyaç, bir sızı vardı. Onu Sığınak'ta gördüğüm andan beri vardı. Ama bu konuda ustalaşmıştım. O yıkanırken yere oturup ona kitap okuduğumda, bunu kontrol altına almıştım. Onu izlemek beni çok sertleştirse de. Kendime bunun yanlış olduğunu söyledim, onun için yanlış, benim için yanlış, bizim için yanlış.

Lyric'le aramızdaki şey asla cinsel değildi. İçgüdüsel. Duygusal. Ama asla cinsel değildi. O zaman öyleydi.

Şimdi burada, Sadie'ye ya da Lincoln'e karşı hiçbir yükümlülüğüm olmadan duruyordum ve çölde kaybolmuş bir adam gibi onun her santimini içime çekiyordum.

Lincoln onun yanında duruyordu, tamamen siyah giyinmişti. Gömleğinin kolları kıvrılmış, dövmelemleri ortaya çıkmıştı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, o benim suikastçim olurdu.

Chandler, birbirimize hançer fırlatışımızı izlerken birasından uzun bir yudum aldı.

"Neden üzerine işemiyorsun? Aman Tanrım."

"Elbisemi mahvedeceği için mi?" Lyric sırtarak cevap verdi.

İşte orada.

Chandler gözlerini devirdi ve yürüdü gitti.

Serbest kalan gülümsememe engel olamadım. "Kraliyet hayatına alışmaya çalışıyor." Lyric güldü. "Bence kraliyet hayatı *ona* alışmak zorunda kalacak."

"Başardın," dedim, kot pantolondan gece elbisesine zahmetsizce geçtiği zamanları hatırlayarak. Gözleri odanın içinde dans ediyordu. "Hepsini kandırdım." Sesi sanki bir sırrı paylaşıyormuş

gibi kısıktı.

Lincoln çenesini sıktı. "Siz ikiniz daha ne kadar evcilik oynayacaksınız?"

"Üzerinde çalışıyorum." Çalışmıyordum. En azından yasal olarak. İnandırıcılık için gerekli ortamı hazırlamıştım ama henüz evrak işlerine başlamamıştım. Şimdi onu burada görmek, rolüne uygun görünmek, zarafet ve duygusallık sızdırmak, ayağa kalkıp onu tekrar talep etmek istememe neden oldu. Basın buradaydı, izliyordu, buradaki her önemli kişinin hareketini haber yapıyordu. Zor olmayacaktı. Tek gereken tek bir dokunuştı. Şakağına bir öpücük.

Lincoln sıkılmış dişlerinin arasından, "Daha sıkı çalış," diye ısırdı.

Lyric ona dokunmadan yukarı baktı ve rolünü mükemmel bir şekilde oynadı. *Onları burada da görmüştü.* "Linc, bize bir dakika izin verir misin?"

Sanki fikrini değiştirmesini istermiş gibi ona baktı. O da ona baktı, boyun eğmedi. Bana son bir bakış attıktan sonra Chandler'ın Leo ile konuşmaya gittiği yere doğru yürüdü.

Nefes verirken omuzları gevşedi ve bana döndü. "Onun için üzgünüm." Sözleri göğsüme dokundu.

"Onun davranışları senin sorumluluğunda değil." İşaret parmağımla çenesini kaldırdım. "Çok güzel görünüyorsun, Lyric." Gülümsedim, elimi yanına bırakmadan önce dokunuşumun teninde birkaç saniye fazla kalmasına izin verdim. "Bayan McTavish seninle gurur duyardı."

"Onu özlüyorum." Sanki anılarını zihnine çağırıyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. "Ve Sam'i." *Şefim.*

"Onlar da seni özleyiyor."

İç çekti ve başını dikleştirdi. "Kütüphaneyi özledim. Tanrım, kütüphaneyi özlüyorum. Yemin ederim, dört yıl sonra bile hala okuyamadığım o kadar çok kitap var ki."

Nerede olursa olsun, ona bir kütüphane kuracaktım. Aklıma, eve gelip onu kanepelerden birinde uyurken bulduğum geceler geldi, bu yüzden onu bir battaniyeyle örter ve rüyasını izlerdim.

Dudakları heyecanlı bir 'O' ile ayrıldı ve tek düşünebildiğim şey onları sikimin etrafına sarmaktı. *Tanrım, Grey. Ne oluyor lan?* "Ve bahçeler. Bahçeleri özledim. Çiçek açıyorlar mı?"

"Bunların hiçbirini kaçırmak zorunda değilsin. Evimde her zaman hoş karşılanırsın, Lyric." *Beni* özlediğini hiç söylemedi. Ama ben de ona özleyeceği hiçbir şey vermedim.

"Teşekkür ederim, ama bunun herkes için iyi olacağını sanmıyorum." Lincoln'e bir bakış attı, ondan bahsettiğimizi anlamaması için hızlı ve dikkatli bir şekilde.

"Bazen bencil olmakta sorun yok, tatlı kız." Aşağı uzandım ve gizlice elini tuttum. Başparmağım bileğindeki nabız noktasına değdi ve parmaklarımı onun etrafına sarıp kollarını başının üzerinde tutmanın nasıl bir his olacağını merak ettim. *Neden böyle şeyler düşünüyordum ki?* Onu bırakmıştım. O bana ait değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

"Gerekli, hatta." diye ekledim. Başparmağımı avucunun içinde gezdirdim. Masum bir hareketti, belli belirsizdi, sadece ten tene temas ediyordu. Ama kanımı bir ejderha ateşinin şiddetiyle ısıttı.

Gözbebekleri büyüdü. Boğazının dibindeki o narin, küçük nabız noktası heyecanlı bir enerjiyle titriyordu. Dudakları aralandı. Aldığı her nefes göğüslerini öne doğru itiyordu.

Bu yanıltı. Dört yıldır işlemekten korktuğum tüm günahları işliyordum. Benim için her şey değişmişti ama onun için hiçbir şey değişmemişti. Ya da belki benim için hiçbir şey değişmemişti. Onu dört kez kurtarmıştım, sonsuza dek kaybolduğuna inandığı hayatının parçalarını ona geri vermişim, uyurken bulduğumda onu yatırmıştım, babasını bulup ona getirmişim, geceler boyu o yıkanırken ona kitap okumuştum. Tamam, sonuncusu benim içindi. Onu küvette, suyun altında, nefesini tutarken bulduğum gece kalbim durmuştu. Ondan sonra, onunla kalmak zorundaydım. Ruhumun da en az onunki kadar buna ihtiyacı vardı.

Belki Sadie haklıydı. Belki de ben hep Lyric'i seçmişim. Ama Lyric beni seçmedi.

Onun kızıydı.

Elini bıraktım.

"Anniston nedime olmamı istedi." Yutkundu ve ben boğazının hareketini izledim. Tek düşünebildiğim, elimin onu ne kadar kolay saracağı ve ağzıma sunarken nasıl kemerli görüneceğiydi.

Kes şunu, Grey. Hemen şimdi.

Yapamadım.

Gözlerimi onunkilere kilitledim. "Bu harika."

Bakışları göğsümde, ellerimde ve sonra aletimin pantolonuma sert ve kalın bir şekilde bastırıldığı yerde gezindi.

Saten elbisesi meme uçlarının sert tepelerini gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Sinirli bir şekilde tırnaklarını karıştırırken ellerine baktı. "Ve eminim sen de sağdıç olacaksın."

İkimiz de inkar ediyorduk, bu şey, bu parazit, aramızda uğuldayan bu nabız. Muhtemelen en iyisi buydu. Bu yanılttı. Her zaman öyleydi.

İnce bir otokontrol perdesinin ardından onu izledim. Yılların disiplini, eğilip ona gitmesine izin verdiğimde hata *yaptığımı* söylememi, o elleri tutup birini sikimin üzerinde düzleştirmemi ve *bana ne yaptığına bak* dememi engelleyen tek şeydi.

Başımı salladım ve sorduğu soruya cevap verdim. "Evet."

"Linc de öyle." Ondan bahsediyor olmasına rağmen gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişti. "Caspian bariz nedenlerden dolayı bunu yapamayacak." Saçmalıyordu. "Ama Chandler'ın-"

Tesadüfe bakın ki Leo da o anı seçmişti. "Ben olsam somon füme yemezdim. Küçük partinizdeki üç kişinin içine zehir kattığından eminim." Boynunu kırıp yeşil gözlerini bize diken Lincoln'e başıyla işaret etti.

"Leo," diye bitirdi Lyric cümlesini.

Gözlerimi kırıştırdırken gözlerimi ona çevirdim. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Sadece dört kişilik bir masa yapmak isteyip istemediğinizi görmeye geldim."

Kurabiyesinden bir ısırık aldı. "Bu kadar yeter," dedim, her hecesinde tehlikeli bir tehdit vardı.

Çiğnemeyi bitirdiğinde gözleri kocaman oldu. "Ne? Tanrı'nın ona üç delik vermesinin bir nedeni var." Beni gösterip "*Bir*" diye bağırdı, sonra Lincoln'ü gösterip "*İki*" diye bağırdı, sonra da kendini gösterip "*Üç*" diye bağırdı.

Kanım ısındı. "Kapa çeneni dedim." Teslim

olmak için iki elini de havaya kaldırdı.

"Gitmeliyim," dedi Lyric, sesi bir fısıltıdan daha yüksek değildi. Onu utandırmıştı. Onu mahvedecektim.

Uzaklaşmaya başladı ama dirseğinden tuttum. "Kal."

Dondu kaldı. Nefesi kesildi. Dokunduğumda tüyleri diken diken oldu. "Evet, kal," dedi Leo. "Bu aslında seni de ilgilendiriyor."

Lyric mavi gözlerinde titreşen bir duygu fırtınasıyla bana baktı. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

Bunu ona ben yaptım. O fırtınayı oraya ben koydum.

Dirseğini indirdim, sonra Leo'ya dönmeden önce uzaklaşmasını izledim. "O senin oyuncaklarından biri değil. Onu aşağılayamazsın. Anlaşıldı mı?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı ve gözleri parladı, sanki kimsenin bilmediği bir sırrı öğrenmiş gibiydi. *Belki de biliyordu.* "Anlaşıldı."

Bir servis görevlisi geldi, şişe bira ikram etti.

Leo tepside bir tane aldı ve ona kızarmasına ve neredeyse yanındaki kişiye çarpmasına neden olan bir sırtış verdi.

Kendi kendine güldü. Ukala herif. Gülümsemesi kayboldu ve ifadesi ciddileşti. "Sanırım çıkmaz sokağa girdik."

Sadie'nin Chandler'a verdiği numara bizi, ticari kullanım için bir Uber hizmetinden başka bir şey olmayan bir depoya bağladı. Bir şoför çağırdılar, şoför minibüsü aldı, verilen yere bıraktı ve anahtarları içeride bıraktı. Minibüsü oradan başka biri alıyor ve kızları taşımak için kullanıyor. İyi düşünülmüş bir şeydi ve bu kadar berbat olmasaydı Sadie'yle gurur duyardım. Üç yüzden fazla adam o minibüsleri o yere götürüp bıraktı. Haftalarımızı aldı ama her biriyle irtibata geçtik. Hepsi bizi aynı noktaya gönderdi. Makedonya Ormanı'ndaki toprak bir yola. O yolun sonunda bir adamımız oturmuş, birilerinin gelmesini bekliyordu. Neredeyse iki hafta olmuştu ve kimse gelmemişti.

"B planı zamanı." Winston'ı görmeye gidecektim. Ondan bilgi istemekten nefret ederdim. Bu beni zayıf gösterirdi, sanki onun yardımı olmadan bulamayacakmışım gibi. Sadie bize başka seçenek bırakmamıştı.

"B Planı mı?! Kimse bana B planı olduğunu söylemedi. Ne oluyor lan? İki hafta önce B Planı neredeydi?"

Ellerimi ceplerime soktum ve çenemi sıktım.

Nefes aldı ve kaşlarını kaldırdı. "İşini yap, kardeşim." Ve sonra beni yalnız bırakarak çekip gitti.

Winston'ın çalışma odasında beni kızlara götürecek hiçbir şey yoktu, ama kullanabileceğim bir şey olabilirdi. Bir belge ya da bir fotoğraf; Winston'ın önünde tutabileceğim ve onunla dalga geçmek için yakabileceğim bir şey.

Biri benden önce davranmış. Kapı çoktan açılmıştı ve sesler koridora süzülüyordu. Bir an için Sadie olabilir mi diye düşündüm. Sonra tekrar konuştular.

"Ona güvenmiyorum." Lincoln'dü.

Winston'ın çalışma odasında ne işi vardı?

Mermer zeminde adımlarımı durdurarak durdum ve kapının hemen dışında durdum.

"Neden?" *Lirik*. "Çünkü o zengin..." Sözcükten sonra durakladı. "Güçlü." Bir duraksama daha ve onun adamın durduğu yere yaklaşıp onunla alay ettiğini hayal ettim. "Yakışıklı." Sonuncusunda ses tonunda bir hafiflik vardı.

Bir ses duyuldu; kumaşın hışırtısı ve metalin tahtaya çarpmasıyla çıkan ağır ses.

"Seni becermek istiyor."

Eğer benim hakkımda konuşuyorsa, bunu ona vermek zorundaydım. Gözlemciydi.

"Burası artık lise değil, Songbird. Beni kıskandırmak için küçük oyunlarını oynayamazsın." Bir gümbürtü daha.

Ona asla zarar *vermeyeceğini* biliyordum ama emin olmak için açıklığa gidip kontrol edemezdim.

Lincoln, Lyric'i Winston'ın masasına sıkıştırmıştı. Sırtı bana dönüktü. Lyric ona bakarken elleri boynundaydı. Kıskanmaya hiç hakkım olmamasına rağmen, o bakışı görünce kıskançlık göğsüme saplandı. Hem de hiç.

"Belki de seni oraya boynunda diş izlerimle geri göndermeliyim." Elini kaldırdı ve parmaklarını kızın göğüslerinin üstünde gezdirdi. "Ya da buraya." Elbiseyi aşağı çekerek kızın nefesini kesti. Ellerini bıraktı ve masanın kenarını kavradı. Memeleri saten kumaşın üzerine yayılmıştı, mükemmel ve dolgundu, açık pembe meme uçları vardı.

"Linc-" Adam eğilip onu ısırduğında sözleri bir iniltiyle kesildi. Gözleri kapalıydı ve yanakları kızarmıştı.

Sikeyim.

Çekip gitmeliydim ama lanet olsun, hipnotize olmuşum.

"Sen benimsin, Songbird." Lincoln onun kalçalarını kavradı ve elbisesini beline kadar kaydırıldı.

"Bu benim," diye homurdandı. "Kahretsin, şuna bak."

Ben de istedim. Tanrım, istedim. Onu hayal ettim, yumuşak, pembe ve şişmiş. "Çok ıslak."

Ve şu. İsa ve o.

Lincoln elini onun amına götürdü, benim dokunamadığıma dokunuyordu.

"Bu benim." Başını hareket etti ve tıpkı benim yapacağım gibi dilini onun kaygan merkezinde gezdirdiğini hayal ettim.

Lyric başını arkaya attı ve gözlerini kapattı. Elleri masanın kenarını daha sıkı kavradı.

Ayakları adamın omuzlarına doğru uçarak kendini ona açtı.

Lincoln derin ve alçak sesle güldü. Başını geriye doğru eğerek ona baktı. "Benim olmayı seviyorsun, değil mi Songbird?"

"Evet," diye nefes aldı, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Sikim çok kızgındı. Çok sertti. Pantolonumun yününe karşı zonkluyordu, serbest bırakma ağrısıyla, sikişme ihtiyacıyla. Yıllar ve yıllar süren yalnız günler ve huzursuz gecelerden, dokunmadan izlemekten, almadan istemekten sonra uyanan vahşi bir canavar.

"Bu amı yememi mi istiyorsun bebeğim? Dilimle amını sikmemi? O küçük dar kıcını okşamamı?" Lincoln'ün sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu.

"Tanrım, evet." Kadının sırtı yukarı kalkmış, söz verdiği şeyler için ona yalvarıyordu.

Fuuuuuuuck.

Parmaklarını onun mükemmel, tatlı amına soktu. Biliyordum çünkü daha önce içine girmiştım.

Vücudunun dilime, dokunuşuma nasıl tepki verdiğini hatırlıyordum.

Lyric başını kaldırdı ve gözlerini açtı. Ve

bana doğru baktı.

Utanmalıyım.

Ona durmasını söylemesini ya da kızarıp başka tarafa bakmasını bekledim. Her şeyi bekledim. Ama o bakışlarını tuttu. Başka tarafa bakmam için bana meydan okuyordu. Gözleri karanlık ve alaycıydı. Dili alt dudağının üzerinde gezindi, sonra onu dişlerinin arasına aldı. Kalçalarını bir amaç

uğruna sallıyor, gözlerini hiç ayırmıyordu.

Benimkini. Bu bakış her şeyi anlatıyordu -açlık, susuzluk, ihtiyaç, *bağışlama*.

Zevk, ıstırap ve mutluluktur. Ve o kadar yoğunlu ki beni ikiye böleceğini sandım. O bakışı hak etmemiştim. Ama onu çaldım. Sırtını dikleştirip parmak uçlarını onun saçlarına geçirirken, şeytan gibi onu ondan aldım.

"Evet, siktir et. Yüzümü sık. Parmaklarıma bin."

İşte benim tatlı kızım. Ne istiyorsan al. Sahiplen, dedim ona gözlerimle.

En tatlı *nnnnn* sesini çıkardı. Sonra, "Oh, Tanrım." Kalçaları daha hızlı hareket etti. "Daha sert."

Lincoln'ün kolu daha hızlı, daha sert hareket etti, tıpkı onun istediği gibi. Oda, ıslak eti siken parmakların, emme ve dillemenin belirgin sesiyle doldu. Nefes nefese ve inleyerek.

Nefesi sıkıştı ve düzensizleşti. Kalçaları masadan kalktı ve vücudunun titremesini, boynundaki kasların gerilmesini, ellerinin tutunacak bir şey aramasını izledim. Çok yakındı, parçalanmaya çok yakındı. Onun için. Benim için. *Bizim için*.

"Benim için gel."

Benim için gel.

Gözlerim onunkilere kilitlenmişken çenemi sıktım ve başımı salladım. Ve sonra dudaklarında benim lanet adımla ayrıldı.

"Gri," diye inledi.

Dünya durdu. Donup kaldım.

Lincoln yüzünü onun kalçalarının arasından çekti ve kalçalarının üzerine düştü. "Bana bunun bir hata olduğunu söyle. Bana düşündüğüm şeyi söylemediğini söyle." Sesinde, hissetmeyi hayal bile edemeyeceğim bir acı vardı.

Lyric ona baktı, sonra masadan kaydı ve önünde diz çökerken parmaklarını kıvrıcık saçlarında gezdirdi. Gözleri onun omzunun üzerinden benimkilerle buluştu.

Lincoln beni görür görmez ayağa fırlayarak arkasını döndü. "Yemin ederim seni öldürecekim." Lyric kolundan tutarak onu tekrar kendi seviyesine çekti. "Linc, hayır."

Onu yatıştıracak ya da teselli edecek hiçbir sözüm yoktu. Bu bir hata değildi. Onları gördüğümde gidebilirdim. Ama gitmedim. Kaldım. Kaldım çünkü evet, kız onun kızıydı ama bir parçası da bana aitti. Ve kıskanmışım. Onu tattığı için kıskandım. Ağzında onun kalıntıları parladığı için kıskandım. Şu anda onun için diz çökmesini kıskanıyordum.

Tek kelime etmeden çıkmak için dönerken yumruklarımı sıktım. Kalmak, oraya girip ona dokunmak, onu yalamak, becermek anlamına geliyordu ve bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Lyric'in nazik sesi beni durdurdu. "Grey, gitme."

Gitmek istemedim. Onun başlattığı şeyi bitirmek istedim. Onun dudaklarında adımları tekrar duymak istedim.

Ve tekrar.

Ama bu beni de aşıyordu, onu da. Üç kişiydik, karmakarışık ve kafası karışık, kaotik bir fırtına gibiydik ve şu anda hiçbirimizin bu fırtınanın içinden çıkabilecek gücü olduğundan emin değildim.

YİRMİ DÖRT

"YAPMAK ZORUNDAYIM," dedi Grey ve koridorda gözden kayboldu.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "Linc..."

"Bana bunun bir hata olduğunu söyle. Ağzım amının üzerindeyken onun adını bilerek söylemediğini söyle."

Yırtılmışım ve hamdım. Sözcükler, duygular, bahaneler, hepsi artık benden kaçıyor, beni kanatları kırık ve sesi olmayan yaralı bir bülbül gibi ortada bırakıyordu. Komik, çünkü buna sebep olan benim sesimdi.

"Lyric." Ela gözleri beni taradı, kolay bir açıklama için yalvarıyordu. *Keşke benim de bir açıklamam olsaydı.* "Söyle bana."

"Linc-"

"Lanet olsun." Parmaklarını saçlarının arasına soktu, sonra tavana baktı, sanki orada bir cevap, bir rahatlama olabilirdi. "SİKTİR!"

"Ne olduğunu bilmiyorum." Kefaret arayan bir günahkâr gibi dizlerimin üzerinde ona doğru süründüm. "Burada olmak, bu yere geri dönmek, onu görmek-"

Ellerini indirdi. "Neyi görmek?"

Cevap veremedim. Bilmiyordum. Kendim için tam olarak anlamadığım bir şeyi onun için kelimelere dökmek zordu.

"Onu görmek ne Lyric? Seni ıslatıyor mu?" Sözleri kalbimi sıktı, onu kafa karışıklığı ve suçluluk duygusuyla bükülmüş bir düğüme dönüştürdü. "Az önce istediğin ben miydim yoksa o muydu?"

Cevap göğsüme ağır bir şekilde oturdu. Hayatım iki bölüme ayrılmıştı: Kardeşlikten önce ve sonra. Kardeşlikten önce sadece Linc vardı. Tek gördüğüm, tek hissettiğim, tek nefes aldığım oydu. Ve bir de sonrası vardı. *Şimdi.* Dünyaya göre Lyric'in artık var olmadığı zaman. Etrafım her gün kırıklıklarla çevriliyken. O adamların genç kızlara yaptıklarını gördüğümde ve *bana* neler yapabileceklerini hatırladığımda. Korkmam gereken adam beni bundan kurtardığında. İyi insanlar kötü şeyler yaptığında ve siyah kalpli adamlar kahraman olduğunda.

Lincoln'ün sesi düşüncelerimi böldü. "Cevap ver bana, lanet olası."

"İkinizi de," dedim sonunda, duygularım göğsümde şiddetle patlarken. "İkinizi de istedim." Gerçek kemik kırıcıydı. Bunu iliklerimde hissettim, gözlerinde gördüm.

Linc başını salladı. "Sen benimsin." Öne doğru uzandı ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Bunu anlıyor musun?" Alnını benimkine yasladı. "Öldüğümüz güne kadar benimsin ve ondan sonra, geri döndüğümüzde-" Nefesini üflediğinde nefesi yüzümde gezindi. Hâlâ *benim* gibi kokuyordu.

"Siktir... yunuslar falan. O zaman da benimsin." Ağzımı öptü, yumuşak bir öpücük,

Sanki *onu* istediğimden emin olmak istiyormuş gibi dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sen benim yunusumsun."

Parmaklarımı koyu renk buklelerine geçirdim. "Ben senin yunusunum." Geri çekildi ve gözlerimle buluştu.

"Onu seviyor musun?"

"Hayır." Cevabım hemen geldi. Grey'i sevemezdim. Bir kalple iki kişiyi sevemezsin.

"Ama onu becermek istiyorsun?"

Tanrım. İşte buradaydım, elbisem belime kadar sıyrılmıştı - külotum yoktu - ve göğüslerim tam teşhirdeydi. Göğsüm yarılmıştı ve kalbim kanıyordu ve Lincoln'ün tek yapması gereken bundan bahsetmekti ve amım ihtiyaçla sıkıştı. Ne kadar berbat bir haldeydim?

Cevap vermediğimde, "Ve az önce yaptığı gibi benim de izlememi istiyorsun," diye ekledi.

"Hayır, izlemeni istemiyorum." Kucağına tırmandım ve ona sarıldım. "Sadece istiyorum-" Duraksadım, kelimeleri arıyordum. "-Ne istediğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, o orada durup izlerken, izlememesini istemediğim. Ve senin de durmanı istemedim. Ve bir an için bunun nasıl bir şey olabileceğini merak ettim..." Düşüncelerimin geri kalanının konuşulmadan kalmasına izin verdim.

"Benden her şeyi isteyebilirsin, Songbird," dedi hüzünlü bir inançla. "Dünyayı mı istiyorsun? Sana lanet olası dünyayı vereceğim. Ama benden seni paylaşmamı isteme." Başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde gezindi. "Burası berbat bir yer. Bu sistem... toplum -her ne diyorlarsa artık- boku yemiş. Kafanı karıştırıyor. Tanrı biliyor ya benimkini de karıştırıyor."

Ellerimi saçlarından çektim ve yutkundum. Hiçbir şey kafamı karıştırmıyordu. "O beni kurtardı, Linc. Hem de birden fazla kez. Babamı buldu ve onu bana getirdi. Seni kaybettiğimi sandığım anda bana seni verdi. Bana Tatum'u verdi. Özgür olabilmemiz için onu öldürmene izin vermeyi teklif etti."

Linc ellerini yüzümden çekti. "Seni kaçırdı! Sonra sana tecavüz etti. Ve sonra seni yalnız bıraktı." Sesi, içinde barındırdığı tüm duygulardan arınmıştı.

"Bunu beni kurtarmak için yaptı." Yavaş yavaş inşa ettiğimiz bu duvardan nefret ediyordum. Bunu ben istememiştim. Bunu hiç planlamamıştım. Bunu *onlar* yaptı ve bunun için onlardan nefret etmeliydim. Onlardan nefret *ettim*, sevdiğim bir hayatı alıp alt üst ettikleri için. Hiçbir uyarı olmadan geldi, kader ve talihsizliğin çarpışması. Ama bir yerlerde, karmaşa ve kaosun içinde, teselli buldum. *Grey sayesinde*. "Anlamamı beklemiyorum. Ama o düşündüğün adam değil."

"Hayır, Lyric. O *senin* düşündüğün gibi biri değil."

Sessizlik aramızda gerildi. Oturup bakarken, beklerken, umut ederken, kelimeler olmadan özür dilerken göğüslerimiz kabardı. Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Linc bir iç çekti ve yavaşça başını salladı.

"Tanrım, neden sadece Leo'yu istemedin? Onun yerine onu beceremedin?" diye sordu dudaklarını hafifçe eğerek.

Tanrım, o yüzü sevdim.

Ona daha da yaklaştım ve amımın, üzerine bastırılan ereksiyonun aşırı farkında olmasını sağladım.

"Stockholm Sendromu'nu ya da sana her ne yaptıysa onu atlatmak için buna ihtiyacın varsa, o zaman yaparım. Bir kere." Bana doğru itti, pantolonunun yünü çıplak bedenimin pürüzsüzlüğüne karşı sertti ama klitorisimi ürpermeme neden olacak şekilde ovuyordu. "Sana kapanışını vereceğim. Ve bu da öyle bir şey, Songbird. Bu bir kapanış." Kalçalarımı kavradı. Sertçe. "Bir saniyeliğine bile bunun beni mahvetmeyeceğini düşünme."

İtirafı içime işledi. Gözlerimiz kilitlendi. Orada acı vardı, ama Grey'in daha önceki bakışlarında

da acı vardı. Düşüncelerimi okumuş gibi, Linc'in kalçalarındaki tutuşu derinleşti, daha sahiplenici oldu. Onu incitmek, ikisinden birini incitmek düşüncesi göğsümü dövüyordu. Ne istediğim, nelerden hoşlandığımı konusunda Linc'e karşı her zaman açıktım. Çok seksiydik, hep öyleydik. Ağzlarımız kelimeleri bulamadığında bedenlerimiz birbiriyle konuşurdu. Sona erdirebileceğimi söylemişti, ama bunu yapabileceğinden emin değildim.

bunun hepimize neye mal olacağını biliyordu.

Kollarımı boynuna doladım, içime yeni, çiğ bir farkındalık yerleşti. "Seni seviyorum." Bunu bilmesine ihtiyacım vardı. Her şeyin ötesinde, onu seviyordum.

"Sen daha iyisin."

GÜNAH VE KURTULUŞTU.

Onu izlemek, onu istemek, onu ikna etmek ve yönlendirmek ikimizi de lanetliyordu - hepimizi lanetliyordu. Sonra adımın dudaklarından döküldüğünü duydum ve sanki kurtarılmış gibi hissettim. Sanki tüm acı ve eziyet tek bir kelimeyle silinip gitmişti.

Hepimizi yakacağı kesin olan kibriti çaktığım için pişmanlık duymalıydım. Ama hissetmedim.

Doğru ve yanlış, siyah ve beyaz, iyi ve kötü vardı. Çoğu insan aradaki farkı bilirdi. Ama Ben.

Ben hep Gri'ydim.

Oscar Wilde bir keresinde vicdan ve korkaklığın aynı şey olduğunu söylemişti. Belki de bu neden hiçbir şeyden korkmadığımı. Vicdanım yoktu.

Lyric'in şu anda orada olduğundan, Lincoln'e güven verdiğinden, onu rahatlattığından, hatta belki de onu becerdiğinden hiç şüphem yoktu - tıpkı sahildeki tartışmamızdan sonra yaptığı gibi. Ona benimle olmasının daha iyi olacağını söyledikten hemen sonra. Eğer benim olsaydı, onu masanın üzerine yatırıp gözyaşları içinde bırakırdım ve o da elinde sikiyle bir köşeden onu izlerken, ben de ona kibarca kimin amcığı olduğunu hatırlatırdım.

Ama o benim değildi. Öyle bir şey değildi.

Anniston'a tebriklerimi ilettim, Chandler ve Leo'ya veda ettim, sonra da bastırılmış öfkemi boşaltmanın başka bir yolunu bulmaya gittim. B planı için Winston'ı görmeye gittim.

İçeri girdiğimde Winston iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu ve ne zamandır böyle olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Umarım bir süredir öyledir. Kapıyı açtığımda Maddox sadece sırtı ve omuz silkti. Ona zam yapmak için aklıma bir not aldım.

Ben hapisteyken tıraş olmamıza izin verilmezdi. Tıraş bıçakları hem diğer mahkumlar hem de kendimiz için silahtı. Haftada bir kez, kurumdaki berberi ziyaret etmemize izin veriyorlardı. O eski moda bıçaklardan birini kullanırdı; yanlış bir hareketle damarları kesip hayatları sona erdirecek türden.

Elimde o bıçakla içeri girdiğimi görür görmez Winston'ın yüzü soldu. Yatağından fırladı ve bir

köşeye koştı.

Gülümsedim. "Rahat ol. Salatalık getirmedi." Durakladım. "Bugün." Sakallı adamına doğru işaret ettim.

Yüzünü. "Seni temizlemek için buradayım."

O gölgeler, ruhumun içinde yaşayanlar, onun ne kadar zayıfladığına güldüler. Yaklaşık on beş kilo vermişti. Gözlerindeki o kibirli ışıltı artık donuk bir kor yığınıydı. Saçları yağlı, yıkanmamış bir karmaşaydı ve bir çift dar külotla etrafta dolaşıyordu.

Maddox elinde küçük ahşap bir yemek sandalyesiyle içeri girdi. Yerine yerleştirip parmak uçlarımla arkasına vurduğumda ayakları zeminde sürtündü.

Winston'a baktım. "Otursana."

Sessizce baktı.

"Bu senin koltuğun Winston, ister sen otur, ister biz oturtalım."

Hırlamayı andıran bir ses çıkardı, sonra odanın öbür ucuna yürüyüp oturdu. Maddox dışarı çıktı ve kısa bir süre sonra elinde bir kase su ve tıraş kremiyle geri geldi.

Kremi Winston'ın yüzüne, burnunun altına, yanaklarına, çenesinin altına ve boğazına sürdüm. "Uzun zaman oldu." Bıçağı suya daldırdım. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var." Bıçak derisini sıyırdı, saçlarını da beraberinde sürükledi. "Oğlum evde, ait olduğu yerde."

Winston gözlerini kırptırdı ve ani bir hareket yapmamaya dikkat ederek yutkundü.

Bıçağı duruladım, sonra tekrar yüzünün yan tarafına, çenesine doğru götürdüm. "Sadie gitti." Buraya her gelişimde içime dolan öfke, ılık bir kaynamaya dönüşmüştü.

Neredeyse bitmişti. Neredeyse kazanmıştım.

Dişlerini sıktı ve bıçağın derisini yakalayıp kesmesine neden oldu. Çenesinden aşağı kıpkırmızı bir iz damladı.

"Sana işkence etmen için o genç kızları gönderdiğini öğrendikten hemen sonra kaçtı." Bıçağı duruladıktan sonra tekrar yüzüne tuttum. "Ve Liam'in ölümünden sorumlu olduğunu."

Winston ayağa fırladı, ama ben bir elimle göğsünü tutarak, "*hıh, hıh, hıh*" diye bağırdım. Artık çok geçti. Bıçak yüzünün yan tarafında sağlıklı bir kesik bırakmıştı. Şimdi kan akıyordu.

"Sen lanet olası bir yalancısın."

Başımı eğdim ve bakışlarına karşılık verdim. "Pek çok günahın suçluyum ama yalan söylemek bunlardan biri değil." Doğrudum. "Maddox, sanırım Winston bir havlu kullanabilir." Bıçağı yıkadım, sonra çenesinin boğazıyla birleştiği hassas bölgeye götürdüm. "Kraliçen oyun oynamayı seviyor. Umarım sen bundan daha akıllısındır." Usturayı derisinin üzerinde gezdirdim, sonra tekrar boğazının üst kısmına getirdim. *Onun kraliçesi*. Benim değil. Artık değil. "Bu sandalyeden kalkmanın sadece iki yolu var." Bıçağı kaydardım, adem elmasında durdum. "Bana diğer kızların nerede olduğunu söyle ve yatağa pürüzsüz bir cilt ve güzel bir tıraşla git." Neredeyse derisini parçalayacak kadar baskı uyguladım. "Pislik gibi davranırsan boğazını keserim."

Birinin hayatını ellerinizde tutmanın verdiği bir heyecan vardı. Her şeyi tüketen bir şeydi. Tanrı gibi. Ne de olsa krallardan önce tanrısallık gelirdi.

Maddox havlu almaya gitti.

"Tamam," dedi Winston, dudakları güçlkle kıpırdıyor, boğazından güçlkle bir ses çıkıyordu.

Maddox bir havluyla geri döndüğünde, bıçağı su dolu kâseye bıraktım. Havluyu Winston'ın kucağına atmadan önce elimi kuruladım. O beyaz pamuğu yüzüne tutarken ben de başında durdum. "Konuşmaya başla."

BAZI İNSANLAR cehennemin dünyanın derinliklerinde, ateş ve kükürtün kayıp ruhları sardığı fiziksel bir yer olduğuna İNANIYORDU. Bazıları ise şimdi burada, dünyada olduğuna inanıyordu.

Her zaman cehennemin kafamızın arkasında aklımızla oynayan o karanlık yer olduğuna inanmışımdır.

Zihinseldi. Cehennem acı çekmektir. Acı çekmek cehennemdi. Birbirlerinin yerine kullanılabilirlerdi.

Burası, ormanın ortasındaki bu ahşap ahır, kimsenin çılgınlıkları duyamayacağı bir yere saklanmıştı - cehennem gibiydi.

Leo ve ben uzun toprak yolun sonuna park ettik ve ahıra doğru yürüdük, kapıyı sadece bir aralık açtık. Dışarıdan bakıldığında, grileşmiş selvi ağacı, tahta dış cephe kaplaması, paslı bir donanımla kapatılmış çift kapısı ve gambrel çatısıyla normal görünüyordu. İçeride ise kan ve meni kokusu insanlığa dair her türlü ipucunun yerini almıştı. Eğer kötülüğün bir kokusu olsaydı, bu ham demir ve toprağın paslı misk kokusu olurdu. Kan ve meni. Bu ahlaksızlığın ve yozlaşmanın kokusu olurdu.

Bir tarafta, duvar boyunca bir sıra tezgâh sıralanmıştı. Her ahşap kabinin kapısında kalça büyüklüğünde bir delik açılmış ve siyah deri bir bankın ucu dışarı çıkmıştı. Bu banklardan beşinin üzerinde sadece belden aşağısı görünen kadın bedenleri vardı. Vücutlarının geri kalanı kapının diğer tarafında gizlenmişti. Onlar doldurulacak delikler, parçalanacak etler, yabancı erkeklerin sapkın fantezileri için kullanacakları nesnelerdi.

Adamlardan birkaçı kızların bacaklarının arasında durmuş, etlerine vuruyor ve homurdanıyordu. Adamlardan biri kızın dudaklarına bir bıçak dayamış, derisine kim bilir neler kazımaya hazırlanıyordu. Kızın iç baldırları çoktan kana bulanmıştı. Başka bir adam başka bir bankın önünde diz çökmüş, metal bir nesneyi kızlardan birinin vajinasına sokup sonra da tirbuşon gibi sapını çevirirken onu izliyordu. Adam güldü. Kız çılgılık attı.

"Bu iğrenç bir şey," dedi Leo. Kapıyı kırıp içeri girerken gözleri kısıldı, öyle sert çarptı ki menteşelerinden biri yerinden çıktı ve havada asılı kaldı. Elinde bıçak olan adama doğru koştu ve çenesine bir yumruk indirerek onu toprak zemine sırt üstü yatırdı. "O lanet suratını oymamı ister misin, seni hasta herif?"

Leo'nun gömleğinin arkasından tutup onu adamın üzerinden çektim. Onu ahırın diğer tarafındaki duvara çarparak ön kolumla boğazına bastırdım. "Bu adamlar senin öfkeni hak ediyor ve buradan ayrıldıktan sonra onları avlayıp her birini öldürmek istersen, söz veriyorum sana yardım edeceğim. Ama o kızların" -tezgahları işaret ettim- "sakin olmana ihtiyaçları var. Senin huzuruna

ihtiyaçları var."

Çenesini sıktı ama başını salladı. "Peki." Göğsü kabararak, "Ama onları öldürecekiz. Her

tek bir tane."

Onu bıraktığım anda, şu anda kanlı burnunu sıkkan adama doğru yürüdü, yere düşen bıçağı aldı ve adamın kasığına sapladı.

Bir topun içine çömelirken adamın çığlıkları ahırı doldurdu. Leo'ya ters bir bakış attım.

Omuz silkerken ağzı bir sırtıyla kalktı. "Elimde değildi."

Cehennem, en parlak ruhların bile içindeki karanlığı açığa çıkarmanın bir yolunu bulmuştu. Şimdiye kadar sadece yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme ve gözlerinde şakacı bir kıvılcımla gördüğüm Leo, karanlığını bulmuş ve onu bir gülümsemeyle kucaklamıştı. Onu suçlamadım. Aynı şeyi taç yapraklı aparatı olan adama da yapmayı düşünüyordum ama Leo'nun yumruğu Bıçak Adam'ın yüzüne değdiği anda kırık kapıdan kaçmıştı. Diğer üç adam da kaçtı. *Lanet olsun.*

"Şuradan başla," dedim son bölmeyi işaret ederek. "Onunla ben ilgilenirim." Vücudundan metal bir tirbuşon çıkan kızı işaret ettim. Onun çığlıkları bundan sonra haftalarca rüyalarımın girecekti.

Bacaklarının arasına diz çöktüm ve içinden sızan ilk kan izini gördüm. Dizine dokundum ve irkildi.

"Sorun yok." Sesimi alçalttım, sakınleştirdim. "İyisin." Sonra kolu tuttum ve saat yönünün tersine çevirerek yerleştirdiği cihazı söktüm.

Yine irkildi.

Dizini nazıkçe sıktım. "Sadece nefes al, aşkım. Neredeyse bitti." Beni duyup duymadığını bile bilmiyordum.

"Kilitliler," dedi Leo birkaç basamak aşağıdan. "O zaman kilidi aç."

Hırladı. "Bu dijital. Bir koda ihtiyacım var."

"Sen bir çeşit teknoloji dehası değil misin?" Kolu çevirmeye devam ettim. "Siktiğimin hack'i."

Beni tersledi. "Bunun ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?"

Winston kızları almanın kolay bir yolu olmadığını bildiği için bana yeri verdi. Onu akıl oyunları oynamaması konusunda uyarmıştım. Az önce kaderini mühürlemişti.

Metal şeyi yavaşça kızın içinden çıkardım, üzerini kaplayan kandan irkildim. Bir ucu koni şeklindeydi ve dört taç yaprağına benzeyen bölümleri vardı, hepsi de uçta keskin bir noktaya geliyordu. Görünüşe göre, sapı çevirmek yaprakların açılmasına ve içerideyken birbirinden ayrılmasına neden oluyordu. Bunu düşündüğümde boğazıma dolan asidi geri yuttum.

Sadie bunu yaşadı.

Üç yıl boyunca bu cehenneme katlandım. Beş dakikadır buradaydım ve bunun gölgesini hayatımın sonuna kadar ruhumda hissedeceğimi biliyordum.

Kimsenin bunu bir daha yaşamak zorunda kalmayacağından emin olmak istedim. Onları kurtarmak istedim.

Sadie kendini kurtarmak istedi. Neler yaşayacaklarını bilerek onları buraya gönderdi.

Leo toprakta kıvrılmış adamın üzerine eğildi ve onu saçlarından yakaladı. "Kod nedir, pislik?"

Adam başını salladı.

Leo onu yere çarptı.

Adam öksürdü ve tükürdü. "Bize sadece bir yer verildi. Başka bir şey yok."

Leo onun kaburgalarına tekme attı. "Lanet olası işe yaramaz."

"Belki de değildir." Leo'nun yere fırlattığı bıçağı baktım. "Onu içeri sokabilir ve kilidi açabiliriz. Sadece çakmak için bir şeye ihtiyacımız var."

Bazı kızlar hâlâ hıçkırıyordu. Bazıları durması için bağıırıyordu, sanki kimse onlara dokunmadığı halde vücutları hâlâ şoktaydı.

"Peki ya o şey?" Leo elimdeki cihazı işaret etti. "Bu da neyin nesi?" Sapın alt kısmı küt ve ağırdı. Metaldi.

"Bu işe yarayabilir." Eğildim ve bıçağı aldım. "Ve inan bana, bilmek istemezsin." Neredeyse bir saat, bir sürü küfür ve ter döktükten sonra bütün tezgahlar açılmıştı.

Leo arka cebinden telefonunu çıkardı. "Chandler'ı arayacağım ve onları güvenli eve götüreceğiz."

Güvenli ev. Lyric'in olduğu yer. Düşüncelerinin benimkilerle aynı olduğu yerde - bu kızların yardıma ihtiyacı vardı. Aynı olduğumuz yerde. Okyanus kadar mavi gözleri ve adımı inleyen dudaklarıyla beklediği yerde. Derin, fiziksel bir arzu içimi çekti ve sonraki kelimelerimi ortaya çıkardı. "Hayır. Bu sefer seninle geliyorum."

Kulübemize giden TEK YOL Appalachian Dağları'ndan geçen dolambaçlı yollardı. Vadiye bakan pencereleri olan büyük bir A-çerçevesiydi. Chandler satın almadan önce bir airbnb olduğuna eminim. Beşi üst katta, üçü alt katta olmak üzere sekiz yatak odası ve altı banyo vardı.

New York hayatının hızlı temposunu, bir sonraki adımda ne olacağını bilmemenin heyecanını sevdiğimi sanıyordum... ta ki yavaşlamak zorunda kalana kadar. Artık bahçeleri, kütüphaneleri ve her daim yeşilliklerle kaplı vadileri seviyordum.

Kulübeye isim vermek adettendi, en azından benim gördüğüm kadarıyla. Lincoln bizimkine Kutsal Toprak adını vermişti. Burası kutsaldı. Kötülük bu duvarların içinde var olamazdı.

On kızımız vardı. Beşini dünyaya, evlerine, ailelerine geri göndermiştik ve Leo ile Grey beş tanesiyle daha yoldaydı. İnsan kaçakçılığına karışan tek örgütün Kardeşlik olduğuna inanacak kadar saf değildim. Bildiğimiz kadarıyla her yıl dört milyondan fazla insan kaçırılıyordu. Cemaat bu sayıya katkıda bulunsa da, hepsinden sorumlu değildi. Dışarıda mafya ve kartel gibi pek çok başka grup vardı. Bu yüzden Leo menüde insan hayatı sunan siteleri arıyor ve onları takip ediyordu. Crimson Sin'den beri bunu takıntı haline getirmişti.

Her seferinde beş ya da on kişiyi kurtarmak, dört milyonluk devasa sayıya kıyasla önemsiz görünüyordu, ancak ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun üzerime düşeni yapmaktan memnundum. Linc ve ben onları besliyor, giydiriyor ve gerekirse tıbbi yardım almalarını sağlıyorduk. Güvenlerini kazandıktan sonra, dışarıdan görünmeyen diğer yaraları üzerinde çalıştım. Onlara hikayemi anlattım, ama hepsini değil. Gerçek kimliğimi söylemedim ama Kardeşlik tarafından nasıl kaçırıldığımı, kaçmaya çalıştığımı ve neredeyse tecavüze uğradığımı, nasıl kurtarıldığımı ve özgür bırakıldığımı anlattım. Grey'i aylardır bu kadınlara karşı bilinçaltımda romantikleştiyordum. Ona kahraman diyorlardı.

Bir keresinde ona üzerinde bu kelimenin tanımını yazılı bir saat hediye etmiştim. Sonra bir yerde bir kahramanın dünyayı kurtarmak için seni feda edeceğini okudum. Bir kötü adam seni kurtarmak için dünyayı yakar.

Her şeyi kurtarmak için kendini feda etmeye hazır bir adamı bu hale getiren neydi? Dışarı çıkıp verandada oturdum ve temiz havayı içime çektim. Ve Tatum'u aradım.

Onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Onunla konuşmayalı neredeyse bir hafta olmuştu. Sarayda olanlar hakkında tam olarak konuşamasak bile en iyi arkadaşşıma ihtiyacım vardı.

Cevap vermedi, beni düşüncelerimle ve yanımda uyuklayan devasa Rottweiler'la baş başa bıraktı.

Ayaklar. Lucifer varken kimin güvenlik sistemine ihtiyacı vardı ki? Linc bunun kendi köpeği olduğunu söyledi ama yanımdan hiç ayrılmadı.

Rehberimden çıkıp notlarıma tıkladım. Grey bir yıl doğum günümde bana bu telefonu vermişti. Arayabileceğim tek numara onunkiydi ama telefonu geçmişimden fotoğraflarla doldurmuştu. Birinin bana verdiği en nazik hediye idi. Artık numara farklıydı ama telefonu ve içinde kayıtlı olan her şeyi saklıyordum.

Notlar uygulamasını günlük olarak kullanırdım, Grey'in asla bakmayacağını bildiğim tek yere düşüncelerimi yazardım.

Yazdığım ilk kitabı okudum.

Burası çok güzel. Böyle bir güzellik paylaşılmalı.

*Ama ben
yalnızım. O da
öyle.*

Bazen uykumda beni izlediğini hissediyorum. Bazen ona bakıyorum ve bu kadar güzel bir şeyin nasıl bu kadar kırılabilirdiğini merak ediyorum.

Beni istemediğini söylüyor. Ben de onu istememeliyim. Ama bazen, bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi bana baktığında, içim acıyor. Sadece bir erkeğin dokunuşunun doldurabileceği o derin yerim acıyor.

Bana okuyor. Onun önünde çıplak ve savunmasızım ve o sadece... okuyor. O anlarda, bana dokunuyor. Sadece elleriyle değil. Beni sözleriyle beceriyor. Sesiyle. Bana ve sadece bana verdiği açıklıkla.

Bizler aydınlık ve karanlığız. Gece ve gündüz. Birbirinden ayrı iki dünya.

Onu sevdiğini söylüyor.

Aşk acıtmamalı diyorum.

Bir zaman kapsülünü kazmak gibiydi. Gömülü olduğunu düşündüğüm bir şey aniden çok gerçek ve çok mevcuttu. Unutmak istemem gereken bir zamanın kaçınılmaz parçaları. Ama hayatınızın dört yılını nasıl unuttunuz?

Kalbim özlem ve umutsuzluktan sıkı bir düğümle sıkıştı.

"Merhaba, Lyric." Grey'in sesi beni aklımdan çıkarıp şu anın içine bıraktı. Yumuşak aksanı adımın üzerinde dans ediyordu. Kendinden emin bir tını sözlerinin etrafını sarmıştı. Saf erkeklik basit bir *merhabayı* sırlıslıkla ediyordu.

Yutkundum, sonra omzumun üzerinden sırtını cam kapıya dayadığı yere baktım. Şimdi daha uzun görünüyordu. Varlığı daha talepkârdı, eğer bu mümkünse.

"Merhaba."

Lucifer'ın kafası havaya kalktı ama hareket etmedi.

Grey sedir tahtalarını itti ve yaklaştı. "Lincoln kızlara odalarını gösterdi.

Leo yemek pişirmekle ilgili bir şeyler söyledi. Kızarmış tavuk ve patates sanırım."

Sanki saatlerdir buradaymışlar gibi konuştu. Arabayı çektiklerini hiç duymadım. "Daha yeni geldik," dedi, dile getirmediğim düşüncelerime cevap vererek.

"Leo mu pişiriyor?"

"Ben olsam güvenmezdim." Gülümsedi ve midem bulandı. "Ama Lincoln onunla birlikte." O oturdu

Sallanan sandalye yanımdaydı. Kalın, ağır ahşaptan yapılmış büyük, sedir sandalyelerdi. Her zaman etkileyici olduklarını düşünmüşümdür. O onları sade gösteriyordu. "Onlara katılmakta özgürsün."

Kelimelerini özenle seçişini ya da onları söylerkenki tonunu özlemedim. Özgürdüm. Bundan sonra yaptığım her şey benim seçimimdi.

Aramızda pek çok soru işareti vardı. Duygular hala oradaydı, kıpır kıpır ve tedirgin. Korku bizi geride tutmadı. Grey çatışmadan çekinmiyordu. Ben de öyle.

Şimdi burada yalnızdık, sadece ağaçlar şahitti ve zaman artık düşmanımız değildi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sırıttı. "Hayır desem fark eder mi? Nasıl olsa soracaksın."

Ass.

"O gün, Tatum ve Caspian'ın düğününden sonra, Lincoln benimle tekneye binip kaçtığında peşimizden gelmedin. Evlerine geri döneceğini biliyor olmalıydın. Ya da en azından havaalanına. Ama hiç gelmedin. Gitmeme izin verdin."

Yüz ifadesi sertleşti. "Peki ya soru?"

"Neden?"

Neden gelmediğini umursamamalıyım. O gün sanki ortadan kaybolmamı *istiyormuş* gibi Bayan McTavish'in iskelenin sonuna kadar koşmasına engel olması beni rahatsız etmemeliydi. Yine de buradaydım, cevabını beklerken nabzım yükseliyordu.

"Doğum gününde sana telefonu verdiğim zamanı hatırlıyor musun?" "Evet."

"Sana anılar vermiyordum, tatlı kızım. Sana umut veriyordum." *Tatlı kız*. Bunu bir hazineymişim, el üstünde tutulacak bir şeymişim gibi söyledi. Çelik mavisizi gözleri benimkilere kilitlendi. "Niyetim asla seni Lincoln'den uzak tutmak değildi, en azından sonsuza kadar. Sadece seni *onlardan* kurtarmam gerekiyordu." *Neden sözleri kalbimi sıkıştırıyordu?* "Ama zamana ihtiyacım vardı. Seni o adaya götürmeye karar verdiğim an, bir daha asla eve dönmeyeceğini biliyordum." Sanki sürçmüş gibi çenesi gerildi. "Yani evime."

Yanıliyordu. Ben de orayı evim yapmışım. Ve bazen özlüyordum.

"Beni alacağını biliyor muydun?" Sesim sessizdi, tanınmaz haldeydi.

"Evet. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Ya da ne zaman," dedi kayıtsızca. "Çünkü Lincoln'ü tanıımıyordum. Ama *seni* tanıyordum. Ve seni bir kez kaybetmenin nasıl bir felaket olduğunu biliyorum. Akli başında hiçbir erkek ikinci kez gitmene izin vermez." İnanç, yakışıklı yüz hatlarını kazımış ve kelimelerinden dökülmüştü. "En azından savaşmadan olmaz."

Lucifer yavaşça ayağa kalktı, kalkarken bacaklarını gerdi. Grey'e doğru yürüdü ve sandalyesinin önünde durdu. Orada durup Grey'in dikkatli bakışlarıyla karşılaştığında kalbim hızla çarptı. Ve sonra oturdu. Sanki Grey'i yıllardır tanıyormuş gibiydi.

Gülümsedim. "Sanırım senden hoşlanıyor." Lucifer gelen kızlara iyi davranırdı, temkinli ve nazikti.

Sanki biliyordu. Ama o bir bekçi köpeğiydi, korumak için yetiştirilmişti ve Grey onun evinde bir yabancıydı. "Sanırım karşılık verip vermeyeceğimi anlamaya çalışıyor."

Güldüm. "Hayvanlar insanların göremediği şeyleri görür. Onlar içeriği görürler." Yüz ifadem ciddileşti. "Ne olduğunu düşündüğünü biliyorum Grey. Ama gerçek şu ki sen kötü bir insan değilsin."

"Ben iyi bir adam değilim, Lyric. Şu anda düşüncelerimi okuyabilseydin bunu bilirdin." Sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzü okunmuyordu.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" Artık duramayacak kadar derine inmiştik. Yapabilsem bile, yapmak

istememedim.

"Ona ait olduğunu biliyorum ama seni düşünmeden edemiyorum."

Midem bulandı. Kelebekler uçtu. Yanaklarım kızardı. Bir sonraki sözlerinin beni mahvedeceğini biliyordum ama çok ileri gitmiştim. Çok bağımlıydım. Daha fazlasını istiyordum.

"Seni yanlışlıkla Winston'ın çalışma odasında buldum. Orada olmaman gerekiyordu. Ama seni gördüğümde, görünüşün..." Bir nefes aldı. "Siktir." Dudaklarını yaladı ve ben bu harekete, dilinin dudaklarının üzerinde gezindikten sonra dolgunlaşmasına kapıldım. "Zevk alma şeklin büyüleyici. Sen sahipleniyorsun. Açılma şeklin, gözlerinin kararması, çıkardığın sesler." Boğazının derinliklerinde inilti ya da alçak bir hırıltı gibi bir ses gürledi. Karanlık, seksi ve tehlikeliydi. Onu tekrar duymak için can atıyordum, boynumda, kulağımda. *Tanrım, Lyric, uçlarını evcilleştir.*

"Vücudun o kadar duyarlı ki. Başka tarafa bakamadım." Boynundaki kordonlar, uzak tutmak için savaştığı duygularla gerilmişti. "Tabii ki kıskandım. Onun ben olmasını istedim. Ama o anda - seni izlemek, seni duymak- önemli olan tek şey buydu. Bu yüzden kapının önünde durdum."

"Peki ya şimdi? Neden şimdi buradasın?" Tüm vücudum enerjiyle uğulduyordu.

"Çünkü onu tekrar görmek istiyorum." Kendinden o kadar emindi ki, pürüzsüz sesinde tek bir çatlak bile yoktu. "Bence sen de istiyorsun." Aramızdaki hava şarj oldu. Benim uğultum onun gücüyle çarpıştı. "İzlememden hoşlandın." Nefes almayı bıraktım. "Ona tapmak." Aleti kabarmış, korkutucu ve güçlü bir şey gibi pantolonunun kumaşını zorluyordu. "Ama bir dahaki sefere, tatlı kız, izlemekten daha fazlasını yapacağım." Sesi alçaldı. "Ben de tapınmak istiyorum."

Onun dokunuşunu dilediğim tüm zamanları, ben yıkanırken ve o kitap okurken önünde çıplak oturduğum tüm zamanları ve bana beni asla sevmeyeceğini söylediği ve ruhumun bir parçasının bunun bir yalan olduğunu bildiği zamanları hatırladım.

"Neden şimdi? Benimle dört yıl yalnız kaldın ve bana hiç dokunmadın." Düşüncelerim dağıldı. "O muydu? Çünkü onu beceriyordun." Kıskançlık gibi gelmişti. Öyle olmasını istememiştim. Kıskanmaya hakkım yoktu. Ama bilmek istiyordum. Bir parçamın bilmeye ihtiyacı vardı.

Gözleri yumuşadı. "Hayır. Sadie'yi becermiyordum. Sana hiç dokunmadım çünkü seni Kardeşlik'in başka bir ürününe dönüştürmek istemedim, seçmediğin bir hayata zorlandın, sevdiğin adamı beklerken sevmediğin bir adamla birlikte oldun." Son kısımda sesi soğudu. "Acı, küskün ve umutsuz olmanı istemedim." Bir duraklama. "Seni *ona* dönüştürmek istemedim."

Saçmalık.

"Anlamıyor musun, Grey? Malcolm Huntington beni düşmanı ilan ettiği andan itibaren Kardeşlik'in bir ürünüydüm. Bunu ben seçmedim." Etrafımızdaki evi ve ormanı işaret ettim. "Kimliğimin silinmesini, arkadaşlarımla mezun olmaktan ya da üniversiteye gitmekten vazgeçmeyi ben seçmedim." Duygular göğsümün içinde kaynadı ve fokurdadı. "Benden neden uzak durduğunu anlıyorum. Buna saygı duyuyorum. Asil olduğunu düşünüyordun. Beni koruduğunu sanıyordun." Gözlerimi onunkilere diktim. "Onu korumak." Her zaman onunla ilgiliydi. *Sadist Sadie*. Bu onun için yeni lakabımdı. "Ama senin tek yaptığın elimden bir seçeneği daha almak oldu." İşte, söyledim. Rahatlamıştım, boğuluyormuşum gibi hissettiğim ciğerlerime hava dolmuştu.

"Bu nasıl bir seçimdi, Lyric? Nasıl bir seçim yaptım?" Ses tonundaki soğukluk neredeyse ürkütücüydü.

Lincoln yaptığı her şeye kendini kaptırırdı. Duyguları içgüdüsel, elle tutulur bir şeydi. Konuştuğu her kelimedede onları hissediyordunuz.

Grey bir muammaydı. Hiçbir şey ele vermiyordu.

İki adam, çok farklı ama yine de ikisi de çok mükemmel.

"Sen benimleyken Lincoln bir seçenek değildi." Haklıydı ve gerçek acı veriyordu. "O bir hatıraydı."

"Ve Şimdi o benim kocam," dedim.

"Ben de öyleyim."

O da öyleydi. Ve ben ikisini de isteyen berbat bir kızdım. "Peki, Şimdi ne olacak?"

Bana o kadar yoğun bir bakışla baktı ki tüylerim diken diken oldu. Bana dokunmuyordu bile ama onu her yerimde hissediyordum.

"Senin bir parçanın ona ait olduğunu biliyorum. Ama bana ait olan bir parçan da var - onun asla anlayamayacağı bir parçan." O kadar haklıydı ki canımı yaktı. "Parçalandığını biliyorum." Yine haklıydı. "İnsanları seviŐirken izlemek yaptığımız Şeyin bir parçası, *yaptığımız* Şeyin. Mekanik bir Şey, içinden geçilmesi gereken başka bir hareket. Sahilde seni pencereden izlediğim o geceye kadar beni hiç etkilememiŐti." *Linc'i neredeyse öldürdüğü gece.* "O zaman yüzünü göremedim. Tıpkı düğün gecemizde göremediğim gibi." Bizi izlediklerini görmeyeyim diye arkamı dönmemi istemişti. "Ama Şimdi gördüm ve tekrar görmek istiyorum. Tekrar görmeye *ihtiyacım* var. Seni tekrar duymaya ihtiyacım var."

"Beni izlemek istiyorsun-" Nefes aldım, ne söylediğime bile inanamıyordum. Bu tür konuşmalar normal değildi. Yine de dünyamızda artık hiçbir Şey normal değildi. "-Linc'le mi?"

"Eğer gereken buysa, evet. Her Şey bununla ilgili değil mi? Zevkinizin içinde zevk bulmak."

"Peki ya izlemeni istemezsem?" Yutkundum. "Yani, *sadece* izlemeni istemezsem?" Kalbim hızla çarpıyordu. Vücudum gümbür gümbür atıyordu. Yaptım. Söyledim ve geri dönüşü yoktu.

"Sonra, durmam için yalvarana kadar seni becereceğim. Titreyen, ağlayan bir karmaşa olana kadar vermen gereken her Şeyi alacağım. Ve sonra, biraz daha alacağım."

Telefonum elimde titriyor, neredeyse kalp krizi geçirmeme ya da orgazm olmama neden oluyordu. İkisinden birine çok yakındım.

Grey benim ekrana bakıp yutkunmamı izledi.

Harika zamanlama, Tatum.

LYRIC TELEFONUNU AÇTI ve sanki bir açıklamaya ihtiyacım varmış gibi bana Tatum'un adını gösterdi.

Ben yapmadım.

"Buna bakmalıyım," dedi. "O zamandan beri... *bilirsin...* eğer cevap vermezsem çıldırıyor ve Lincoln'ü arıyor. O da cevap vermezse Leo'ya güvenlik sistemimizi hackletip ne yaptığımızı görmesini sağlıyor." Sanki böyle bir şey olduğunu hatırlıyormuş gibi yüzünü buruşturdu; gerçekten düşünmek istemediğim bir zaman. "Tam bir karmaşa."

Onu bu kadar telaşlandırdığım için dudaklarım titredi. "Telefona bak. Bunu daha sonra bitiririz." Cevap vermek için parmağını kaydırırken *teşekkür* etti, sonra da içeri girdi.

Verandada oturup manzarayı seyrettim ve son yirmi dakikayı zihnimde yeniden canlandırdım. Lyric'in söylediği şeyleri söylemek, istediği şeyleri istemek cesaret isterdi... ve belli bir kırılganlık... Lyric onu seviyordu. Bunu biliyordum. Ama o da bana çekilmişti, tıpkı benim ona çekildiğim gibi. Acaba Lincoln onun küçük kirli zihninde ne tür düşüncelerin dolaştığını biliyor muydu? Bana söylediklerinin aynısını ona da söylemiş miydi? Onun itirafında hem güç hem de zayıflık vardı ve ben ikisini de istiyordum.

O, on yedi yaşımdan beri sahip olduğum tüm fantezilerimdi. Bir odayı zarafet ve zarafetle yönetebilen, kalabalığa gülümseyebilen, tasarım elbisesinin altında birinin onu arka odaya götürüp boşaltmasını bekleyen çıplak, ıslak bir am olduğunu bilen bir kadın istiyordum. Gözlerinde ateş olan, dünyanın en güçlü adamlarından birine karşı durmaktan korkmayan, ama eve döndüğümde benim için çıplak ve diz çökmüş olmaya istekli bir kadın istiyordum. Onun gücünü istiyordum. Ve teslimiyetini. Onun muhteşem olmasını istedim. Ve pis olmasını istedim.

Kadını istedim.

Ve serseriği.

Bu isteklerim, ihtiyaçlarım, on sekiz saat önce gördüklerim göz önüne alındığında önemsiz görünüyordu. O evin içinde bir daha asla eskisi gibi olamayacak kadınlar vardı ve ben aletim için endişeleniyordum.

Köpek burada benimle kaldı. Ciaran'ı kontrol etmesi için Bayan McTavish'i ararken başını okşamama izin verdi. Oğlumu bulduktan bu kadar kısa bir süre sonra, sadece birkaç günlüğüne bile olsa onu terk etmekten nefret ediyordum.

Leo kafasını kapıdan çıkardığında, Sam'in bu akşam yemek pişirmesine nasıl yardım ettiğini anlatıyordu. "Bütün gece burada oturup kara kara düşünecek misin yoksa içeri gelip bizimle birlikte

yemek mi yiyeceksin?" Lucifer'ın üzerindeki elime baktı, sonra başını tekrar evin içine soktu.

"Kahretsin, Linc. Bu adam senin kızını ve köpeğini çaldı."

Lincoln ona *siktir* git diye bağırdı.

Bayan McTavish'in hikâyesini bitirmesine izin vererek ikisini de görmezden geldim. "Onunla gurur duyduğumu ve yarın evde olacağımı söyleyin," dedim ve vedalaştık.

"Kara kara düşünmüyorum." Sallanan koltuktan kalktım ve kapıya doğru yürüdüm, geçerken Leo'nun omzuna dokundum. "Kara kara düşünmüyorum."

"Evet." Kıkırdadı ve beni mutfığa kadar takip etti. "Tamam."

Uzun, dikdörtgen yemek masasında on iki kişi oturuyordu. Biz on dört kişiydik. Leo ve ben dışarıdan gelenler olduğumuz için mutfaktaki barda oturduk. Geniş bir açık alandı. Oturma odası, mutfak ve yemek odası, yüksek katedral tavanı ve yerden başlayıp yukarıya kadar uzanan pencereleriyle tek bir büyük alandı. Chandler bu kızların huzur bulması için daha iyi bir yer seçemezdi.

Lyric'in kızlarla rahatça konuşmasını izledim. Getirdiğimiz kızlar duş almış, eşofmanlarını ve büyük boy tişörtlerini giymişlerdi. Bazıları sohbet ediyor, hatta gülüyordu. Bazıları daha içine kapanıktı. Lyric hepsine tüm dikkatini verdi. Duyguları tamamen sahiciydi ve her kelimesi üzerine dökülüyordu. Nazik gözleri ve sıcak gülümsemesiyle odayı sahiplendi. Birkaç dakika önce duvarın diğer tarafında bana iki erkek tarafından tapılmak istediğini söylediğini kimse tahmin edemezdi.

"Tavsiye ister misin?" Leo dikkatimi çekerek araya girdi.

Çatalımı kızarmış bir patates dilimine sapladım. "Nasıl olsa bana vereceksin gibi bir his var içimde." "Düzenli olarak üçlü ilişkilere katılan biri olarak, benden söylemesi. Sadece ilk seferinde garip oluyor.

zaman."

Ona yan gözle baktım, sonra patatesime geri döndüm. "Not edildi." Bu onu hiç ilgilendirmezdi. Lyric, striptiz kulübünde sikimi yalaması için kandırdığım rastgele bir piliç değildi.

"Sadece söylüyorum-" Pişmiş tavuk göğsünü kesmek için durakladı. Etin suyu tabağına aktı. "Bunların hiçbirisi geleneksel değil." Bir ısırik aldı ve yemeğinin etrafında konuşmaya başladı. "Chandler Anniston'ı kaçırdı ve şimdi evleniyorlar. Caspian ve Tatum birlikte olmak için '*ölmek*' zorunda kaldılar." *Ölmek* kelimesini havadan alıntıladı. "Üçünüz de berbat bir durumun içine atıldınız. En iyisini yapmak için ne gerekiyorsa yaptığınız için kimse sizi suçlayamaz."

Teknik inek konuşması dışında, bence ağzından çıkan en mantıklı şey buydu.

Yemek masasına doğru baktım, Lyric bir şeye gülüyor, Lincoln ise ters ters bakarak konuşmamızı izliyordu. Duyma menzilinin dışındaydılar, yani kendi düşüncelerine kızmış olmalıydı. *Ya da belki Lyric ona söylemiştir.* Umarım söylemiştir.

Altın sarısı deriyi kesip sulu beyaz ete ulaştım. "İkna edilmesi gereken ben değilim."

Leo ağzına bir lokma daha attı. "Hayır. Sadece biriyle yatması gereken sensin."

Yemekten sonra Lyric boş tabakları mutfak lavabosuna yığıdı ve musluğu açtı.

Arkasından yürüdüm -tam arkasından- şampuanının temiz kokusunu içime çektim. Kapatılmayı reddeden bir kapının kilidini açmıştı. Anahtarı tutan kadın kadar inatçıydı.

Uzandım ve elinden bir tabak aldım. "Sen önemli olan şeylerle ilgilen. Leo ve ben bununla ilgileneceğiz."

Vücudu benimkine karşı gerildi, yüzünü bana döndüğünde biraz gevşedi. Ona fazla yer vermemiştim, dönerken kıcı kasıklarına sürtünüyordu ve durduğunda göğüsleri göğsüme baskı yapıyordu. Altında bir karanlığın gizlendiği parlak mavi gözleriyle bana baktı. "Kızların hepsi üst kattaki odalarında. Ben ve Linc aşağıda, bizim odamızda olacağız." Kıskançlık tenime battı. *Ben ve Linc.* Her gece onu yatağına alırdı. Onunla birlikte yemek pişiriyor ve yerken gülüşlerini izliyordu; yıllardır sahip olabileceğim ama sahip olamadığım her şeye. "Leo'ya senin eşyalarını

Burada da." Yutkundu. "Koridorun karşısındasınız."

Bunun ne anlama geldiğini sormadım. Daha fazlası için onu zorlamadım. "İyi geceler, tatlı Lyric," dedim uzaklaşırken ve onu bırakırken.

"Tanrım, dostum. Eğer onu sikmezsen, ben sikerim," diye gürledi Leo'nun sesi, Lyric mutfaktan çıktığında yanımda.

Tabağı sıcak suyun altında duruladım, ona bir bakış bile atmadım. "Böyle konuşmaya devam edersen yakın zamanda kimseyi beceremeyeceksin."

Güldü, sonra sessizce bulaşıkları bitirmeme yardım etti.

Duş aldım ve siyah bir şezlong pantolonu giydim, gömlek ve iç çamaşırı yoktu. Leo'yu kanepede yatırdım çünkü o azgın orospu çocuğunun benimle aynı yatakta kalmasına imkân yoktu. Rüyasında ne gördüğünü ancak Tanrı bilirdi ve geçmişime bakılırsa, kıcıma bastırılmış halde uyanırsam muhtemelen sikini keserdim.

Ev sessiz ve karanlıktı ama zihnim çılgık atıyordu. Lyric'in otuz adım ötede olduğunu bile bile nasıl uyuyabilirdim ki? Bu gece söylediklerinden sonra?

Sonunda yorganı geriye attım ve yataktan çıktım. Bir şeye ihtiyacım vardı; su, viski, temiz hava, düşüncelerimi yatıştıracak herhangi bir şey.

Odaman dışında, koridorun karşısından yumuşak bir inilti yükseldi. Gözlerim kapının hafifçe aralandığı yöne kaydı, sanki kasıtlıymış, bir davetmiş gibi. Nabzım fırladı, kalbim bir piston gibiydi. Adamları tereyağı bıçaklarıyla doğramıştım. Ölene kadar kırbaçlanmaktan kurtulmak için bir gardiyanla yatmıştım. Hayatımın son nefeslerinde dayak yemiştım. Hayatım boyunca sevdiğim kadının benim olabileceğimden daha büyük bir canavar olduğunu öğrendim. Bunların her biri beni değiştirmişti ama ruhumun derinliklerinde hiçbir şeyin beni bu kapıyı açmak kadar değiştiremeyeceğini biliyordum.

Yine de yaptım. Avucumu ahşap kapıya bastırdım ve yavaşça açtım.

Lyric sırtüstü yatıyordu, sırtı yataktan yukarı doğru kalkarken elleri yorganın içindeydi. Lincoln kalçalarının arasındaydı. Odaya dikkatli adımlarla girerken zorlukla nefes alıyordum. Düşüncesizce, içgüdüyle. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Şimdi.

Başlarında durup izledim, dudaklarının aralanışı ve nefesinin ciğerlerini kısa, güçlükle terk edişi karşısında hipnotize olmuşum. Saçları dağınık bir haldeydi. Vücudunun her kıvrımı, açıkta kalan etinin her santimi nefesimi kesiyor ve damarlarımda bir ateş yakıyordu. Onu daha önce de çıplak görmüştüm ama bu... *Kahretsin*. Onu hiç böyle görmemiştım. Saraydaki o gece bile hâlâ elbisesini giyyordu. Onu bir kez becerdiğimde, ikimizi de becermeye o kadar odaklanmıştım ki, onu içime çekmeye, tadını çıkarmaya zaman ayırmamıştım. Ayrıca, o zamanlar sadece bir kızdı. Artık bir kadındı.

Teni, göğüslerinin arasında ve karnının üzerinde terden bir parıltıyla parlıyordu. Meme uçları ağzıma, dişlerime, parmaklarımin onları büküp çekmesi için yalvaran iki sert tepe noktasıydı.

Elleri saçlarına gitti, koyu renkli buklelere dolandı. Bu görüntü göğsümü ağrıttı. Bu ben olmalıydım. *Ağzım* onun amciğinde, dilim onun tadıyla kaplı olmalıydı. Kiskanmadım desem yalan olur, onun için kıvrandığını görmek, onun için inlediğini duymak beni parçalamadı desem yalan olur. Ama başka bir şey, ilkel bir şey, içimdeki karanlığı kemiriyordu. Onu bu şekilde, sınır tanımaz ve çiğ görmek bir canavarı serbest bıraktı, cehennem gibi yakıp yıkmaya, almaya, işaretlemeye ve sahiplenmeye kararlıydı.

Onu memnun ediyordu.

Onu *daha iyi* memnun etmek istedim.

Daha önce de insanların sevişmesini izlemiştim. Birçok ritüelimizin bir parçasıydı. Her zaman klinikti.

Alışılmış. Ama bu... bu beni delirmiş hissettirdi. Vahşi. Çaresiz.

Muhtaç.

Yanlarına diz çöktüm, sonra çenesini parmaklarımın arasına aldım. "Bana bak." Lincoln gözlerini kaldırdı ve hırladı. *Sen değil, pislik. Ona bak.*

Güzel gözleri benimkilerle buluştu ve ben çözüldüm. Alnımı onunkine yasladım ve gözlerimi kapatıp onu içime çektim. Tekrar açtığımda, hâlâ bana bakıyordu -masum... ama değil. Alt dudağını yaladım ve yumuşak bir inilti çıkardı.

"Bu kimin için? Benim için mi? Yoksa onun için mi?" Ağzım onunkinin üzerinde geziniyor, dudaklarımız zar zor birbirine değiyordu. "İkisi için de."

Lincoln onun amına karşı homurdandı.

Ağzını kendi ağzımla açmaya zorladım, onun bir parçasını tatmak için çaresizdim. Elim yanağını kavradı, sonra saçlarına doğru kayarak onu daha da içime çekti. Dilim onunkinin üzerinde nazikçe, dikkatlice gezindi. Taparcasına, tıpkı söz verdiğim gibi. Onu sanki bu öpücük paylaşacağımız son öpücükmüş gibi öptüm. Belki de öyleydi. Sonra o bir ses çıkardı, kısmen inilti, kısmen inleme. Saf cennet. Sırları ve vaatleri taşıyan türden bir sestti. Benim gibi erkekleri bir daha duyabilmek için dizlerinin üstüne çöktürecek türden bir sestti.

Kısık bir iniltiyle dudaklarımı onunkilerden ayırdım.

"Ben de bunu bekliyordum." Yüzü kızarmıştı. Dudakları şişmişti. Her nefes alışında dudaklarım titriyordu ve tek istediğim onu tekrar öpmekti.

"Ben de öyle." Elim kalçalarının arasına götürdüm, o diliyle klitorisini okşarken ben de dudaklarını araladım. Sadece bir saniyeliğine durakladı, sonra tekrar tadına bakarken dili parmaklarımın iç kısımlarını sıyırdı. "Gördün mü? Onun için nasıl açıldığını görüyor musun?" Dilinin ıslak amcığını yalayışının sesi odayı doldurdu. "O kadar güzel ki." Ve öyleydi de. Böyle çok güzeldi.

Parmaklarımı ağzının yanında yarığından aşağı doğru gezdirip dudaklarıma götürdüğümde vücudu titredi.

Parmaklarımı ağzıma götürdüm ve dilimi parmaklarımın etrafında kıvırdım. "Tadın çok güzel. Çok tatlı." Sonra onları ona götürdüm. Dudaklarını ayırdı ve onları içine aldı, sikim zonklayana kadar emdi ve yaladı.

Parmak eklemlerimi çenesinde gezdirdim. "İşte böyle, güzelim." Eğildim ve dişlerimi boğazından kulağına doğru geçirdim. "Ne kadar iyi bir kızsın."

"Gri." Yutkundu. "Seni istiyorum."

Lanet olsun. Lanet olası ruhuma kazınmıştı. Bana sahipti. Bana her zaman sahipti. "Bana sahipsin."

"*Seni istiyorum.*" Minik eli uzandı ve pantolonumun üzerinden sikimi avuçladı.

Tanrım. Ona hayır demek için her şeyimi verdim.

"Henüz değil." Altına uzandım, hâlâ tükürüğüyle ıslak olan orta parmağımı kık yanaklarının arasından geçirip küçük, dar deliğinin üzerinden geçirdim. Lincoln hiç durmadı. Daha da önemlisi, *beni* durdurmadı. Gözlerinde korku ve ihtiyaç bir arada savaşıyordu. "Rahatla. Seni iyi hissettirmemize izin ver." Parmağımı içeri kaydardım, sadece ucunu ve dudakları bir nefesle ayırdı. Ve sonra bana karşı sallandı. "Hoşuna gitti mi? Onun dili amında ve benim parmağım kıkında?"

Bana baktı, bakışları sert ve affetmezdi, ben de boştaki elimle başını geriye ittim. "Ona odaklan," dedimona.

"Ŗimdi daha derine iniyorum. Sorun olur mu?"
Ona sordum. Başını salladı.

"Seni burada becerebilirim." Parmağımı daha da içeri soktum. O kadar dardı ki. Çok sıcaktı. "O senin tatlı amını yerken ben de seni sikebilirim. İstedğin bu mu?"

Bir inilti ile cevap verdi.

Eğildim ve meme ucunu dişlerimin arasına aldım. Kalçaları yuvarlanırken eğildi, yüzüne ve elime sürtündü.

"Benim için gel, tatlı kız." Kalçalarının arasındaki kafaya baktım. "Bizim için."

Vücudu parmağımın etrafında sıkılaştı, ağzıma karşı gerildi. Başını geriye attı, ağzı güzel bir 'O' ile ayrıldı ve o kadar yüksek bir inleme çıkardı ki Leo'nun duyduğundan emindim. Mükemmeldi, o kadar mükemmeldi ki sırf bu deneyim yüzünden neredeyse boşalacaktım.

"Evet bebeğim. İşte bu," dedi Lincoln onun amına karşı.

Elleri adamın saçlarını kavrarken yüzüne doğru eğildi ve nefes nefese kaldı. Parmağımı götünden çıkardım, sonra alına nazik bir öpücük kondurdum.

"Bu sana yapmak istediklerimin sadece bir kısmıydı," diye fısıldadım tenine karşı.

Ben ayağa kalkarken elimi tuttu. "Gidiyor musun?"

Lincoln çıplaklığından utanmadan doğrulup oturdu. Aletinin ucundaki metal parıltı ay ışığında parıldarken, sahiplenici bir tavırla kendini onun kalçalarının arasına yerleştirdi. Piercing beni şaşırtmamıştı ve aleti de gözümü korkutmamıştı.

Pantolonumu indirip aletimin ucuyla dudaklarında iz bırakmak, ağzını prekumla kaplamak çok kolay olurdu. Tam orada, mükemmel seviyedeydi. Görüntü zihnimden geçerken sikim sarsıldı.

İşaret parmağımın arkasını yanağında gezdirdim. Parmağımı dişlerinin arasına hapsedebilmek için başını oynattı. Bu beni gülümsetti. "Şimdilik."

Parmağımı bıraktı, sonra dudağını ısırıldı.

"Burada işimiz daha bitmedi." Lincoln'e baktım ve çenesi gerildi.

Bu sadece başlangıçtı. Ona gerçekte kim olduğumu, neler verebileceğimi göstermeye daha yeni başlamıştım.

Ötücü kuşum dediği kadına baktım - muhtemelen geldiğinde ne kadar tatlı ses çıkardığı için. Şimdi o da benim için şarkı söylüyordu. "İyi geceler, küçük güvercin. Yakında tekrar görüşeceğiz."

YİRMİ DOKUZ

On iki yıl boyunca Sadie'ye olan aşkımı bir bağımlılık gibi taşıdım. Sabahları uyanmamın sebebi oydu. Olmam gereken kişi olmamın sebebiydi. Beni yönlendiren güç oydu. Her zaman. Lanet olası. Gün. Kendime Lyric için bir şeyler hissedemediğimi, Lyric için bir şeyler hissetmediğimi söylemek için yaslandığım bir koltuk değneği idi.

Şimdi, o gitmişti ve onun yüzünden kendimi inkâr ettiğim her şey bir tsunami gibi masum bir kıyıya çarpıyordu. Lyric'e dokunmak istediğim ama dokunmadığım onca zaman, bana bunu neden kendime -bize- yaptığımı sorduğu onca zaman, ondan uzak durduğum onca gün ve gece çünkü bunu yapmazsam uyuyan bir canavarı uyandıracağımı biliyordum. Artık uyanıktı. Ve kükrüyordu.

Bana dört yıl boyunca neden ona hiç dokunmadığımı sormuştu. Nedeni basitti. *Sadece* ben olduğum için beni istediğini sanıyordu. Lincoln bir seçim değildi. Ben Winston, Kipton, Malcolm ve Kardeşlik'teki diğer erkekler gibi değildim. Zorla sevgi istemedim. Gerçek bir teslimiyet istiyordum.

Sadie beni Lyric'i seçmekle suçladı. Belki de haklıydı. Kardeşliği Caspian'ın yardımı olmadan da alt edebilirdim. Onun güven fonunu beklemek bir bahaneydi. Ondan daha çok param vardı. Kipton'dan daha fazla gücüm vardı çünkü insanlar benden ondan korktuklarından daha fazla korkuyorlardı. O dikkatsizdi. Ben acımasızdım. Kıyamet Günü'nde Lyric'i kaderinden kurtarabilir, sonra Winston'ı alaşağı edip Sadie'yi geri almaya çalışabilirdim. Malcolm, Kipton ve Pierce'i oğullarının yardımı olmadan ortadan kaldırayabilirdim. Sonra da Lyric'i Lincoln'e geri verip kraliçeme sahip olabilirdim.

Peki, neden yapmadım?

Çünkü Sadie'yle yaşadıklarım bir anı, bir umut, bir hayaldi; Lyric'le yaşadıklarım ise gerçektir.

Çünkü bir zamanlar, damarlarında ateş taşıyan güzel bir kız Sığınak'a girmiş, Kipton Donahue'ya zehir kusuyordu ve ben onu dize getirmek istiyordum.

Ve saatler sonra, kendi hayatına son vermeye çalıştı ve ben onu kurtarmak için her şeyi yapabileceğimi, her şeyi verebileceğimi fark ettim - kendi kalbimi bile.

Bu yüzden dün gece yalnız yattım. Bu sabah da bu yüzden yalnız uyandım.

Bana fiziksel anlamda ihtiyacı vardı. Bunu ona verdim. Ve ona tekrar verirdim. Ve yine. Milyonlarca kez, eğer ihtiyacı olan buysa. Ama şu anda ona verebileceklerimin hepsi buydu. Hâlâ diğer her şeyin parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordum.

Sabah güneşi panjurlardaki çatlaklardan sızıyordu. Leo ve benim bir an önce yola çıkmamız gerekiyordu. Hâlâ halletmem gereken Winston meselesi vardı ve Ayelswick'e on altı saatlik bir

uçuş vardı.

Yataktan çıktım, boynumu ve omuzlarımı sıvazladım. Üzerimde hâlâ pijama altlarım vardı, dün geceki gibi tişörtüm ve iç çamaşırım yoktu. Kıyafetlerimi almak için odanın içinde yürürken pelüş halı çıplak ayaklarımın altında sıcacıktı. Bir an durup panjurları açtım ve dışarıya, etrafımızdaki ağaçlara ve dağlara baktım. Güneş yaprakların zengin renklerini ortaya çıkarıyordu. Perdeyi kapatmak için çubuğu çevirirken yatak odasının kapısı çarparak açıldı. Leo'yu bekleyerek döndüm ama Lincoln'ü gördüm. Üzerinde kömür grisi atletik bir şort vardı ve tişört giymemişti. Vücudunun üst kısmı mürekkeple kaplıydı. Benimkinde bir damla bile yoktu. Birisi yara izlerini kapatmak için sırtıma dövme yaptırmam gerektiğini söylemişti. Ama ben onları sevdim. Bana yaptığım şeyleri neden yaptığımı, neden olduğum kişi olduğumu hatırlatıyorlardı.

Bakışları benimkileri tuttu. "Bugün gidiyorsun."

Zaten gidiyordum ama bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Bana doğru yürüdü ve yüzümden birkaç santim ötede durdu. "Ve dün gece yeni başladığını söylediğin tüm o saçmalıkları unutacaksın. İşin bitti." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından tükürdü. Bakışları binlerce düşmanın nefretiyle içimi yakıyordu. "Ona bir gece verdim." Tek bir parmağını kaldırdı. "Bir gece." Göğsü kabardı ve burun delikleri şişti. "O benim. Ona bir daha dokunursan lanet parmaklarını kırarım."

Eğildim, bizi burun buruna getirdim, sözlerimin yanlış anlaşılmasa için yeterince yakındık. "Beni bir daha tehdit edersen o lanet dilini keserim." Sesim sessiz bir sakinlikti, fırtınanın gözüydü. Fırtına onunkiydi.

"Oh, bu bir tehdit değildi." Ağzı kötü niyetli bir sırıtışla kıvrıldı. "Sonuna kadar gitmeye niyetliyim."

Gözleriyle buluşmak için başımı geri çektim. "Seni buraya bunu söylemen için mi gönderdi? Sadece bir gece mi istedi? Çünkü eğer bunlar *onun* sözleri değilse, şu anda neden bu odada olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ne istediğine dair hiçbir fikri yok çünkü seninleyken ona her ne yaptıysan o kadar berbat durumda ki doğru düzgün düşünemiyor."

"Bence onun ne istediği hakkında hiçbir fikri olmayan *sensin*. Ve bu da *seni* mahvediyor." Çenemi büktüm. "Çünkü ne yaparsan yap, o dört yılın Lyric'le beni senin asla anlayamayacağın bir şekilde birbirine bağladığını biliyorsun."

Bana vurmak için kolunu geri çekti ama yumruğunu havada yakaladım. "Bu kadar bencil olmayı bırak, Lincoln." Kolunu aşağı çektim. "Bu seninle ilgili değil. Benimle ilgili bile değil." Söylediğim her kelimeyle birlikte öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Bu *onunla* ilgili."

Ellerini göğsüme bastırarak beni geriye doğru itti. "Bana bencil diyecek cesaretin var mı?" Beni tekrar itti ama bu sefer buna hazırdım. Kımıldamadım. "Aranızda bir *bağ* olduğunu mu sanıyorsun? Ona tecavüz ettin!" Bana bağırırken resmen ağzından köpükler saçıyordu.

Bir anda üzerine atıldım, elim boğazına dolanmış halde duvara yaslanana kadar tüm gücümle ona saldırdım. "Sana o lanet kelime hakkında ne demiştin?" Daha sert sıktım.

Elini yüzüme götürdü, gözlerime uzandı ama ben ondan kaçtım. Daha sert sıktım.

Diğer eli boğazıma uzandı ama zarar verecek gücü yoktu. O bir dövüşçüydü, kazanmak için eğitilmişti.

Ben bir katildim. Ölüm benim başyapıtımdı.

"Dur!" Lyric'in sesi odayı yırttı, çılgınlığı yırttı, gerginliği parçaladı. İkimiz de ellerimizi bıraktık

ve kapı aralığında durduğu yere döndük. Gözleri kocaman açılmıştı.
Nefesi de aynı şekilde düzensizdi. Öksürüp soluk soluğa kalırken Lincoln'ün eli boğazına gitti.
Benim

göğsü adrenalinle kabardı.

"Dur," dedi tekrar, bu sefer daha sessiz. Bize doğru bir adım attı. "Bunu hiç istemedim."

Lincoln'den uzaklaştım ve ona yaklaştım. Duvarı itti. Giydiği açık pembe tişört kışını zar zor örtüyordu. Altından tertemiz, beyaz pamuklu külotu görünüyordu. Göğüs uçlarının sıkı tomurcukları ince tişörtlere baskı yapıyordu.

Hep böyle mi uyurdu?

Benimle yaşarken de böyle mi uyuyordu?

Ona doğru bir adım daha attım. Ve bir adım daha. Ve bir adım daha. Santimetrelerce uzaklaşana kadar. Ta ki boynundaki küçük damarın atışını görecektik kadar yaklaşıp kadar. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirecektik kadar yaklaşıp kadar.

"O zaman bize ne istediğini söyle." Saçlarını çektim, canını acıtacak kadar değil, sadece boğazını bana gösterecektik kadar.

Lincoln artık yanımdaydı. Aramızda, üçümüzde de enerji vızıldıyor ve yükseliyordu. Kanımız, hava ve aramızdaki her şey öfke, beklenti ve şehvetle dolup taşıyordu.

"Sana onun bencil olmadığını göstermek istiyorum." Dudaklarını yaladı, sonra gözlerini Lincoln'e çevirdi. "Ve ben de sana onun bana yaptığı her şeyin benim istediğim için olduğunu göstermek istiyorum." *Ona tecavüz etmediğimi bilmesini istiyordu.*

Tanrım, şu anda mükemmeldi, vücudunu ikimiz için bir barış teklifi olarak kullanıyordu. Ve ben bunu kabul ederdim. Lincoln da öyle. Çünkü açgözlüydük. Çünkü ikimiz de onu nasıl elde edersek edelim istiyorduk ve bu onu paylaşmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ona bir şey kanıtlamak umurumda değildi ama onun umurundaydı. Buna ihtiyacı vardı.

Saçındaki tutuşumu gevşettim. "Bunu yapmanın tek bir yolu var."

Diğer elim sırtında, kışının hemen üzerindeki eğimi buldu ve vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya getirdim. Beni nasıl etkilediğini tahmin etmek zor değildi. Aletim, ağrıyacak kadar sert, kalçasına bastırdı. Bana doğru şekil aldı, vücudu o kadar uysaldı ki. Az önceki öfke eriyip gitmiş, yerini ihtiyaç almıştı; ona sahip olma, onu memnun etme, yüzünde güzel gözyaşları akana kadar ağzını sikme, kışına vurduktan sonra derisinin yüzeyine akan kanı izleme ihtiyacı.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. Şu anda yapacağım son nazik şey buydu. "İzleme sırası onda."

İzleme sırası onda.

Bakışlarım Lincoln'e kaydı. Yüz ifadesi taş gibi sertti ve ela gözlerinde bir ateş parlıyordu. Kelimeler olmadan, anlaması için ona yalvardım. Buna ihtiyacım vardı -hepimizin vardı- ama o iyi olmazsa bunu yapmamın imkânı yoktu.

Grey elini saçlarımın arasına sokarak beni öne doğru çekti. Sonra, gözlerim Linc'e kilitlenmişken dilini dudaklarımın kenarı boyunca kaydırarak giriş aradı. Ona doğru eğildim ve izin verdim. Onun için açıldım, dilinin keşfetmesine, tadını çıkarmasına, fethetmesine izin verdim. Tutuşu sıkılaştı. Dillerimiz çarpıştı, mükemmel bir ritimle birbirleriyle dans ettiler. Ağzının içine doğru inledim, vücudumu ona doğru eğdim.

Sonra başka bir el, daha sert bir el, çenemi kavradı ve ağzımı Grey'inkinden ayırmaya zorladı.

Lincoln eğilip ağzını benimkine yaklaştırırken Grey itiraz etmedi. Bu yavaş bir sahiplenme değildi. Hevesli bir sahiplenmeydi, dişlerin ve dillerin çarpışması ve dudakların morarmasıydı. Diğer eli kalçamı kavradı ve etime saplandı. Grey'in elleri hiç hareket etmedi. Lincoln inlemelerimi yutarken hâlâ saçlarımda, sırtımdaydılar.

Grey'in sesi kulağımdaydı. "İkimizi de ister misin, küçük güvercin?"

Ağzımı Linc'inkinden ayırdım, onun öpücüğünden, ikisinin öpücüğünden nefesim kesilmişti. Gördüğüm en güzel manzaralardan ikisine bir ileri bir geri bakarken ikisinin de yüzünü kavradım. Gözlerim mavi denizlerden yeşil tarlalara kaydı. Lincoln'ün teni dokunuşlarımla pürüzsüzleşirken, Grey'in çenesindeki saçlar avucumu gıdıklıyordu. Zamanı dondurmak, bu anı sonsuza dek sürdürmek, ikisinin anısını beynime kazımak istiyordum.

"Evet, lütfen."

Cevabımla ilgili bir şey Grey'de içgüdüsel bir tepki yarattı. Çenesi gerildi. Fısıltıyla "Siktir" diye küfrederken gözleri karardı.

"Yatağa yat," dedi, sendeleyeyen nefeslerimizin sesini bölerek. İtaat ettim.

Ses tonu başka bir seçenek sunmuyordu.

Yumuşak, bej renkli yorganın üzerine uzandığımda vücudum alev alev yanıyordu. Kumaş tenime karşı serindi. Bunu yapıyordum. Bunu *biz* yapıyorduk.

Kendimi ham, gergin ve paniklemiş hissettim. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Endişe damarlarımda soğuk akıyordu.

Kulağıma fısıldayan sesler, bunu istememem gerektiğini söylüyordu. Ama ben istedim. Tanrım, istedim.

Grey yatağın ucunda durmuş bana bakıyordu. "Bacaklarını aç," dedi bir ses tonuyla.

gözlerindeki karanlıkla eşleşti.

Dizlerimi ayırdım ve dudaklarımı yaladım, fısıltıları duymazdan geldim ve sadece onu dinledim. "Küçük tatlı kuşumuz çoktan ıslandı," dedi bana bakarak ama Linc'le konuşarak.

Kuş. Tabii ya. Bana zaten iki kez güvercin demişti. Lincoln bana Songbird dedi. Bu onun bizi bir araya getirme, beni *onların* yapma şekliydi.

"Külotunun nasıl sıırıslıklam olduğunu görüyor musun?" Grey devam etti ve Lincoln inledi. "Boşalman mı gerekiyor, tatlı güvercin?"

Her şeyden çok. Açlıktan ölüyordum.

Başımı salladım. "Evet," diye nefes aldım ve Grey gülümsedi, dudaklarında bir sırıtış belirdi.

Lincoln oraya gitti ve kapıyı kapattı. Sonra geri geldi ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Onun sessiz izin verme eylemi birdenbire her şeyi sadece iyi hissettirmekle kalmadı, aynı zamanda *doğru* da hissettirdi. Sanki fırtına dinmiş ve güneş bulutların arkasından görünmeye başlamıştı.

Grey'in dokunuşuyla bedenim sarsıldı. Bakışlarım, parmak ucunu külotumun üzerinden amımın ıslak dikişine sürttüğü yere kayd, aşağı yukarı, aşağı yukarı. Ve sonra beni oramdan kavradı, tüm eli beni ele geçirdi. Vücudum ısındı ve meme uçlarım bana bakışıyla gerildi, sanki beni parçalara ayırmak ve sonra tekrar bir araya getirmek istediği tüm yolları düşünüyordu.

Gözlerim vücudunu taradı, yağsız kasları ve sıkı hatları vardı. Bronzlaşmış göğsünün üzerindeki koyu renk kıllar onun erkeksiliğini daha da arttırıyordu. Aynı kıllar göbek deliğinden pantolonunun üst kısmına kadar uzanıyor, burada beli aşağıya sarkıyor, daha kesilmiş, koyu renk kılları ve erkeksi bir şeyin vaadini ortaya çıkarıyordu.

"Hazır mısın, tatlı kız?"

Bunu söyleme şekli bana aramızdaki yaş farkını, farklı otorite seviyelerini hatırlattı ama aşağılayıcı değildi. Şu anda kendimi bir kız gibi hissetmiyordum. Bir kadın gibi hissediyordum.

"Evet," dedim yutkunarak. Tüm o bekleyiş. Tüm o acı ve özlem. Duygusal eziyet. Artık hepsi sona ermişti.

Elleri vücudumun üzerinde, dizlerimden uyluklarımın iç kısmına doğru kayıyordu. Başparmakları am dudaklarıma dokundu ve tüm vücudum ateşle kızardı. Başını bacaklarımın arasına eğdi, bacağımın kalçamla birleştiği yere, beden ve mutluluk arasındaki o pürüzsüz küçük çukura bir öpücük kondurdu. Sonra burnunu yarığım boyunca, külotumun üzerinde gezdirdi. Sonra dilini.

Kalçalarımı oynattım, *daha fazlası* için ince bir yalvarış. Grey bana karşı kıkırdadı, ses derin bir gürültüyle içimi titretti, ağlamak isteyeceğim kadar şiddetli bir acıyla beni tüketti.

Bu evcilleşmemiş bir tutku değildi. Yavaş yavaş yanan, içten içe başlayıp dışa doğru kavrulan, her şeyi tüketen bir alevdi; patlamanın eşiğindeki bir volkan.

Başımı çevirdim ve Linc'le yüzleştim. Parmakları sandalyenin kolunu o kadar sıkı kavramıştı ki eklemleri bembeyazdı. Çenesindeki o küçük kas, dişlerini her sıkığında esniyordu. Kalın ereksiyonunun dış hatları şortunun üzerinden belli oluyordu. Yeterince beklemişti. Demek istediğimi kanıtlamıştı. Grey'in sandığı gibi bencil bir adam değildi.

"Buraya gel," dedim ona.

Hemen ayağa kalktı ve yatağa doğru yürüdü, yüzümün önünde kenarda durdu. Elimi uzattım ve pantolonunun üzerinden sikini okşadım. Bir iniltiyle başını arkaya eğdi. Grey kalçalarımı kaldırdı ve külotumu çekiştirerek çıkardı. Ve sonra ağzı *oradaydı*, dolgun dudakları pürüzsüz tenime değiyor, dili ıslak etimde geziniyordu.

Lincoln'ün sikini bir kez daha okşadım, sonra şortunu kalçalarından çektim. Serbest kalır

kalmaz ereksiyonu dışarı fırladı, ağır ve damarlarla kalındı. Tepesi koyu renkli ve genişti, bu da

daha da korkutucuydu. Hızla, şimşek gibi, eli saçlarımdaydı, yumruk atıyor ve ağzımı ona doğru çekiyordu.

"İstediğin bu muydu, Songbird? Dudaklarının arasındaki sikimi mi?"

Öne doğru eğilerek ve dilimi ucunda gezdirerek cevap verdim, prekum incilerini yaladım. Saçımı sertçe çekiştirdi ve ağzım bir nefesle açıldı. O anı dudaklarımın arasından, dilimin üzerinden ve boğazımın arkasından kaymak için kullandı. Grey dişleriyle klitorisimi ısırdı ve küçük zevk patlamaları tüm vücudumda patladı. Linc kendini daha derine soktu. Daha sert. Daha hızlı. Vahşi bir canavar gibi boğazımı sikiyordu. Gözlerimde yaşlar birikti, batıyor, yanıyordu. Ucuna kadar kaydırды, tekrar sokmadan önce bir nefes almama izin verdi. Ağzımın kenarlarından ve çenemden aşağı tükürük izleri birikti. Sonunda gözyaşlarım yanaklarıma döküldü. Grey'in yüzüne karşı kalçalarımı kıvırıyor ve yuvarlıyordum, Linc'in sikinin üzerinde sızlanıyor ve inliyordum. Parmaklarımı Grey'in saçlarına geçirerek onu daha yakına çektim. Daha derine. Diliyle deliğimin etrafında dolaştı, sonra içine soktu, Linc'in ağzımı siktiği gibi beni sikti. Sanki tüm vücudum iplerle kaplıydı ve gerginlik çok fazla olana kadar daha sıkı ve daha sıkı çekiliyordu. Kopmak üzereydiler. Titreşimini tenimin her santiminde hissediyordum.

Ve sonra Linc homurdandı, derin ve şiddetli, ucuna kadar çekerken. "Bu güzel ağzın her yerine boşalacağım, böylece sana baktığında beni görecek."

Ona baktım. *Yap*, dedim gözlerimle.

Grey iki parmağını amıma soktu ya da belki üç. Bilemiyordum. Tek bildiğim beni gerdiği, doldurduğu ve delirmenin eşiğine getirdiğiydi. Ağzı klitorisimde çalıştı, dişlerinin arasında emdi, sonra diliyle alay etti. Beni parmaklarıyla ve ağzıyla becerdi, ben de ona karşılık verdim, utanmadan ona karşı sallandım, inşa eden, inşa eden, inşa eden baskıyı kovaladım.

Lincoln'ün nabzı atıp zonklayarak ağzıma boşaldığı anda, şiddetli, dünyayı sarsan titremelerle uçurumun kenarına yuvarlandım. Vücudumun zevkle dolup taşması ve aynı anda döllerinin dilimin üzerine dökülüp ağzımdan dışarı akması neredeyse şiirseldi.

İşaret parmağım ve başparmağımla ağzımın kenarlarını sildim, nefesini tutarken Lincoln'ün yoğun bakışlarını tuttum.

"Sanırım sikilmeye ihtiyacın var, değil mi küçük güvercin?" Grey bir parmağını hâlâ hassas olan klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Acı ve zevk duygusuyla kalçalarımı birbirine kenetledim. Dizlerimi tekrar ayırdı. "İstediğin bu mu?"

Başımı salladım, tek kelime etmeden.

"Söyle." Ayağa kalktı ve başımda dikildi. "Benden ne yapmamı istediğini söyle."

Sikilmek istiyordum, oksijene ihtiyacım olduğu gibi buna da ihtiyacım vardı. Oksijene ihtiyacım olduğundan daha fazla çünkü Grey pantolonunu acı verici bir yavaşlıkla kalçalarından çekerken nefesimi tuttum. Bu onun anıydı. Linc, Grey amımla ziyafet çekerken sandalyede oturarak ve ben isteyene kadar bana dokunmayarak özverili olduğunu kanıtlamıştı. Şimdi Lincoln'e aramızdakinin rızaya dayalı olduğunu, ben söylemedikçe hiçbir şeyin olmayacağını gösterme sırası Grey'deydi. Grey bu odada tüm güce sahip gibi görünse de, olan her şey benim tasarımımla, benim kontrolüm altındaydı.

"Seni istiyorum."

Yumruğunu tembelce sikinin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi. "Devam et."

"Beni becermeni istiyorum." Tanrım, muhteşemdi. Pürüzsüz, uzun ve kalın. "Lütfen, Grey."

Yatağa tırmandı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Bir eliyle sikini kökünden tuttu ve sadece ucunu açgözlü deliğime soktu. "Ona bunu istediğini söyle."

Boyunu daha da aşağı indirmeye çalıştım ve elini geri çekip amımı tokatladı. Temasla klitorisim kasıldı ve bir inilti çıkardım. Vay anasını.

Gözlerimi Lincoln'e çevirdim, şimdi sandalyesine geri dönmüştü ve kalçaları koltuktan kalkarken ellerini yumruk haline getirmişti. Neredeyse yeniden sertleşmişti. "Bunu istiyorum." Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda Grey içimdeydi. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ama o doğum kontrolünü sormadı. Ya bana güveniyordu ya da umursamıyordu.

"Gözlerini benden ayırma," dedi kollarımı başımın üzerinde birleştirirken.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı; nefesi dudaklarımda gezindi. Dili ağzımın üzerinde gezindi, sonra içine girdi. Önceki gibi nazik bir öpücük değildi. Lincoln'e kocaman bir siktir çekmeydi. *Onu işaretlemen umurumda değil, yine de onu alıyorum.*

Bacaklarımı beline dolayarak onu içimde daha derinlere ittim. Kalçaları öne doğru çarpıyor, cezalandırıyor, talep ediyor, acı veriyordu.

Öpüşmeyi bitirdiğinde "Daha fazla," diye fısıldadım.

"Benim tatlı kızım nazik bir dokunuş istemiyor." Sormuyordu. Zaten biliyordu. "Sert istiyorsun." İçime girdi. "Sert seviyorsun." Dizimin altına uzandı, bacağıma daha yukarı kaldırdı, beni daha geniş açtı. Her güçlü itişinde taşakları tenime çarpıyordu.

"Evet." Nefes almak için mücadele ettim. Canım yanıyordu. Ve iyi hissettirdi. Çok, çok iyi. "Tanrım, evet." Kalçalarına açtı, sonra tekrar içime girdi ve-"Siktir, yesssssss."

Grey gömleğimi yukarı çekerek göğüslerimi serin havaya maruz bıraktı, sonra meme ucumu parmaklarının arasında bükte. Yanımızdaki sandalyeden Lincoln homurdandı. Ne kadar sert siktığı için boğazım acımişti. Ona bakmak için başımı çevirdim. Elini sikinin etrafına sarmış, tıpkı Grey'in beni siktığı gibi sert ve hızlı bir şekilde okşuyordu.

Dalgalar yuvarlandı, tepelendi ve sonunda çarptı. Bir çığlıkla boşaldım. Vücudum ayak parmaklarımdan ensemdeki tüylere kadar titredi ve sarsıldı. Linc birkaç dakika içinde ikinci kez inleyerek boşaldı. Kalın, süt gibi ipler dar karnına ve elinin üzerine fişkırdı.

Grey hızını yavaşlattı. Uzandım ve iki elimle yüzünü kavradım. "Hayır." Başparmağımı yanağında gezdirdim, seks yaptığımız ilk ve tek seferde boşalmamak için kendini nasıl tuttuğunu hatırladım. "Durma. Bunu benden bir daha çalma." Kalçalarımı ona doğru salladım. "O artık benim. Bana ait." Ona değil. *Bana ait.*

Vücudu titredi, sanki sözlerim onu amımın onu sıkması kadar etkilemişti. Kalçalarını yuvarladı, yavaşça ama sonuna kadar. Bir kez. İki kez. Ve üçüncü hamlede gözlerini kapadı ve kendini içime boşaltırken bir iniltiyle başını geriye eğdi.

Lincoln ayağa kalktı, mükemmel yontulmuş karın kaslarının üzerinde döl izleri vardı ve dövmelelerini lekeliyordu. Bana baktı ve tek parmağıyla dudaklarımda gezindi. "O haklıydı. Boşaldığında çok güzel oluyorsun." Eğildi, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Duşta olacağım," dedi odadan çıkmadan önce.

Kasıtlıydı. Lincoln bize bu anı yaşıtıyordu ve ben onu bu yüzden daha da çok sevdim.

GREY'E BAKTIM, hâlâ bacaklarımın arasındaydı, elleriyle şilteadaki başımın yanında duruyordu. Parmak uçlarımı alnının üst kısmında, sonra da kusursuz yüzünün yan taraflarında gezdirdim. "Şimdi ne olacak?"

Bana yıllar boyunca alıştığım o sakın, metanetli bakışını attı.

"Gidiyorsun," diye cevap verdim onun yerine.

Eğildi ve göğüs ucuma doğru bir nefes üfledi. "İlgilenmem gereken bazı şeyler var," dedi her zamanki umursamaz ses tonuyla, sanki az önce bedenimi mahvetmemiş gibi.

"Sadie." Sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyordum.

Elini yüzüme götürdü ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi. Sonra vücudumda aşağı doğru ilerledi ve yüzü kalçalarımın arasındayken durdu. "Hayır. Yardım ettiğin o kızlar Sadie yüzünden buradalar. Liam, Sadie yüzünden öldü. Ona karşı hissettiğim ya da hissettiğimi sandığım her şey onunla birlikte öldü." Dudaklarını yaladı ve sanki içinde yıldızları ve ayı barındırıyormuş gibi amıma baktı. "Kahretsin, keşke benim gördüğümü sen de görebilseydin." Parmağını amıma götürdü, kıcımdan aşağıya damlayan dölleri süpürdü. "Ben, senden böyle dökülüyorum." Parmağını tekrar içeri itti, sonra yavaşça parmağıyla beni becerdi, sanki bir büyüünün etkisindeymiş gibi her hareketimi izliyordu.

"Grey," dedim sıfır inançla. Durması gerekiyordu. *Durmasını istemedim.*

"Güvenli bir kelimeye ihtiyacın var mı?" İkinci bir parmak ekledi. Ateşli bakışları bedenimi taradı. "Çünkü beni durduracak tek şey bu."

"Öyle mi?"

"Olabilir." Başparmağını klitorisime bastırdı. "Eninde sonunda."

Ne kadar sert olduğunu, amıma nasıl şaplak attığını hatırladım. Orada bir iblis vardı, serbest bırakılmak için pençeliyordu.

"Kahraman," dedim, bu şekilde çağrılmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordum. "Kahraman," diye tekrarladı, sanki bu kelimeyi dilinde tadıyormuş gibi.

"Yapamam..." Vücudum çok ağrıyordu, çok hassastı. Çok erkendi. Hiçbir yolu yoktu.

Parmaklarını o noktaya geçirdi ve ben inledim.

"Sanmıyorum-"

"Yapabilirsin." Parmaklarını içimden çekti ve klitorisime odaklandı. "Yapacaksın." Hassas etimi tıngırdattı, daireler çizdi, dölünü ve kaygan sıcaklığımı her tarafıma yaydı. Acı çekmeme rağmen

Çaresiz ve muhtaç bir şekilde parmaklarına karşı direndim. Daha sert, daha hızlı ovuşturdu, o kadar sertti ki dokunuşunu leğen kemiğime kadar hissettim. ürüyecektim -eğer klitorisler ürüyebilseydi- bunu biliyordum. Ama ben

umurumda değildi. Tek istediğim şu anda içinde inşa edilen bu şeyin peşinden gitmekti. Kulaklarım çınladı. Tüm vücudum çılgılık attı. Karıncalandı. Titredi. Beni alevler gibi sardı ve hiç bitmesini istemedim.

"İşte benim kızım," diye homurdandı Grey kulağıma karşı. "İşte benim güzel kızım."

Titreyen, ağlayan bir karmaşa olana kadar verebileceğin her şeyi alacağım. Ve sonra biraz daha alacağım.

Haklıydı. Tanrım, o çok haklıydı.

Kalbim göğsümde güçlü bir şekilde gümbürdüyordu. Uzuvarım jöle gibiydi. Ağzım kurudu. Nefes almak için savaştım.

Grey eğildi ve alnımdan öptü. "Benimle gel."

"Az önce yaptığımdan oldukça eminim." Tembel bir kedi gibi gerindim, doymuş ve uykuya hazırdım. "Üç kere."

Yumuşak bir kahkaha attı ve Tanrım, bu çok güzeldi. Gülümsemesi mükemmeldi. "Yani, İskoçya'ya." Sözlerini düşünürken bir an için durulmasına izin verdim. Lincoln bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemişti. Kapanış için olduğunu söylemişti. Bu yüzden bizi yalnız bırakmıştı. Benden şunu söylememi bekliyordu.

Güle güle. Ama Grey daha fazlasını istiyordu.

"Evden çıkamam." Kapıya baktım, aniden suçluluk duygusuna kapıldım. "Lincoln'ü terk edemem."

"Yapmak zorunda değilsin."

Grey'in yalvardığını hiç duymamıştım - yalvaran bir tip değildi - ama bu bir yalvarışa çok benziyordu. "Lincoln gelebilir," diye ekledi. "Ve eve gelince, Leo'nun gidişatına bakılırsa, en azından

Yıl sonuna kadar bir tane daha. Hepsinde birden olamazsın. İskoçya'da bir tane inşa edeceğiz ve sen de onu yöneteceksin."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun." Kalbim kırıldı. Bununla ilgili hiçbir şey kolay değildi.

"Çünkü öyle." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Karmaşık olmak zorunda değil, güvercin. Onu sevdiğini biliyorum ve buna saygı duyacağım. İkimizi de istiyorsun. İkimiz de seni istiyoruz. Eğer ihtiyacın olan buysa, sana bunu vereceğim. Seni onunla paylaşacağım ama *benim* şartlarımla."

"Ne tür şartlar?" Bunu düşündüğüme bile inanamıyordum.

"İkimize de aynı anda ihtiyaç duyduğün anlar olabilir - bunun gerekli olduğu anlar - Şimdi olduğu gibi. Ama seni kendime istiyorum ve eminim o da aynı şekilde hissediyordur. Benimleyken, benimsin. Sadece benim." Sözlerini mememi ısırarak vurguladı.

"Kulağa karmaşık geliyor."

"Sadece sen öyle yaparsan." Saçlarını okşadı, sonra yataktan yuvarlandı.

Tişörtümü aşağı çekerek doğruldum. "Bu kadar mı yani?"

Pantolonunu yerden aldı. "Seçim hakkını elinden aldığımı söylemiştin. İşte bunu geri veriyorum." Pantolonu çekerken siyah yün vücuduna bir eldiven gibi oturdu. İç çamaşırıyla bile uğraşmadı. "Anladıysan evet de," dedi fermuarı yukarı çekerken.

Yataktan kalktım ve yanına gittim. "Evet." Yutkundum. "*Efendim.*" Kitapları okumuştum. Filmlerini izlemiştim, üçünü de. O tipi tanıyordum ve Grey Van Doren kesinlikle o tipti.

Dönüp sandalyeden gömleğini aldı ve duygularım göğsümü parçalayarak bana çarptı. "Aman Tanrım," dedim nefes nefese. Parmaklarım sırtındaki kabarık deride gezindi. Gümüş çizgiler. Zikzaklar. Birçoğu etine zarar vermişti. "Bunu onlar yaptı." Sesim boğazımdaki kalın yumruya takıldı. "Sana zarar verdiler." Tüy gibi hafif öpücükler kondururken gözlerimden yaşlar süzüldü.

İşkencenin kanıtı. Tanrım, bu adam, bu güzel, kırık adam. "Sadece dış
görünüŖü."

Saçmalık. Caspian'ın Linc'in yüzüne yaptığı şey *sadece dışarıdaydı*. Bu farklıydı. Bu farklıydı.

Daha fazla. Bunun gibi yaralar dışarıda kalmazdı. Ruhun derinliklerine iner.

Etrafında döndü, sonra gömleğini omuzlarına çekti. Düğmeleri açık gömleği, altındaki bronzlaşmış vücudu, göğsündeki ve göbek deliğinin altındaki az miktardaki kıllarıyla saf günah gibi görünüyordu.

Yüzümü avuçladı. "Yapma." Parmak uçları saçlarıma gömüldü. "Acımanı istemiyorum. Senden değil."

Gözyaşlarımı kırıştırdım. "Bu acıma değil." Öfkeydi. Acı. Çaresizlik. Ama acıma değil, Grey gibi bir adam için değil.

Mavi gözleri karararak gece yarısı havuzlarına dönüştü. "Gitmelisin." Çenesi tüylendi, bakışları içime işledi. "Şimdi. Gitmene izin verme konusunda fikrimi değiştirmeden önce."

LEO eşyalarımızı kiralık arabaya yükledi. Yol için bir elma ve bir şişe su aldım. Buradan havaalanına bir saat vardı. Güneş bulutların arkasına geçmiş, günü kapalı bir havaya çevirmişti. Yağmurda uçmaktan nefret ederdim, bu yüzden acele etmemiz gerekiyordu.

Lyric ocağın başında Fransız tostunu yapıyordu. Telefonu tezgâhın üzerinde duruyordu ve ekranla konuşuyordu. Duş almış ve üzerine siyah bir yoga pantolonu ile bol bir tişört giymişti. Saçları hâlâ nemliydi ama başının üstünde bir düğüm halinde toplanmıştı. Arkasından yaklaşıp boynunu ısırma isteğimle savaştım. Bana *efendim* dedikten sonra yatak odasından çıkmasına izin verdiğim için bile şanslıydı. Ve yara izlerimle ilgili o boktan şey neredeyse midemi bulandırıyor. Onlara dokunmuş, öpmüş, canlandırmıştı. Kabus gördüğümde olduğu gibi, acıyı dindirme isteği derimin altında uğulduyordu. Ona o şeytanı gösteremezdim. Henüz buna hazır değildi.

Yanında durdum ve daha önceden kalma bir arzu sancıları omurgamda gezindi. "Gitmem gerekiyor." Başını çevirdi, bana bakarken baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyordu. "Kahvaltı yapmadın."

Dilimde bıraktığı tadı hatırlayınca ağzım kıvrıldı. "Ben zaten yedim."

Cildi kızardı. Boğazını temizledi, sonra telefon ekranını kontrol etti. "Baba," dedi, kelimeyi vurgulayarak. "Grey'i hatırlıyorsun."

Gözleri yüzümle buluştuğunda babası başını salladı. "Hey dostum, kızım için yaptığın her şey için tekrar teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük."

"Elbette. O mutlu olmayı hak ediyor. Ben sadece bunun gerçekleşmesine yardımcı olduğum için mutluyum." *Ne gerekiyorsa.* Bakışlarımı onunkilere çevirdim, sonra parmağımın ön kısmını elinin üst kısmına dikkatlice sürttüm. "Yakında görüşürüz."

Birkaç kız alt katta dolaşıyordu. Mutfaktan çıkarken içlerinden biri beni durdurdu. Gençti, minyondu, uzun siyah saçları ve kahverengi gözleri vardı. "Sen Grey'sin, değil mi?" "Öyleyim."

"Sadece teşekkür etmek istedim." Ayaklarına baktı, sonra tekrar bana döndü. "Ben senin... yardım ettiğin kişiyim," diye neredeyse fısıldadı. Teknik olarak hepsine yardım etmişim. *Ama kısılcı olan oydu.* "Beni sen kurtardın."

Çenemi ağrıyana kadar sıktım ve söylemek istediğim her şeyi geri çektim. *Asla orada olmamalıydın. Benim yüzümden, zarar verdiğim bir kraliçe seni oraya gönderdiği için oradaydın. Seni ben kurtarmadım. Seni lanetledim. Minnettarlığını hak etmiyorum.*

"Ben bir kurtarıcı değilim. Ben sadece kötü bir şeyi geri alan bir adamım." Saatiye, sonra da ön

kapıya baktım. "Leo'ya çantaları taşımasında yardım etmeliyim."

Yoldan çekildi, hâlâ bir tür kahramanmışım gibi beni izliyordu. Değildim.

Lincoln beni verandada durdurdu. Dağlara bakarken elleri kot pantolonunun cebindeydi. "Lyric'le ilk çıkmaya başladığımızda bu oyunları oynardı. Beni kıskandırmak için başka erkeklerle flört ederdi." Kendi kendine gülümsedi. "Sonra onu eve götürür ve anlamsızca becerirdim. Sahiplenici Lincoln'ü, kıskanç Lincoln'ü severdi." Yüzünü bana döndü. "İlk başta tüm bunların bununla ilgili olduğunu düşündüm. Onun lanet oyunlarından birini oynadığını düşündüm. Ama öyle değilmiş." Başını iki yana salladı. "O dört yıl boyunca ikinizin arasında her ne olduysa, onun ruhuna kazınmış ve ben bunu söküp atamıyorum. Bunu anlamıyorum ama onu bunu kabul edecek kadar seviyorum." Yutkundu. "Bana senin söylediklerini anlattı, her birimizin onunla yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu. Ve ben de katılıyorum." Bir nefes aldı. "Eğer kabul edersen."

Kabul ettim. Ama o bunu zaten biliyordu.

Genelde insanların zayıflıklarından yararlanırdım. Savunmasız olduklarında saldırırdım. Ne yazık ki, aynı zamanda cezalandırılmaya da aç biriydim. "Seni seviyor," dedim ona çünkü hatırlatılmaya ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

"Biliyorum."

On dört saat sonra Leo New York'a dönmüştü ve ben de Glasgow'a sağ salim inmiştim. Eve dönerken Chandler'ı aradım.

"Güvenli evi İskoçya'ya taşımamız gerekiyor," dedim cevap verir vermez.

"Merhaba Grey. İyiyim, teşekkürler."

Huysuz piç.

Alaycılığını görmezden geldim. "Burada bulduğumuz kızlar için sahte pasaport düzenlemekten ve onları sınırdan geçirme konusunda endişelenmekten daha kolay."

"Ne zamandan beri yasaları umursuyorsun?" Bir şey yuttu, sesine bakılırsa muhtemelen bir yudum bira. "Peki ya burada, ABD'de bulduğumuz kızlar?"

"Evi orada tutabilirsin. Sadece işletecek başka birini bul." "Ohhhhh."

Arka planda bir kapı kapandı. "Yani bu Lyric'le mi ilgili?" *Onu*

ilgilendirmez.

"Ayrıca Anniston'a, eğer babasının kendisini evlendirmesini istiyorsa, düğünü hızlandırmanız gerektiğini söylemenizi istiyorum."

"Birileri muhtaç hissediyor. Liste yapmaya başlayayım mı?"

"Üç hafta var. Sonra nişanlın yetim kalacak," dedim ve telefonu kapattım.

Üç hafta, koca bir ülkeyi yöneten bir kadının düğünü bir araya getirmesi için yeterli bir süreydi.

Ülkemizin büyük bir kısmı son derece modernleşmişti. Ve birçoğu da değildi. Çağdaş ve geleneksel arasında bir paradoks yaşıyorduk. Benim evim, bu malikâne, hiç değişmeden kaldı. Malikâne bahçelerle çevriliydi. Bahar olduğu için her şeyle birlikte kiraz çiçekleri de açmıştı. Malikâne bir tepenin zirvesindeydi. Tepenin dibinde geniş bir orman uzanıyordu. Onun ötesinde dağlar, kayalıklar, nehirler ve göller vardı. Yüz yirmi dönümlük bir cennete sahiptim. Neden buraya bir sığınak inşa etmeyeyim ki?

Evin birkaç yüz metre arkasında atları tuttuğumuz yer vardı.

Sabahın erken saatleriydi ve Ciaran çoktan Honey adında bir midilliyle ahıra gitmiş, züppe bir fırçayla vücudunu süpürüyordu. Onu onlarla tanıştırdığım günden beri orada kalıyordu.

Ellerim koyu gri gündelik pantolonumun ceplerinde duruyordum. Giydiğim uzun kollu beyaz gömlek ön kollarımdan yukarı doğru itilmişti. Tepelerden yağmur kokusu geliyordu.

Isla oradaydı, Ciaran'ı tıpkı benim gibi izliyordu. "Sana çok benziyor, biliyorsun," dedi. "Yani, gördüğüm kadarıyla." Çilek sarısı saçları, omzunun üzerinden sarkan tipik örgüsüyle toplanmıştı. Bazen onun geçmişini merak ederdim. Hiçbir bağı olmayan bir çocuğa dadılık yapmak için vazgeçmeye degecek nasıl bir hayatı vardı? Kâğıt üzerinde temizdi ama hayaletler her zaman kâğıt üzerinde görünmezdi. "O güçlü. Sessiz. Konuşmaktan çok dinler, ama konuştuğunda da odaya sesinden başka bir şeyle hükmetmez."

İkimiz de Ciaran'ın bir eliyle midillinin boynunu tutarken diğer eliyle göğsündeki ve karnındaki kiri ve tüyleri süpürmesini izledik. Hareketleri zarif ve kendinden emindi. Dudakları kıpırıyor, onunla konuştuğunu anlamamızı sağlıyordu ama bizim duyamayacağımız kadar uzaktaydı.

"Babam da aynı şekildeydi."

Başını çevirdi ve boynunu bükerek bana baktı. "Bayan McTavish bana ailenizden bahsetti. Özür dilerim."

"Olmayın. Ebeveynleri için özür dilemeyi hak eden tek çocuklar, kötü ebeveynlere sahip olanlardır. Benimkiler en iyileriydi." Oğluma geri dönmeden önce dikkatim bir an için ona kaydı.

"Annesi, değil mi?" Hâlâ beni izliyordu. Bakışlarındaki tefekkürü hissettim. "Kraliçe."

Konuşmak ustalaştığım bir sanattı. Çoğu insan duygularını yüz ifadelerine yansıttı. Yüzleri, kelimelerinden çok daha fazlasını ele verirdi. İnsanlara sadece görmelerini istediğim şeyleri gösterdim, sadece duymalarını istediğim şeyleri söyledim.

"Ziyaretlerinde ahlaki yükümlölükten daha fazlası olduğunu hep hissetmişimdir." Baskı yapıyordu. Kımıldamadım. "Onu seviyor," diye ekledi, sanki bu ona vermeyeceğim bir cevap vermemi sağlayacakmış gibi. "Bu sabah ziyaretine gelmesine izin vermen çok hoştu." Kısa bir duraklama. "Aranızdaki geçmiş ne olursa olsun."

Buz damarlarımı doldurdu. Başımı Isla'ya doğru salladım. "Burada mı? Sadie burada mıydı?" *Bu sabah.* Uçağım yedide indi. İşleri kontrol etmek için aradığımda Bayan McTavish bundan bahsetmemişti. Havaalanından arabayla iki saat uzaklıktaydı, yani ben eve geldiğimde yeni ayrılmıştı. Onu takip etmekle görevli adamlar resmen kovulmuşlardı, bu da onları rahatlatıyordu. Eğer oğluma bir şey yapmış olsaydı, ölmüş olurlardı.

Isla'nın gözleri benimkilerle buluştu ve ne söyleyeceğini şaşırmasını izledim. Dudakları aralandı, sonra kapandı. Yüzü soldu. Boğazını temizledi. "Evet, efendim. Fazla kalmadı. Bayan McTavish hep onlarla birlikteydi."

Şiddet vaadiyle birlikte öfke kanıma karıştı. Sadie her ne oyun oynuyorsa, bunu buraya, lanet olası evime getirmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Yumruklarım ceplerimin içinde sıkıldı. "İzninizle," dedim ve tepeye çıkıp evin içine doğru yürüdüm.

Bayan McTavish mutfaktaydı, gümüş takımları kaldırmadan önce havluyla parlatıyordu. "Sadie'nin burada olduğunu bana neden söylemedin?" Sesimde daha önce hiç görmediğim bir sertlik ve öfke vardı. daha önce onunla kullandım.

Yüzünü bana dönerken havluyu ve çatal bıçak takımını dikkatlice tezgâhın üzerine koydu. "Yapacaktım ama eve geldiğinden beri çocukla o kadar meşgulsün ki. Bunu bozmak istemedim."

Aramızdaki mesafeyi üç uzun adımda kapattım. "Onun yanına yaklaşmasını istemiyorum. Bu eve yaklaşmasına izin yok. Anlaşıldı mı?" Sadie'nin nasıl bir oyun oynadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama onu benden almaya kalkarsa saklanabileceği ve benim onu bulamayacağım hiçbir yer olmadığını bilmeliydi.

"Özür dilerim efendim. Sadece düşündüm ki-" "Dedim ki, anlaşıldı mı?"

Gözlerini yere indirdi, şimdiye kadar ondan bir kez bile talep etmediğim bir itaat eylemiydi bu. "Evet, efendim."

Üç saat sonra Bayan McTavish'i Lyric'in eski odasında, bir yıldan uzun süredir yatılmamış bir yatağı düzeltirken buldum. Hâlâ resim çerçevelerinin tozunu alıyor ve her hafta banyonun yanına lavanta sabunları koyuyordu. Sanırım geri dönmesini dileyen tek kişi ben değildim.

Elimde iki bardak çay vardı, yaklaşırken birini ona uzattım. "Biraz önce çizgiyi aştım."

Bilerek sır olarak sakladığım bir şey için onu suçlayamazdım. Sadie'nin bir tehdit olduğunu bilmiyordu.

Çayı küçük bir gülümsemeyle kabul etti. "Burada geçirdiğim yıllar boyunca çok şey gördüm Bay Van Doren." *Lirik.* Temkinli bir yudum aldı. "Çok şey duydum." *Kardeşlik.* Fincanı iki eliyle tuttu. "Ve kimseye tek kelime bile etmedim." Bakışları benimkileri tuttu. "Bana güvenebilirsiniz."

Sözleri göğsüme bir kurşun gibi saplandı. Buradaydı çünkü babam ona güvenmişti, ona güvenmemesi gerektiğini söylediklerinde bile, tüm kanıtlar kocasının ihanetini gösterdiğinde bile. Babam ona güvenmişti. Ve şimdi benim güvenmememden korkuyordu.

Yatağa oturdum. "Sadie dengesiz."

Yanıma oturdu, elini dizime koydu ama sessiz kalarak devam etmeme izin verdi.

"Ciaran'ı buraya ondan korumak için getirdim." Nefes aldım, bu sözleri söylemek zorunda kalacağıma inanmıyordum. "Yaşadıkları onu değiştirdi." Burnumun kenarını sıktım. "Ya da belki de zaten olduğu kişiye daha da büyüttü. Artık bilmiyorum." Elimi kucağıma bıraktım. "Sadece onu oğlumun yakınında istemediğimi biliyorum." Elimi onunkinin üstüne koydum ve sıktım. "Güvenmediğim sen değilsin. Ona güveniyorum."

Sadie'nin evime geldiğini öğreneli üç hafta olmuştu ve Ciaran'ı bir an olsun gözümün önünden ayırmamıştım.

Isla ona ders verirken ben de çalışma odamda çalıştım. Daha sonra hep birlikte yemek odasında yemek yedik, sonra onunla kütüphaneye gittim ve kitap okuduk. O raflardaki her kitabı en az bir kez okumuştum ama onunla vakit geçirmek için yüz kez bile okuyabilirdim. Ona çok şey borçluydum. Ödemem gereken on iki yıllık bir borç vardı.

Chandler'dan bir telefon aldığımda atları tımar etmeyi yeni bitirmiştik.

"Anniston onu evlendirmeni istiyor. Onu bana en başta sen getirdiğin için, sonunda onu bana senin vermenin uygun olacağını söyledi."

Bu hak etmediğim ama memnuniyetle kabul ettiğim bir onurdu. Bu benim işaretimdi. Winston'ın zamanı dolmuştu. Bu kadar uzun yaşamasına izin verdiğim için şanslıydı.

Telefon görüşmesinden sonra Koda'yı serbest bıraktım ve ahırına geri götürdüm. Ciaran, Honey ile işi bittikten sonra benimle buluştu.

"Döndüğümde geç olacak, o yüzden bu gece kitap okuyamayacağım," dedim ona ana eve doğru yürürken. Hayal kırıklığını gizlemek için gözlerini benden kaçırmasından nefret ediyordum. Saçlarını karıştırdım. "Bayan McTavish'in şömineyi yanık bırakmadığından emin olmanı istiyorum." Eğildim ve fısıldadım, "Bazen unutuyor." Ona göz kırptım.

Ciaran başını sallayarak, "Evet efendim," dedi.

Ona önemli olduğunu hissettirmek hoşuma gidiyordu. Babam bana kendimi bir erkek gibi hissettiren küçük görevler verdiğinde bunun bana nasıl hissettirdiğini hatırladım. *Annenin kuzuyu kesmesine yardım et. Bekçiye çürümüş ağacı göster. Ben yokken eve göz kulak ol.*

"Yarın onları gezintiye çıkaracağız." Bana umut dolu gözlerle baktığında gülümsedim. "Honey'i bile alabilirsin."

"Sence hazır mı?"

Kolumu omzuna attım ve onu yanıma çektim. "Eminim öyledir."

Chandler'ın askeri tanıdıklarından birini işe aldım. Andrew adında bir adam.

Ben de Ayelswick'e gittim. Tek bir emri vardı: Önce ateş et. Soruları sonra sor. Sadie geri dönmemişti ama işi şansa bırakamazdım.

Ayrıca Sığınak'ta bir Kardeşlik toplantısı düzenledim. Herkesin katılması istendi. İstisna yoktu.

Akıl hastanesine vardığımda Maddox, Winston'ın odasının kapısının önünde her zamanki sandalyesinde bekliyordu. Çizmeli ayaklarını başka bir sandalyeye dayamıştı ve anlaşıldığı kadarıyla telefonundan porno izliyordu.

"Siktir, Twitter'a bayılıyorum," dedi beni görünce. "ADD'li insanlar için bir porno oyun alanı." Ayağa kalktı, ikinci sandalyeyi ayağıyla yere sürttü. "İhtiyacın olan tüm göt ve amcıklar, her seferinde otuz saniye."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sözüne güveniyorum."

Telefonunu kot pantolonunun arka cebine soktu, sonra kapının kilidini açtı. "Bu adamı özleyeceğim."

Winston durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Maddox dediğimi yapmış, ona bir takım elbise getirmiş ve dünden beri hiç ilaç almadığından emin olmuştu. Uyanık olmasını ve başına gelecek her şeyin farkında olmasını istiyordum. Hâlâ bok gibi görünüyordu. Son birkaç ayda çok fazla kilo verdiği için takım elbise ona çok büyük gelmişti. Yanakları çökmüştü. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Ama iç çamaşırlarıyla zombi gibi dolaşmıyordu. Ben buna kazanç derim.

"Merhaba, Winston."

"Gri," dedi, çenesi gerilmişti.

Ellerimi koyu yeşil elbise pantolonumun ceplerine soktum. "Yolculuğa hazır mısın?"

"Benden bu kadar çabuk mu vazgeçiyorsun?" Yavaşça bana doğru yürüdü. "Tipik Van Doren. Erken paraya çevirmek." Annemle babamın erken ölümlerinden, kederden kaynaklanan ölümlerden, *kendisinin* sorumlu olduğu ölümlerden bahsediyordu.

Karanlık bir sis gibi zihnimin kenarlarından içeri süzüldü, kasvetli bir sis çöktü ve görüşümü bulanıklaştırdı. Bunlar şeytanlarımın ortaya çıktığı anlardı. Dişlerimi sıktım ve yumruğumu sıktım. Sonra geri çekildim ve tam gözlerinin ortasına bir yumruk attım. Kemikleri eklemlerimin altında çıtırdadı. Yumruğumdan omzuma doğru bir acı kıvılcımı fırladı. Burnunun üstündeki yarıktan ve altındaki burun deliklerinden kan fişkirirken geriye doğru tökezledi. Geriye döndüm ve ona tekrar vurdum, bu sefer şakağına. Hemen yere yığıldı ve bir takırtıyla yere düştü. İnsanları nadiren yumruklardım. Benim cezalandırma yöntemlerim genellikle daha ölümcül olurdu. Ama sağlam bir kroşe atmayı öğrenmeden hapishanede beş yıl hayatta kalamazdınız. Winston'ın işini şu anda bitirmemek için sabrımın her zerresini harcadım.

Başında dikildim. "Bunu temiz tutmaya çalıştım -en azından bu kısmı. Ama sen o lanet ağzını açmak zorunda kaldın." Bakışlarımı Maddox'a çevirdim. "Onu bagaja koyun."

Ayelswick'teki saray bahçelerine bakan bir terasta oturuyorduk. Linc'in gitmesi gereken bir Kardeşlik toplantısı vardı ve onunla gelmem için ısrar etti. Hatta Leo'yu güvenli evin sorumlusu olarak bırakmıştı. Garipti. Daha önce bir düzine toplantıya katılmış ama bana hiç sormamıştı.

"Ona gitmelisin." Sesi sessizliği yararak geçti. Parlak çiçekleri bulanıklaştırdı ve öğleden sonra güneşini kararttı. Kuş cıvıltılarını susturdu ve kulaklarımda yüksek sesle çınladı. *Beni bu yüzden getirmişti.*

Elbette, onu yanlış duymuştum.

Parmaklarını benimkilerle kenetledi ama gözlerini bahçeye dikti. "Sana ihtiyacı olacak."

Grey Van Doren'ın kimseye ihtiyacı olmadı. Neden *bana* ihtiyacı olsun ki? Linc'in söylediklerinde gerçeklik payı olabileceği düşüncesi kalbimi çalı çırpı gibi sardı.

Ama eğer doğruysa, Grey'in bana ihtiyacı varsa, onun için kanımı akıttırdım. İkisi için de kanımı akıttırdım.

"Ona gitmek mi? Tek başına mı?"

Sessizlik uzadı, sonra başını salladı. "Evet."

Yutkundum. "Eğer bunu yaparsam, geri dönüşü olmaz," dedim, onun için mi yoksa kendim için mi söyledikten emin olamadan. Bu konuda konuşmuş, hatta anlaşmıştık. Ama bunu gerçekleştirirken bu kadar gergin olacağımı tahmin edemezdim.

Linc bana baktı, dudaklarını hafifçe eğdi. "Bence geri dönme noktasını çoktan geçtik, sence de öyle değil mi Songbird?"

Geçmiştik. Winston'ın çalışma odasında adı dudaklarımdan döküldüğü anda geçmiştik.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Ama bu..." Onunla yüzleşirken Lincoln'ün diğer elini tuttum. "Bu farklı." Linc bu sefer orada olmayacaktı.

"*Biz* çok farklıyız." Eğildi ve alnını alnıma bastırdı. "Her zaman öyleydik." Gülümsedi. "Kendin söyledin, biz lanet olası bir peri masalı değiliz."

Başını kaldırdı ve omzunun üzerinden bahçeler göründü. Gül çalıları. Bize mükemmel uyuyordu. Üçümüz de gül ve dikendik.

Linc ellerimden tutarak beni kendine doğru çekti. "Onun lanet ellerinin senin üzerinde olduğunu düşünmek istemiyorum. Ama anlamadıysan diye söylüyorum, seni çok seviyorum. Ve ben de bu işin içindeyim. Senin mutlu olmanı umursayan tek kişi o olmamalı." Ruhunu sözlerine döktü.

Tenim ısındı, kalbim sıcaklıkla doldu. Bir parmak eklemine yanağıma sürerken güneş ışığı gözlerini parlatıyordu. Bu adamı hak edecek ne yaptım ben?

Çenesini başımın üstüne koydu. "Tüm dünyadaki en güçlü orospu çocuğu olmanın eşiğinde." Sessiz bir saygıyla konuşuyordu. Hayrete düşmüştüm. Sonra sesi alçaldı. "Böyle bir güç sadece zifiri karanlıkta kullanılabilir. Eğer izin verirsen böyle bir şey seni tüketir. Onun ışığı olmak için sana ihtiyacı olacak."

Böğürtlenler kalbimi çekiştiriyordu. Grey'in neler yapabileceğini biliyordum. İçinde yaşayan karanlığı görmüştüm. Beni kurtarmak için çıplak elleriyle bir adamı öldürmüştü. *Daha ne kadar karanlık olabilirdi?*

Eğer bu Lincoln'ün eskiden nefret ettiği bir adam için endişelenmesine yetiyorsa, o zaman bilmek istemiyordum. "Beni korkutuyorsun."

"Hayır." Linc geri çekildi. "O kadar kolay korkmuyorsun. Bu yüzden seni seçti." Alnımdan öptü. "Bunu biliyorum çünkü ben de seni bu yüzden seçtim."

İlk aşk vardı, engelleri yıkan ve masumiyeti çalan. Kendini derinlere gömen türden. Öğrenen, büyüyen ve rahatsız edici anlarda bile etrafta kalan türden. Sadece bir kez yaşanan türden. Sonra, başka bir aşk vardı, farklı bir aşk; *öncesi ve sonrasını* ayıran bir çizgi çizen türden. Onlardan önce ve onlardan sonra. Bu aşk fırtınada bir sığınak gibiydi. Dünya kaos görürken o güzelliği görüyordu.

İkisini de bulacak kadar şanslıydım.

Lincoln'e baktım, ilk aşkıma. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Beni kaldırdı, omzunun üzerinden çekerek çılgılık atmamı sağladı. "Ve ilk önce kime ait olduğunu unutursan diye..." Avucunu kığıma vurdu, sonra dişlerini uyluğumun hassas etine geçirdi.

Grey'in malikânesindeki bahçeler çiçek açmıştı. Mutfak bembeyaz ve tertemizdi. Ayak seslerimiz mermer zeminlerde ve yüksek tavanlarda yankılanıyordu. Masalardaki vazolarda taze çiçekler vardı. Her oda narenciye gibi kokuyordu. Temiz. Gevrek.

Hepsini içime çektim.

"Geri döndüğünüze çok sevindim Leydi Lauren," dedi Bayan McTavish, mutfaktan geçip merdivenleri çıkarken onun aceleci adımlarını takip ederken. *Odama.*

Benim adım Lyric. Dünyanın izlemediği, bize ait olan o anlarda Grey'in beni adımla çağırmasını çok sevdim.

Dönmüş müydüm?

Bu gece için öyleydim. Ama bundan sonra ne kadar sürecekti? Bilmiyordum.

Bu beni ne tür bir insan yapar? Belki Malcolm haklıydı. Belki de oğlunu hak etmiyordum. Belki Grey'i de hak etmiyordum.

"Hanımefendi?" Bayan McTavish seslendi ve adım kaç kez söylediğini merak ettim.

Gözlerimi kırptım, sonra onun nazik yüzüne odaklandım. "Özür dilerim Bayan McTavish. Ne diyordunuz?"

Gülümsedi. Gözleri hak ettiğimden emin olmadığım bir bağışlayıcılıkla doluydu. "Umarım biraz daha kalırsın diyordum." Odamın kapısını açtı.

Hiçbir şey değişmemişti ama yine de *her şey* değişmişti. Duvarlar aynı yumuşak altın sarısı renkteydi ve yerler pelüş bej bir halıydı. Uzak duvardaki yatak beyaz ve kraliyet mavisi nevresimlerle kaplıydı ve ipek perdeler yatak başını çerçeveliyordu. Yorgan hiç karıştırılmamıştı, uyunmamıştı-

İçinde. Buradaki ilk gecemde kulağında Grey'in sesini duyarak ve Linc'in yüzünü görerek uykuya dalmıştım. Bu vahyin ardındaki gerçek içime çöktü. *Her zaman ikisi vardı.*

Bakışlarım şöminenin önünde krem rengi iki sandalye ve bir loveseat bulunan oturma alanında dans etti. Ortada kristal bir avize asılıydı. Perdeler açıktı ve güneş bahçelere bakan büyük pencereden içeri giriyordu. Mis gibi lavanta kokuyordu.

"Dün buraya taze sabun koydum," dedi Bayan McTavish. Küçük bir jestti ama çok rahatlatmıştı. *O da beni özlemişti.*

Gözüm küvete takıldı ve Grey'i yerde, sırtı duvara dayalı, elinde bir kitapla hayal ederek kalbim sıkıştı.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Ama buna ihtiyacım olmayacak." Gülümsemesi azaldı, ben de devam ettim. "Bu gece burada uyumayacağım." *Grey'le birlikte olacağım.*

Yüzü söylenmemiş bir anlamla ışıldadı. Daha azını beklemiyordum. "Doğru. Tabii ki hayır." Sanki bunu yapmazsa fikrimi değiştirecekmişim gibi bizi aceleyle odadan çıkarırken nefesi heyecanla kesiliyordu. "Bay Van Doren yakında evde olur." Bunca yıldır taşıdığı tüm umut, her heceyi sıırılsıklam etmişti.

Yıllarca odasının önünden geçip ne tür sırlar sakladığını merak ettikten sonra nihayet öğrenecektim. Ve bu çarpık bir tören yüzünden olmayacaktı. Tehlikeli bir çizgide yürümek ve onu geçmekten korkmak diye bir şey yoktu. Bu gerçektir. Kendimi umutlandırmayı reddettiğim umut nihayet yaşıyordu ve nefes alıyordu. Artık aramızda mesafe yoktu. Artık onun dokunuşunu arzuladığım için kendimden nefret etmeyecektim. Kokusunu. Onun varlığını.

Merdivenleri çıkarken elim cilalı ahşap parmaklık boyunca ilerledi. Parmak uçlarım duvarlar boyunca hayali çizgiler çiziyor, bunun gerçek olduğundan emin olmak için onlara dokunuyordu. Ben buradaydım. Köşeyi döndük, tanıdık bir koridora doğru ilerliyorduk. Ağzım kurudu, kalbim küt küt atıyordu.

"Sorun olmazsa kütüphanede bekleyeceğim." Kütüphane. Benim güvenli sığınağım.

Bana ihtiyatla baktı, sonra boğazını temizledi. "Bay Van Doren ile konuştunuz mu? Size söyledi mi-"

Sırtımdan sıçradı, ben durduğumda sözlerini yarıda kesti. Donup kaldım. Kalbim karnıma düştü. Kütüphanedeki kanepeye oturdu. Yüz hatları güçlüydü; çenesi, burnu, elmacık kemikleri, zarif silueti Grey'inkine benziyordu.

Gözleri çarpıcı bir şekilde maviydi.

Grey'inki gibi. Teni güzel bir bronzdu.

Grey'inki gibi.

O sadece bir çocuktuk ama varlığı nefesimi kesti. Bunun ne olduğu konusunda hiç şüphe yoktu.

Grey'in bir oğlu vardı. Ve bu odada oturuyordu. Nabzım çılgınca atıyor, kulaklarımda, damarlarımda, vücudumun her hassas noktasında gümbürdüyordu.

Bayan McTavish etrafımdan dolanıp kütüphaneye doğru ilerledi. Onun yanında durdu. "Bu Ciaran." Sözlerini nasıl bitireceğinden emin değilmiş gibi yarım bıraktı.

İsmi zihnimde evirip çevirdim. *Keer-in.*

"Merhaba Ciaran." Karşısındaki kanepeye oturdum. "Ben Lauren." Lauren. Lyric değil. Onun için değil. En azından henüz değil.

"Merhaba Lauren." Okumakta olduğu kitabı kanepenin koluna bıraktı. "Babamı görmeye mi geldin?"

Grey'in bir oğlu vardı.

Ne zamandır buradaydı? Ben gideli neredeyse bir yıl olmuştu. Bir oğlundan hiç bahsetmemişti.

Burada dört yıl yaşıadım. Bu çocuk en az on üç yaşındaydı.

Cevabımı düşünürken duygularım göğsümü yaktı. "Evet, öyleyim."

Bayan McTavish mavi elbisesini düzeltti, yutkundu ve boğazını temizledi. "O zaman sizi yalnız bırakayım." Ve sonra bizi yalnız bıraktı.

Sessizlik etrafımızı sarmıştı. Nefes aldık. Baktık. Oturduk.

Grey'in bir oğlu vardı.

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Burası benim en sevdiğim oda."

"Benim de." Gözlerimi aradı, ne için, emin değildim. Belki de babası gibiydi. Belki de tam olarak güvenmiyordu. "Sık sık ziyaret eder misin?"

Bunun cevabını bilmiyordu, demek ki uzun süredir burada değildi. "Öyle de diyebilirsiniz." Sesim kalındı.

Grey'in bir oğlu vardı. Ona her baktığımda zihnimde yankılanıyordu. "Notları bırakan sen misin?"

"Ne notları?"

Bakışları kitap raflarına kaydı. "Sarı yapışkan notlar."

Oh, kahretsin. Mini eleştirilerim. Onları unutmuşum. "Muhtemelen onları okumamalısın."

Omuz silkti ve kızardı. "Onlar komik."

"En sevdiğin kitap hangisi?" Lütfen *Holes* deme.

"Black Beauty."

Tanrı'ya şükür.

Deriye gömüldüm, başımın yan tarafını kanepenin arkasına yasladım ve tüm dikkatimi ona verdim. "O kitaba bayılıyorum."

Bayan McTavish ona yatma vaktinin geldiğini söyleyene kadar kitaplar ve atlar hakkında konuştuk. Kim olduğumu hiç sormadı, ben de teklif etmedim. O Grey'in oğluydu ve hayatında nasıl bir rol oynamamı istediğine karar vermeyi Grey'e bırakacaktım.

Raftan Jane Austen'ı aldım ve kanepenin köşesine kıvrıldım. Nostalji üzerime çökmüş, içimi dışımı ısıtıyordu. Grey daha sonra eve gelecekti. Ama bu sefer üzerime bir battaniye örtüp beni uykuya terk etmeyecekti. Bu anılar onun adını kalbimin içinde uzak bir yankı gibi fısıldıyordu. Bu sefer beni uyandıracaktı. Ve uyandırdığında, ben hazır olacaktım.

WINSTON havaalanına kadar, sonra da Edinburgh'a kadar tüm uçuş boyunca baygın kaldı. Maddox onu bagaja koyduktan sonra -çılgın herif- el ve ayak bileklerini bağlamıştı, böylece uyanma ihtimaline karşı dövüşmeye çalışamayacaktı.

Herkes mabette toplanmıştı. Lincoln. Chandler ve Caspian Tribünal masasında oturuyordu. Eğer burası cehennemse, o zaman biz de savaş ilan etmek ve cehennemi sona erdirmek için burada bulunan Dört Atlı'ydık.

Diğer altmış beş adam kırmızı yılan sembolünün etrafında, taş duvarlarda yanan kırmızı alevli meşalelerle çevrili bir daire şeklinde duruyordu. Hepsi tören giysileri içindeydi ve bir sunak görevlisinin mum tuttuğu gibi iki elleriyle berrak bir sıvı şişesi tutuyorlardı.

Winston'ı tahtına bağladım ve düz bir arabanın üzerine yerleştirdim, sonra da odanın ortasına yuvarladım. Yüzü hâlâ kan içindeydi. Görünüşü, son görüşmemizde öfkeden deliye dönen adama hiç benzemiyordu. Caspian beni çemberin ortasında karşıladı, sonra Winston'ın başına yerleştirmem için bana bir taç uzattı.

Onu uyandırmak için burnunun altına tuz kokusu sallarken tüm gözler üzerimizdeydi.

Başını yana çevirip keskin amonyak kokusundan uzaklaştıktan sonra gözlerini açtı ve odanın içinde çılgınca etrafına bakındı. Tahtının kollarına bağlanmış olduklarını fark etmeden önce ellerini kaldırmaya çalıştı.

"Ne oluyor, Van Doren?" Ağzından tükürükler saçıldı.

Onu görmezden geldim ve etrafımızda toplanan adamlara döndüm. "Yeni bir Kardeşlik var." Tribünal masasına başımla işaret ettim. "Yeni liderlerle." Winston'a ters ters baktım. "Yeni ritüeller." Gözlerim grubu taradı. "Yeni kurallar." Elimdeki berrak sıvı şişesini havaya kaldırdım. "Bunu kabul töreniniz olarak kabul edin. Bu şişelerden biri onu felç etmeye ve saatler içinde öldürmeye yetecek kadar tetrodotoksin içeriyor. Bilmeyenler için, kirpi balığının organlarından elde edilen bir zehirdir." Adamlar önce şişelere, sonra birbirlerine ve Winston'a baktılar, sonra da bakışlarını tekrar bana diktiler. *Evet, ben bir canavardım. Evet, bana neden gaddar dediklerini tam olarak öğrenmek üzereydiler.* "Şişeler size rastgele verildi. Hangisinde zehir olduğunu bile bilmiyorum." Elimdeki şişeyi burnumun altından geçirdim ve sade suyun bayat kokusunu içime çektim. "Her biriniz teker teker Winston'ın yanından geçecek ve ona kendi şişenizi içireceksiniz." Gözleri kocaman açıldı. "Bu, herhangi birimizi katil, diğer herkesi de suç ortağı yapar." Şişeyi tekrar aşağı indirdim. "Eğer bunu kaldıracak mideniz yoksa, Kardeşlik'teki koltuğunuzu kaybedip gitmekten çekinmeyin."

"Sen delisin," diye bağırdı Winston. "Bundan asla kurtulamayacaksın."

"GörünüŖe göre kötü bir Japon yemeği yemiŖsin." Dilimi ağzımın damağına tıkladım.

"Chandler'da kredi kartı makbuzu var ve Maddox teslimat için imza atıyor olmalı-" Saatime baktım. "-şimdi."

"Bunu yapmasına gerçekten izin verecek misiniz?" diye odadakilere bağırdı. "Bu bir cinayet!" "Tecavüz ve işkenceden çok daha iyi bir günah, değil mi Winston?"

"Siktir git!" Kayışlara karşı tekrar mücadele etti. "Biri şu pisliği sustursun *lütfen*."

Lincoln Tribünal masasından kalktı ve tahtın arkasında durdu. Diğer herkes için o sadece bir kardeşine yardım eden başka bir adamdı. Bu bir sadakat ve arkadaşlık jestiydi. *Bu işte ben de varım*, diyordu. *Biz de varız*. Ellerini Winston'ın burnunun üzerinde birleştirip parmaklarını birbirine kenetlerken ve Winston ağzını açmadan nefes almasını olanaksız hale getirirken, gözleri sessiz bir onaylamayla benimkilerle buluştu. Birkaç saat önce burnunu kırdığımı düşünürsek, bu çok acıtmış olmalıydı. Bakışlarımı kısarak ona başımı salladım. *Teşekkür ederim*. Sonra şişemin içindekileri Winston'ın boğazından aşağı döktüm. O da bana geri tükürdü.

Bir elimi yüzüme sildim. "Sıradaki kim?"

Adamlar teker teker gelip Winston'a şişelerini verdiler. Lincoln'ün tutuşuna karşı başını salladı. Şişeleri ısırdı. Yüzü maviye dönene kadar ağzını kapattı. Sıvıyı içti, sonra geri tükürdü. Onlara isimleriyle seslendi, merhamet için yalvardı.

"Glynne, lütfen. John, bunu yapma. Richard, benim bir ailem, bir krallığım var," dedi her birine geçerken. Hiçbiri ona lütufta bulunmadı. Biri bile çıkıp gitmedi. Altmış beş adamın hepsi Winston'a cezasını vermek için sıraya girdi.

Sonunda, otuz bir numaralı şişeden sonra kaderini kabul etti. Son adam da adaletten payını aldığı ve Winston öksürüp tükürmeye başladığında odadakilere seslendim.

"Kardeşliğe hoş geldiniz beyler." Onlara gülümsedim. "Sadakatiniz ödüllendirilecek." Seçimler kazanılacaktı. Birleşmeler fethedilecekti. Mülkler elde edilecekti. Artı, Caspian, Chandler, Lincoln ve ben bir araya gelerek her birinin hesabına yirmi beş bin dolar yatırdık. Bu küçük bir jestti ama bu sadece başlangıçtı.

Lincoln elini bıraktı, kan ve sümük kaplı avucunu Winston'ın giysisinin ön tarafına sildi.

Chandler, içinde kırmızı bir kobra olan şeffaf bir kutu taşıyarak odanın ortasına geldi. Toplumumuzun bir sembolüydü. Aynı yılan türü beni on iki yıl önce bir ormanda sakat bırakmıştı. Beni zayıf düşürmüştü. Onu kanatmak üzereydim.

Kapağı kaldırdım.

Yılan başını kaldırdı.

Chandler kutuyu yere koydu. Yılan kutunun kenarından kayarak yere, onun boyalı suretinin üzerine düştü.

Sessizlik tüm odaya yayıldı. Winston bile nefesini tuttu.

Korku sinirlerimi daraltmadı. Kalbim endişeyle değil, öfkeyle çarpıyordu. Yılan durdu, sonra kıvrıldı, başlığını açtı.

Tek bir nefes bile duyulmuyordu, benimki bile. Zihinsel olarak geri saydım.

Üç.

İki.

Sonra ayağımı kaldırdım ve gazap dolu bir güçle onu felç ederek yere vurdum. Yassılaştırmış kafasının etrafında kan birikti. Vücudunun alt kısmı süründü ve kıvrıldı. Şeffaf kabı üzerine, baş aşağı bıraktım ve sonunda pes edip boyun eğene kadar çırpınmasını ve savaşmasını izledim. *Benim için.*

Odada toplu bir yutkunma sesi yankılandı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve gururlu bir nefes aldım. "Beyler, gidebilirsiniz."

Kimse elimi sıkmadı ya da kıcıımı okşayıp *iyi oyun* demedi. Sadece kapüşonlarını çıkardılar, yanımdan geçerken gözlerimin içine bakıp başlarını salladılar ve kendilerine söylendiğı gibi gittiler. Mesaj açıktı. Artık onların kuklasıydım.

Geriye sadece ben, Caspian, Chandler, Lincoln ve Winston kaldığında, Tribünal masasının arkasından bir kutu gazyağı alırken bana baktılar. Odanın ortasına doğru yürüdüm ve Winston'ın tahtının etrafında dönerken yere döktüm. "Oğlumu aldın. Sadie'yi bir canavara dönüştürdün. Hayatımın beş yılını çaldınız ve ailemi öldürdünüz. Aldığın ceza hak ettiğinin yanından bile geçmiyor."

Sadece yerimi kazanmak ya da Lyric gibi insanları güvende tutmak için yapmam gereken şey olduğı için öldürmüştüm. Bundan hiç tatmin olmamıştım. şimdiye kadar.

Küçük kutuya uzanıp bir kibrit çıkarırken zihnimi bir anı seli doldurdu - onu ağaca yasladığımda Sadie'nin sesi, bir yılan ısırığının keskin sokması ve ardından gözlerimdeki zehrin kör edici acısı, onu çaldıklarında attıkları çığlıklar. Derimi yırtan bir kırbacın şaklaması, bir gardiyanın koca kıcıını becermeye zorlandığımda boğazımdaki safra. Sadie'nin bana o kızları onun için aldığını söylediğinde yüzündeki ifade, sanki bundan gurur duyuyormuş gibi, oğlumun beni ilk gördüğündeki bakışı. Veda bile edemediğim ailemin resmi. Hepsi gözümün önünden geçti, bir acı montajı içimde akan bir öfke nehri yarattı.

Monte Kristo Kontu'nu yüzlerce kez okumuş, benim de intikamımı alacağım günü beklemiştim.

O gün gelmişti. Bu, Sığınak'ın göreceğı son yargı günüydü.

Winston'la göz göze geldik. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu. Burnundan kan akıyordu. "Grey, bunu yapmak zorunda değilsin," diye yalvardı.

Eğildim ve fısıldadım, "Zehir yoktu." Mezarı işaretlenmişti.

Baş harflerim onun ruhuna kazınmıştı.

Kanı *bana* aitti. Başka kimseye değil.

Doğrudum ve gülümsedim. "Sadece ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu bilmeni istedim." Bu insanlığın acımasız dürüstlüğüydü. Eğer bir varlık değilseniz, bir yükünüz. İnsanlar yükümlölükleri sevmezdi.

Başka bir şey düşünmeden ya da söylemeden kibriti çaktım ve yere düşmesini izledim.

Çığlıkları bizi kapıdan dışarı kadar takip etti. "Grey! Bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen. Sakın bunu yapma! GREEEEYY!"

Birkaç blok ötede alevlerin gece yarısı gökyüzünü turuncu ve kırmızı tonlarına boyadığını gördük.

Sığınak artık yoktu.

"İYİ MİSİN?" Onları havaalanına götürürken Caspian sordu.

Ön camdan dışarı baktım, siren seslerini duydum ve yanımdan geçen acil durum araçlarını izledim. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Bu bir yalandı.

Rahatlamış hissettim.

Kendimi haklı hissettim.

Ama hâlâ boştum.

On iki yıl boyunca intikam açlığıyla yanıp tutuşmuştum. Artık ona sahip olduğum için, eskiden o açlığın olduğu yerde karanlık bir boşluk vardı.

Yetkililerin yangının nedeni hakkında yanlış bilgi verdiğinden emin oldum. Caspian annesine medyaya sadece gerekli olduğu kadar ayrıntı vermeleri talimatını verdirdi. Chandler dikkat dağıtmak için Parlamento binasının dışında bir protesto organize etmişti. Birlikte, iyi yağlanmış bir makineydik. Biz bir kardeşliktik.

Onları havaalanında bıraktım ve iki saatlik eve dönüş yolculuğuma başladım. Dolambaçlı yollar, tepeler, ağaçlar ve uzaktaki ışıklar bana beş yıl önce buna benzer bir gecede yaptığım bir yolculuğu hatırlattı. O zaman da dünyam değişmişti, tıpkı şimdi değiştiği gibi. Lyric arka koltukta yanıma oturmuştu. Kalçam onunkine değmişti. Elimi dizine koymuş ve ona rahatlamasını söylemişim. Ona zarar vermeyeceğime söz vermişim. Benden uzaklaştı ve pencereden dışarı bakarak kaçmanın bir yolunu aradı. Korktuğunu bilmeme rağmen çok cesur olmaya çalışmıştı. O zaman bile, derimin altına sızmıştı.

Lincoln'ü sarayda mı bekliyordu yoksa evde kendi yatağında yalnız mıydı? Onu yakınımda istedim. Onu *burada* istedim.

Evimin önündeki demir kapıdan geçip araba yolundan aşağı indiğimde bitkin düşmüştüm; zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak tükenmişim.

Garaja park ettim ve mutfığa girdim. Ev sessizdi ve hâlâ erimiş tereyağı, soğan ve somon fume kokuyordu. Tamamen karanlık olmaması için bazı odalarda birkaç lamba açık bırakılmıştı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Ciaran şimdiye kadar uyumuş olmalıydı ama her ihtimale karşı kütüphaneyi kontrol ettim.

Deri koltukta biri vardı ama Ciaran değildi.

Bu odaya kaç kez girdim ve onu böyle yatarken buldum? Saçları etrafa dağılmış ve göğsünde açık bir kitapla. Hay sikeyim. Çarpıp okyanusa geri çekilen bir dalga gibi. Nefesimi çaldığında böyle hissetmişim.

Lyric buradaydı.

Onu uyandıramayacak kadar huzurlu görünüyordu, her ne kadar yapmak istediğim tam olarak bu olsa da. Bacaklarını kıvrarak yatış şekli, minik beyaz şortunun yukarı kalkmasına ve kışının kalçasıyla birleştiği o lezzetli kıvrımın ortaya çıkmasına neden oldu. Beyaz külot. Tanrım.

Onu örtmek için battaniyeye uzandım, sonra kendimi durdurdum. *Hayır*. Bu gece benim yatağında uyuyacaktı. Ciaran'ı kontrol eder etmez geri dönüp onu oraya taşıyacaktım, sonra da kendimi ölümün pis kokusundan arındıracaktım. *Gerçek* bir koku değildi ama ellerim kirlenmişti, ona istediğim gibi dokunamayacak kadar kirlenmişti.

Yatağına sıkışmış, hafifçe horlayan Ciaran'a bir göz attım. Sonra aceleyle odama gittim. Hiç bu kadar hızlı duş almamıştım. Sabunu cildime, saçlarıma sürerken su vücuduma püskürdü, köpüklü nehirler halinde göğsümün ve karın kaslarımın üzerinden akıp gitmesini izledim. Durulandım, kurulandım, sonra ıslak saçlarımın üzerinde bir havlu gezdirirken banyodan çıplak çıktım.

Banyomdan yatak odama açılan kapıyı açtığımda, Lyric orada duruyordu, çıplak, güzel ve bekliyordu. O bir tanrıçaydı ve ben ona bir sunak inşa etmek istiyordum, her sunağı. Ona güneşi vermek istiyordum. Uzun saçları dalga dalga ince omuzlarına dökülüyordu. Mükemmel dudaklarıyla uyumlu toz pembe meme uçları saç tellerinin altından görünüyordu. Pürüzsüz, çıplak amcığı odanın diğer ucundan benimle alay ediyordu. Boşluk yavaşça küçüldü. Göğsümün sıkıştığını hissettim.

Beni görünce dizlerinin üzerine çöktü, o kadar zarif, o kadar mükemmeldi ki, sanki bunu yapmak için yaratılmıştı. Sonra bana doğru süründü ve göğsümün içindeki her şey çözüldü, yarıldı ve çiğ kaldı. *Onun için*. Önümde durdu, başını uyluğumun dış tarafına, dizimin üstüne bastırdı. Damarlarında ateşle dolaşan, ona meydan okuyan herkese ateş püskürten bu kadın *benim* için diz çökmüştü.

Bir elimi saçlarında gezdirdim. "Benim tatlı güvercinim.

Bana bak." Bana baktı ve o gözler, kahretsin, onların içinde kayboldum.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Şu anda benim misin?" *Lincoln burada olduğunu biliyor mu?*

"Evet," diye nefes aldı, sonra durakladı. "*Efendim*." Bir süre dudağını ısırdı. "Linc buna ihtiyacınız olabileceğini söyledi-" Bir duraklama daha. "Biliyorsun..."

Bir adamı canlı canlı yaktıktan sonra.

Bunu yüksek sesle söylemediği için onu suçlamadım. Gerçi Lincoln'ün ona tam olarak ne olacağını söylemesine imkân yoktu. Sadece Winston'ı öldürmeyi planladığını biliyordu. Nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Senin de buna ihtiyacın var." Başparmağımla dudaklarında gezindim. "Değil mi, tatlı kız?"

"Evet," dedi kalçamın dışını, sonra dizimi, sonra kalçamın içini öperken. Daha yukarı, daha yukarı, o kadar yakındı ki her göz kırışında kirpikleri tenimi gıdıklıyordu. Ve sonra *oradaydı*, taşaklarımı sıcak ağzına alıyordu.

Bir nefes tısladım. Ellerimi saçlarının arasına sokup onu bana bakmaya zorlarken kanım damarlarımda şimşek gibi çakıyordu. "Al şunu," dedim, diğer elimle sikimi kavradım ve başını dudaklarına sürttüm.

Boşalmak için bir kadını tokatlamaya, kırbaçlamaya ya da zapt etmeye ihtiyaç duyan erkeklerden değildim. Etinde el izimin olması, teninde izlerimin olması fikrini seviyordum ama buna *ihtiyacım* yoktu. Arzuladığım şey kontroldü. Her zaman. Bir zamanlar bedenim ya da onu ne için kullandığımı üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyecektim.

Lyric dilini sikimin dibinde gezdirdi ve ucunun etrafında alaycı daireler çizmek için durdu.

Kalçalarımı ileri doğru iterken aynı zamanda başını aşağı doğru ittim, boğazının arkasına ulaşana kadar durmadım. Ben geri çekilirken dili o kadar yumuşaktı ki, sikimin ipeksi çeliğine karşı kadife gibiydi.

Ağzı çok sıcaktı, çok ıslaktı. Alevlenen ucun dudaklarını geçip tekrar içeride kaybolmasını izledim.

"Şu anda çok güzel görünüyorsun." Tekrar boğazından aşağı kaydım. "Çok pis, çıplak ve dizlerinin üstüne çok ve sikim ağzını doldursun."

Mavi gözleri ve uzun kirpikleriyle bana baktı, masum olmaktan uzak olsa da bir av gibi görünüyordu.

"Beni baştan mı çıkarıyorsun, küçük güvercin? Canavarı kışkırtıyor musun?"

Gözlerini kırıştırdı, yavaşça, alaycı bir şekilde ve ben de kendimi kaybettim. Saçlarını sıkıca kavradım, sonra tekrar ve tekrar tatlı ağzına girdim. Boğazının arkasını sıkıştırırken boğuldu ve tükürdü ama asla durmadı. Gözleri sulanmıştı. Elleri kalçalarımın arkasını kavradı. Emerken ve yutarken dili sikimi çalıştırdı ve beni delirtti.

"Siktir." Bir sarsıntıyla çekildim. Nefesim kesilmişti ve boynumda boncuk boncuk ter vardı. "O güzel yüzünün her yerine boşalmak üzereyim." Henüz hazır değildim. Onun vücuduyla işim bitmemişti.

Saçlarını bıraktım ve yanağını okşadım. Dudakları şişmiş, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti. O kadar güzeldi ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Buraya gel," dedim ve ayağa kalktı. Çenesini kavradım, sonra ağzımı onunkine götürdüm, dilini aldım, nefesini çaldım, ruhunu bu tek öpücükte tükettim. Ve geri çekildiğimde, almaya devam ettim, ihtiyaç tarafından ele geçirildim. Almak, almak ve sahip olmak için. İçindeki şeytanlar uyanık ve açtılar. Kuduz. Kafeslerini açmışlar ve dişlerini gösteriyorlardı. Kahretsin, ona ihtiyacım vardı.

Dişlerimi çenesinde gezdirdim, oradaki narin deriyi ısırdım. Sikim onun içinde olma ihtiyacıyla zonkluyordu. Boynuna geldiğimde daha sert ısırdım ve başını bir tarafa eğerek bana daha fazlasını sundu. *Tanrım.*

"Tatlı kızım, sana ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok." Aşağı uzandım ve elimi dolgun ve sert ama yumuşak kıcının üzerinde gezdirdim, sonra sıktım.

Dudakları ayrılmıştı. Gözleri karanlıktı. "O zaman göster bana."

İşte buydu. Frenleri olmayan karanlık bir yolda hızla ilerliyorduk.

İnledim. Daha sıkı kavradım. "Seni ikiye bölmek istiyorum. Kıcını sikmek ve seni parçalara ayırmak istiyorum." Bir parmağımı dar amcığına soktum ve vücudu içimde kasıldı. Çok ıslaktı. Mükemmel derecede uysaldı. "Canının o kadar yanmasını istiyorum ki gözlerinden yaşlar aksın. Ve daha fazlası için bana yalvaracak kadar iyi hissetmeni istiyorum." Başparmağım klitorisini daire içine aldı. Bir parmak daha ekledim. Amını okşarken çıkardığım kaygan ses aletimin teninde zonklamasına neden oldu. Prekum damlaları karnını kapladı ve vücutlarımız arasında yapışkan bir iz bıraktı. "Yüce Tanrım. Kendini hissediyor musun, güvercin? Parmaklarımın etrafında nasıl sıkıldığını hisset." Diğer elim memesini avuçladı, sert ve kaba bir şekilde yoğurdu. "Çılgınlıklarını ve inlemelerini istiyorum. Dölle kaplanmanı ve dudaklarımda kendini tatmanı istiyorum." Küçük olgun meme ucunu çektim ve o da nefesini tutarak emdi. "Durmamı istiyorsan söyle." Dudağını dişlerinin arasına aldı. "Aferin kızıma." Parmaklarımı içinden çıkardım, orta parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim, sonra ağzına götürdüm. Bana açıldı, dilini kıvırdı ve beni içine çekti. *Sikeyim.* Meme ucunu bıraktım, sonra kıcına vurdum. "Şimdi lanet yatağa gir."

Yatağa doğru ilerledi, ayaklarını yorganın üzerine koyup dizlerini yukarı çekerek sırt üstü uzandı. "Bacaklarını aç. Amımı görmek istiyorum." Kahretsin, mükemmeldi, pürüzsüz pembe etli, şişmiş

dokunuşumdan ve onun ihtiyacından. "Arkanı dön. Ellerinin ve dizlerinin üzerine."

Tek kelime etmeden itaat etti, dirsekleri ve dizleri üzerinde doğrulmaya başladı. Başı öne düştü. Uzun saçları etrafını bir perde gibi sarmıştı. Yumruğumun etrafına sarıp arkadan ona vurmak için

sabırsızlanıyordum.

Parmağımı amının kaygan dikişinde gezdirdim ve sızlandı. Tekrar yaptım, bu sefer dudaklarının arasından daha derine kaydım. Sonra tekrar, daha derine inerek, onu daha sert ovdum. Beni geri itti

ve kıcına bir tokat atarak kontrolün kimde olduğunu hatırlattım.

"Henüz değil. Oynamak istiyorum." Elimi düzleştirdim ve amcığını yukarı aşağı ovuşturdum, orta parmağımı dudaklarının arasına daldırdım, klitorisine bastırdım, sonra dar küçük kıcına doğru indirdim. Çok ıslaktı, benim için çok lezzetli bir şekilde açık ve savunmasızdı. Eğildim ve kalçasının esnek ve yumuşak olduğu yeri, tam tepe noktasını ısırđım.

Yumuşak iniltiler dudaklarından bir şarkı, bir dua, sikilme ihtiyacının lirik bir beyanı gibi dökölüyordu. Arkasında dizlerimin üzerine çöktüm ve bu duaya cevap vererek sikimin başını girişine sürtmeye başladım. Geri itti ve ben de kalçasını kavradım. Onu tekrar kızdırdım, klitorisinden göt deliğine doğru kaydım, sonra alevlenmiş kafayı içeri ittim - sadece kafasını.

"Grey, siktir." Sesi boğuktu, yalvarıyordu. "Lütfen." Bana baktı. "Ona ihtiyacım var."

Tüm gereken buydu. Tek bir hamleyle sonuna kadar soktum ve onu derinden vurdum. Bir solukla öne doğru sarsıldı, sonra yorganı yumruklarıyla kavradı. Karnımda, omurgamın tabanında, ayak parmaklarıma kadar kavurucu, kabarcıklı bir sıcaklık yandı.

İblisler öfkelen-di.

Ben becerdim.

Boşluğun karanlığı bedenimi parçalıyor, her itişte, etimin onunkine değdiği her darbeye kendini serbest bırakıyordu. Onu o kadar sert becerdim ki öne doğru düştü, yüzünü başındaki yastığa gömdü ve yastığın çığlıklarını bastırmasına izin verdi. Yatakta sürünmeye, benden uzaklaşmaya, gazabımın gücünden uzaklaşmaya çalıştı. Ama kalçasını daha sert kavradım, etini zedeledim ve onu yerinde tuttum.

"Kelimeyi söyle. Eğer durmamı istiyorsan, söyle şu lanet kelimeyi." Başını şiddetle, meydan okurcasına salladı.

Elimi sırtına götürdüm, omurgasında gezdirdim, onu becerme şeklimle nazik bir tezat oluşturacak şekilde yatıştırdım. "İşte benim kızım."

Hızımı yavaşlattım, içinden çıkarken aletimin ıslaklığıyla parıldamasını izledim, etrafımda açılma ve gerilme şeklinden büyülendim. İki elimle kıcını kavradım, kalçalarını hareket ettirirken yanaklarını ayırdım ve sikimi çatlakların arasına kaydırdım. Bana karşı titriyordu, o kadar açık, o kadar çıplak, o kadar ıslaktı ki.

"Benim pis kızım bundan hoşlanıyor mu?" Başını onun kıvrımlı deliğine bastırdım. "Beni burada ister misin?"

"Evet," diye nefes aldı.

"Evet, ne?"

"Evet, efendim." Daha sert bastırđığımda inledi. "Seni orada istiyorum."

Bir ağız dolusu tükürük topladım, sonra tükürdüm, ağızımdan kıcına ıslak bir iz düşmesini izledim. Aletimin tepesiyle etrafa yaydım, sonra içine girdim. Utanmadan geri itti ve beni daha derine inmeye davet etti. Beni yutarken bir hırıltı çıkardım, açgözlü küçük bir şey gibi bana karşı sürtündü. Bir elimi kıcının bir tarafında gezdirdim, diğer elimi de sırtında ve saçlarında gezdirdim.

"O benim güvercinim. İyi bir kız gibi al." Parmaklarım buklelerine dolandı, sonra başını geriye doğru çektim. O kadar sıkı ve ateşliydi ki kendime yavaş gitmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Şimdilik. Daha derine ittim. Sonra daha derine. Kalın santim üstüne kalın santim. Ellerinin örtüleri sıkmasını izledim ve yastığa doğru tekrar çığlık attığında inledim. Ama duramadım. Etrafımda sıkışma hissi, beni bir mengene gibi kavraması... Kahretsin.

"Çok sıkı. Çok pis." Daha hızlı hareket ettim, ritmik, sabit vuruşlarla onu becerdim. Onu geriyor, dolduruyordum. Aldım ve aldım. Saçlarını sıkıca kavradım. Nefesi ağır, zor nefesler halinde geliyordu. Tatlı kıcını sağıyor, sıkıyor ve sikim için yalvarıyordu. Ve lanet olsun, eğer bu cennet

değilse, ne olduğunu bilmiyordum.

Elimi kıcından sert, küçük klitorisine kaydırdım, şişmiş ve muhtaçtı, onu uçurumun kenarına getirdim.

Nefes nefese kaldı, titredi ve parmaklarıma karşı ürperdi. "Sikeyim. Grey. Lanet olsun, lanet olsun."

Kendimi ondan ayırdım ve içimde patlayan sıcaklık ve saf, acı verici zevkle sikimi avucumun içine aldım, karnımı sıktım ve onun mükemmel kıcına ve sırtına yayıldım.

Gevşek ve bitkin bir halde yüzüstü yere yığıldı. Saçlarını yüzünden çektim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Henüz işimiz bitmedi, güvercin." Gözlerini kırıştıtararak açtı ve o taparcasına bakışıyla anladım. Beni ele geçirmişti. Karanlık kalbim ve acı çeken ruhum onundu.

Ölüydüm, kalpsizdim, ruhsuzdum. Karanlığımı kucakladı, dudaklarımı öptü ve beni hayata döndürdü.

Yataktan kalktım ve onu kollarıma aldım. "Hadi seni temizleyelim."

TÜKENMİŞTİM.

Grey'in ihtiyacı olan güç neyse, kontrol neyse, onu şeytanlarını becermek için kullandı. Ben de teslimiyetimi onu insan tutmak için kullandım.

Dün gece benden ihtiyacı olanı aldıktan sonra beni duşa taşıdı ve bedenimin sunağında tapındı. Önümde diz çöktü, beni nazıkçe ovalayarak temizledi. Yüzünü amıma yaklaştırdı ve yaladı, emdi ve tahrip etti. Sonra beni yatağa götürdü ve uyuyana kadar bana sarıldı.

Ondan önce ben uyandım. Koyu renkli çarşaflar beline kadar inmişti. Zeytin rengi teni sabah güneşinde parlıyordu. Hâlâ çıplaktı. İkimiz de çıplaktık. Her gün vakur ifadesinde taşıdığı ağırlık uyuduğunda kalkıyordu. Huzurlu görünüyordu. Memnun görünüyordu.

Bu, akbabalarla dolu bir odada kimseye fırsat vermeden beni sahiplenen adamdı. Boğulmak istediğimde beni küvetten çıkaran adamdı. Bu, ondan kaçtığımda ve neredeyse tecavüze uğradığımda beni sabırla yatağa taşıyan adamdı. O gece -ve muhtemelen dün gece de- bir can alan aynı eller, bedenime zahmetsizce şarkı söyledi. O iyi bir adam değildi. Kötü bir adam da değildi. İkisinin arasında bir yerdeydi.

O Grey'di.

"Yapma bunu." Sabahki derin sesi beni iliklerime kadar titretti. Onun içinde o kadar kaybolmuştum ki uyanık olduğunu bile fark etmemiştim.

Parmağımın ucuyla dudaklarına dokundum. "Ne yapacaksın?"

Elini bıraktı ve yüzü soğudu, her zaman bildiğim Grey'e geri döndü. "Az önce nereye gittiysen artık. Buraya geri dön. Benimle gel."

Azarlanmış

hissettim. Ve

meydan

okunmuş.

İçimdeki asi o buzu eritmek istiyordu. Onun alevini hissetmek

istedim. Bedenlerimizin arasına uzandım ve kalınlaşan sikini

avuçladım.

Gözleri koyu mavi havuzlara dönüştü. "Küçük kuş..." dedi alçak bir hırıltıyla. Dudaklarını boynuma değdirirken sesi bir uyarı gibiydi. "Şu anda seni sikmeyi ne kadar çok istesem de, on iki yaşında bir çocuğa söz verdim." Eli kalçalarımın arasına uzandı ve amımı avuçladı. *Tanrım, evet.* "Ve ben verdiğim sözden dönmem." Elini hareket ettirdi ve ben de itiraz ederek inledim.

İçimi çektim, sonra elimi aletinden çektim. "Bu on iki yaşındaki çocuğun adı Ciaran mı?"
Gözleri üzerimdeydi. Yoğun. Üzgün. Şaşkın.

Yanağını avuçladım. "Onunla dün gece tanıştım."

Yüzümü aradı, nefesi dudaklarımda bir fısıltı gibiydi. "Sana güvenli evde söylemeliydim."

Gözlerini sıkıca kapattı ve çenesini esnetti.

Parmaklarımı ipek saçlarında gezdirdim. "Zaten bir ziyaret için yeterince zor konuşmalar yapmıştık." Ağzımı onunkine bastırdım. "Ona kim olduğumu söylemedim ama oldukça zeki biri olduğunu hissediyorum." Dudağımı ısırdım. "Tıpkı sana benziyor."

Gözleri açıldı ve nefesi ağzımda titredi. "Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum.

"Çok uzun değil. Birkaç ay."

"Peki ya annesi?" O olmalıydı. Sadie olmalıydı.

"Gitti." Yorganı bir kenara fırlattı ve yataktan çıktı. Havayı bozmak için anne bebek draması gibisi yoktu.

Düz, sıkı karnını, sikiinin üstündeki ve geniş göğsündeki kılları görünce amım sıkıştı. Kalın damarlar ve sert kaslarla dolu güçlü kalçaları ve pazuları her hareket ettiğinde esniyordu. Meme uçları bile öpölmek için yalvarıyordu.

Bir çekmece açtı ve benim açgözlü küçük vajinamı hayal kırıklığına uğratacak şekilde bir çift iç çamaşırı çıkardı. "Giyin tatlı kız. Seni oğlumla resmen tanıştırmak istiyorum." Bakışları nefes almamı zorlaştırıyordu. "Karım olarak."

Grey onunla birlikte ahıra doğru yürürken her şeyi anlattı. Ciaran'ın kendisinden nasıl saklandığını, Sadie ve Winston'ın onun kimliğini herkesten nasıl sakladığını, çocuğun kendi anne babasını bile nasıl tanımadığını, Sadie'nin annesi olduğunu nasıl hâlâ bilmediğini anlattı. Kalbim tanımadığım bu çocuk için kırıldı. Grey için de. Ben de küçükken annemi kaybetmişim. Bu kaybın acısını, ne kadar keskin, şiddetli ve delici olabileceğini biliyordum. Annesiz büyümenin bıraktığı boşluğu hissetmişim. Ama en azından her zaman babam vardı.

Ahırlara yaklaştığımızda Grey, "Günaydın Ciaran," dedi. Ciaran atını direklerden birine bağlamakla meşguldü. "Günaydın."

Grey yanından geçerken atın boynunu okşadı, sonra oğlunun önünde durdu. "Karımla tanıştın mı?" Kolunu belime doladı.

Ciaran sıkı bir çekişle düğümünü tamamladı. "Evet, efendim. Günaydın, Lauren."

Grey'in gözleri Ciaran'a Van Doren ismini verdiğim gerçeğiyle karardı. Bu benim sadece ona ait olan bir parçamdı. Onun onayı.

Gülümsedim. "Günaydın."

"O senin Estella'n mı?" Ciaran babasına sordu.

Mükemmel bir gülümsemeyle sırtıttı. "Hayır. O benim Elizabeth'im." Sonra beni kendine çekti ve boynumun kıvrımlarına doğru eğildi. Nefesi tenime karşı sıcaktı, sesi kısıktı. "Seni Bay Darcy'nin yapabileceğinden daha iyi becereceğim."

Benim notum. Notumu okumuştı.

Her şey yanıyordu. Derim. Kanım. Çekirdeğim. Vay anasını.

Grey ona karşı titrediğimde kıkırdadı, sonra beni bıraktı. Atını ahırdan çıkarıp tahta bir direğe bağlarken bakışlarının benimkilerden ayrılmasına izin vermedi.

Ahırların dışında durup battaniyeleri kaldırmalarını ve atları fırçalamalarını izledim. Gördüm ki

Ciaran her bir şey söylediğinde Grey'in yüzü aydınlanıyordu. Ciaran'ın babasına nasıl sevgiyle baktığını izledim. Son zamanlarda geçen her anla birlikte, sanki evren bu manyetik adamın bir katmanını daha soyuyordu. Ve her katmanla birlikte içimde daha da derine iniyordu.

Atlar düzgün bir şekilde tımar edilip hazır hale getirildikten sonra bana doğru yürüdü. "Ata binmek ister misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Attan mı bahsediyoruz?" "Bu bir şaplak. Devam etmek ister misin?"

Tenim ısınırken bile ağzım açık kaldı. "Ne için?"

Gözleri kısıldı. Sesi alçaldı. "Oğlumun önünde benimle alay ettiğin için. Seni şu anda domaltıp sikemeyeceğimi bildiğin halde sikimi sertleştirdiğin için."

Yutkundum. *Onunla* alay mı *ettim*? Beni Darcy'den daha iyi siktiğinden bahseden oydu.

At homurdandı ve kişnedi. Ciaran dikkatli gözlerle bizi izledi. Grey beni karısı olarak tanıtmıştı ve Ciaran beni gülümseyerek karşıladı. *Karısı*. Bu gerçek değildi. Hiç olmamıştı. Aşktan ziyade zorunluluktan uydurma biriyle evlenmişti. Ama şu anda gerçek gibi geliyordu. Ve bu gerçeklik midemi düğüm düğüm etti. Ben Grey'in karısıydım. Ama *sadece* Grey'in karısı değildim. Geceyi Linc olmayan bir adamla geçirdim. Ona sadece Lincoln'e verdiğim parçalarımı verdim. Kalbim eskiden bir bütündü. Tek bir nabız. Tek bir ritim. Tek bir amaç. Şimdi ise ikiye bölünmüştü.

"Sen git. Ben bekliyor olacağım."

Ciaran'ın babasıyla geçireceği bu zamana ihtiyacı vardı. Birbirleriyle geçirecekleri bu zamana ihtiyaçları vardı.

Eğildi ve alnımdan öptü. "Benim güzel kızım." Bana baktı ve gülümsedi. "Döndüğümde seni götürmek istediğim bir yer var."

Evin içinde, eskiden yaptığım gibi mutfak adasına uzanmış, şef bu akşamki kuzu yemeği için marine sosunu hazırlarken bacaklarımı sallayarak bekledim. Bayan McTavish iki bardak çay yaptı, sonra birine süt ve şeker ekleyip bana uzattı.

Porselen fincanı iki elimle tuttum, ağzıma götürdüm ve üstünden üfledim. Sıcak sıvıdan buhar süzüldü ve yüzümde dans etti. Beyaz porselen çay fincanının üzerinde yumuşak pembe çiçeklerden oluşan bir desen açmıştı. Bir asmanın üzerinde güller. Ne olduğumuzu hatırlatan bir başka şey.

"Hazır mısın, tatlı kızım?" Grey mutfğa girerken sordu.

Koyu mavi pantolonu ve açık gri gömleğiyle mükemmel bir günah gibi görünüyordu. Bacaklarımın arasında durdu. Fincanı yanımdaki tezgâha koydum.

Parmağımı bileğindeki saatin üzerinde gezdirdim, benim saatimin, ona verdiğim saatin. "Onu saklamışsın."

"Elbette." Tezgâhtan inmeme yardım etmek için elini uzattı. "Bu gece dönmeyeceğim," dedi Bayan McTavish'e. "Andrew ben yokken beklenmedik bir ziyaretçi olmadığından emin olmak için burada."

Sadie'yi kastetmişti. Çünkü görünüşe göre o tam bir kaçıktı. Andrew, ilk geldiğimde beni kapıda durduran ve Bayan McTavish'i destek için dışarı çağırmamı isteyen adam olmalıydı.

Bakışları aramızda gidip geldi, sonra yıllar boyunca bana pek çok kez yaptığı o umut dolu gülümsemeyi yaptı. "Evet, efendim." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Sizi tekrar görmeyi umuyorum."

"Yapacaksın." Sadece ne zaman olacağından emin değildim.

Grey bizi bir iskeleye varana kadar virajlı yollardan, tepelerin üzerinden ve dağların etrafından otuz dakikalık bir araba yolculuğuna çıkardı. Lincoln orada, su kenarındaki tahta parmaklıklara yaslanmış bekliyordu. Ellerini düz beyaz kapüşonunun kanguru ceplerine sokmuştu. En sevdiği New York Yankees geniş kenarlı beyzbol şapkasını ve beyaz joggers'ını giymişti. Onu görünce kalbim hızla çarptı.

O da beni gördüğü için heyecanlı mıydı?

Dün gece onun için bir şeyleri değiştirdi mi?

Bizim için? Bana hala dokunabilir miydi? Bana dokunur muydu?

Bu daha önce hiçbirimizin girmediği yeni bir bölgeydi. Tam olarak bir kullanım kılavuzu yoktu. İskelenin karşısına koştum, kollarımı boynuna doladım ve dolgun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Ağzıma karşı sırttı ve kıcıımı sıktı. "Sikimi bu kadar çok mu özledin, Songbird?"

O iyiydi. Biz de iyiydik.

Göğsünü şakacı bir şekilde ittim. "Burada ne işin var senin?" Grey'e dönüp baktım. "Bunu sen mi yaptın? Bu senin sürprizin mi?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir parçası."

Ellerimi indirdim, şimdi tamamen ona dönüktüm. "Peki ya diğer kısım?"

Sırttı. "Yakında öğreneceksin." Bakışları omzumun üzerinden bir teknenin yanaşma sesine kaydı. "Aracımız geldi."

Lincoln elimi tuttu ve gemiye binmeme yardım etti. Şimdiye kadar İskoçya'yı hiç bu şekilde görmemiştim. Grey'le yaşarken partilere ve etkinliklere hep hava karardıktan sonra giderdik. Bir keresinde beni şehirde bir baleye götürmüştü. Ama kırsal kesim -bu- daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Teknenin kenarında durup etrafımızdaki durgunluğu seyre daldım. Teknemizin dümeni dışında su sakın ve bozulmamıştı. Ağaçlar ve dağlar iki yanımızda gökyüzünü süslüyordu. Tekne gölün -ya da Grey'in deyimiyle *gölün*- yüzeyinde zıplarken rüzgâr tenimi öpüyor ve saç tellerimi yüzüme savuruyordu.

Parmaklıklara tutundum ve güzelliğe gülümsedim. Lincoln'ün parmak uçları saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Grey'in eli benimkinin üstünde duruyordu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. *Nasıl bu kadar şanslı olabildim?* Dünyanın en nefes kesici iki erkeğinin dikkatini çekmiştim. Sakin ve vahşi, temkinli ve öngörülemez, kokain ve viski gibiydiler. Linc ve Grey'den daha farklı iki ruh olamazdı ve ruhum ikisini de tanıdı.

Gözlerimi açtım. "Her şey bu kadar mükemmel mi?" Grey'e sordum.

Aynı manzarayı seyretmek için gözlerini suya dikti. "Eski bir şakaya göre Tanrı İskoçya'yı yarattığında meleklerle burada emekli olmak istediğini söylemiş."

İçimden kıkırdadım. "Nedenini anlayabiliyorum." Gideceğimiz yeri ya da bu sadece bir yolculuk olsaydı ne kadar muhteşem olacağını hayal bile edemiyordum. Nereye gidiyorsak, orada kalmayı planlamıştı. *Bu gece dönmeyeceğim.*

Omzumun arkasından baktı. "Buradayız."

BURASI, geçmişten koparılıp dağlar ve göller arasına bırakılmış küçük, şirin bir zaman kapsülüydü. Göl, kayalık kıyıya doğru alçalıp yükseliyordu. Her Nicholas Sparks filmindeki sahil kasabası gibi beyaz binalar tek bir yol boyunca sıra sıra dizilmişti. Çocuklar ve yetişkinler bisiklete binerken, yaşlı adamlar çimenlik bir alanda katlanır masaların etrafında oturuyor ve bir bardaktan bira içiyorlardı.

Tekne bizi bıraktı, ardından Grey bizi yüksek bir tepenin üstündeki devasa bir villaya götürmesi için bir şoför tuttu. Siyah çatılı ve panjurlu büyük beyaz bir evdi. Ön tarafta üç çatı penceresi ve bir tarafta da bir avlu bahçesine bakan pencerelerden oluşan bir duvar vardı. Sofistike ve görkemliydi. Arka taraf denize bakıyordu ve tepemde bir altın kartal uçarken aşağıda kıyıda güneşlenen birkaç su samuru gördüğüme yemin edebilirim. Neden burada olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu öğrenmek üzereymişim gibi bir his vardı içimde.

Linc arkamdan yaklaşırken varlığını hissettim. Eğildi ve yüzünü boynumun kıvrımına soktu. "Memnun görünüyorsun," dedi.

"Burası. Çok güzel bir yer."

Başını kaldırdı. "Kalmak istiyorsun." Bu bir soru ya da ifade değildi. Ses tonundaki sahiplenicilik bir suçlamanın sınırındaydı.

Birkaç saniye önce beni kucaklayan rahatlık, esintiyle birlikte suyun üzerinde soldu.

"Anın tadını çıkarmak istiyorum," diye cevap verdim.

Grey köşeden göründü.

Lincoln bakışlarını aramızda kaydırdı. "Dün gece hoşuna gittiği gibi."

Ona ters ters baktım. "Hayır." Başımı salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Kurbanı oynayamazsın. Bana gitmemi sen söyledin." Bunu biliyordum. Barajın yıkılmasını bekliyordum ve işte buradaydı.

"Çünkü istediğin buydu." Sesi ateş ve gerilimle doluydu. "Bunu sen istedin, Songbird."

"İstediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun? Kavgalar ve garip konuşmalar mı?" Alay ettim. "Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Gözlerim yaşardı. "Cennet ve cehennemin içinde çarpışması." Sesim titriyordu. "İstemek. Ve hor görmek. İhtiyaç duymak. Ve utanç duymak." Tüm vücudum titredi. "Mutluluktan uçmak." Boğazıma oturan yumruyu yuttum. "Ve tamamen kalbi kırık." İlk gözyaşı düştü. "Bu huzur. Ve kaos." Bir gözyaşı daha düştü, sonra bir tane daha. Lincoln'den uzaklaştım, hem ona hem de Grey'e baktım. "Bunun olmasını istediğimi mi sanıyorsunuz? Kalbimin ikiye bölünmesini istediğimi mi?" Parmaklarımı gözlerimin altına

götürdüm ve burnumdan akan sümüşü kokladım. "İkiniz arasında seçim yapmak zorunda kalmaktansa, ikinizden de uzaklaşmayı ve kendi kalbimi kırmayı tercih ederim.

ikiniz."

Beni ilk teselli eden Lincoln oldu. Başparmağıyla yanağımı okşadı ve gözyaşlarını tenime bulaştırdı. "Hey, sorun yok." Ensemden tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Biz iyiyiz, Songbird," dedi saçlarıma doğru. "Öyle demek istemedim." Başımın üstünü öptü. "Çok özür dilerim." İki eliyle yüzümü kavradı. "Bana bak."

Gözlerim dolmuş ve dudaklarımdan sümükler akarken ona baktım. "Berbat durumdayım, değil mi?"

Alnını benimkine yasladı. "Evet, berbat durumdasın." Gülümsedi. "Ben lanet bir dağınıklık." Grey'e baktı. "O lanet olası bir pislik." Gözleri tekrar bana döndü. "Hepimiz büyük bir karmaşayız. Belki de bu yüzden çalışacağız. Belki birbirimize kendimizi toparlamamızda yardımcı olabiliriz."

Grey oradaydı, arkamda duruyordu, saçlarımı ensemden çekip omzuma nazik bir öpücük kondurdu. "İçeri gel. Seni tekrar bir araya getirelim."

Lincoln beni kaldırdı, ben de bacaklarımı onun beline doladım. Linc beni taşıırken Grey kapıyı açtı ve içeri girdiğimizde beni yere bıraktı. Kırgınlık yerini ihtiyaçlara bıraktı-ağlayan, zonklayan ihtiyaçlara. Daha fazla bekleyemezdim. Buna ihtiyacım vardı, iyi olduğumuzu bilmeye ihtiyacım vardı. Bana göstermelerine ihtiyacım vardı.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarırken kapüşonunu kafasına geçirdim.

Grey, fırtınamı hemen dindiren o emredici ses tonuyla, "Kollar yukarı," dedi.

Kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve o da gömleğimi çıkardı. Lincoln sütyenimi çözdü, omuzlarımdan kaydırıp ve yere düşmesini izledi. Kendi tişörtünü çıkardı ve yere fırlattı. Uzuvlarımız, giysilerimiz ve kesik nefeslerimizle çılgınca bir telaş içindeydik. Grey hariç, o sakın ve kendinden emin bir şekilde soyunmamızı izliyor, sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

"İhtiyacın olanı almaya hazır mısın, küçük güvercin?" Pantolonunun düğmelerini açtı ve bunun ne anlama geldiğini düşününce amım sıkıştı.

"Evet," diye fısıldadım. Burada *efendim* diye biri yoktu. O anlar sadece ikimiz içindi. Burada o sadece Grey'di. Ben Lyric'tim. Linc, Linc'ti. Ve biz birdik.

Lincoln önümde diz çökmüş, şortumu ve külotumu kalçalarımdan çekip bacaklarımdan aşağı indiriyordu. "Siktir. Amın benim için yaratılmış," dedi ben çıplak ve onun önünde sergilendiğimde. Sahiplenici ya da kıskanç değildi. Hayranlıkla karışık bir itiraftı.

Başını tuttuğumda nefesim kesildi, parmaklarımı saçlarına geçirdim, sessizce *yalvardım, yala, em, ısır, o senin*.

Kelimeler olmadan vücudumun neye ihtiyacı olduğunu anladı. Ayağımı omzuna yaslayarak bacağımı kaldırdı. Sonra başparmaklarıyla dudaklarımı araladı, dili klitorisimden göt deliğime doğru ıslak bir yol yaladı. Saçlarını daha sıkı kavradım. "Kahretsin, Linc. Lanet olsun."

Yarığımı yaladı, yavaş, alaycı, acı verici vuruşlar, acımasız bir işkence. Sonra klitorisimi dudaklarının arasına almak için durdu.

Grey saçlarımı kavradı ve başımı geriye doğru çekerek beni ona bakmaya zorladı. "Bu seni ıslattı mı, güvercin? Ağzıyla seni böyle ıslatması?"

Dudaklarım aralandı ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Konuşmak istemiyordum. Sadece hissetmek istiyordum, bunu, onları, şimdi.

Grey bir elini köprücük kemiğimin üzerinden geçirip arkadan mememe götürdü, meme ucumu kavradı, yoğurdu ve çimdikledi.

İnlemenin dudaklarımdan çıkmasına engel olamadım.

Lincoln'ün dili beni yokluyor, amımı sikiyor, başparmağı da klitorisimin üzerinde daireler çiziyordu. I

kalçalarımı sallayarak onu sikmeye devam ediyordum.

Grey şimdi kulağımdaydı. "İkimizi de mi istiyorsun, tatlı kız? O senin amında ve ben burada?" Memelerimi tekrar sıktı, daha sert, daha sert. "Memelerini sikmek." Elini ağzıma götürdü ve başparmağıyla ağzımı açmaya çalıştı. Dilimi etrafına doladım ve emdim. İnledi. "Ya da belki o güzel ağzını sikmemi istiyorsun." Daha sert emdim, başparmağını daha derine çektim. Tekrar dışarı kaydırды, sonra Lincoln'ün dilinin altındaki o dar yere indirdi. "Ya da buraya. O senin amını sikerken benim de kışını almamı ister misin, tatlı güvercin?" Başparmağını ilk boğumuna kadar içeri bastırdı. "Bunu ister misin, tatlı kız?" Diğer eliyle saçlarımı çekti. Ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, yiyip bitiriyordu. Ziyafet çekiyordu. Lincoln beni eşiğe getirirken inlemelerimi yutuyordu. Bir yığın sinir ve sıcak ihtiyaçtan başka bir şey değildim. Geri çekildi ve dudaklarını yalarken yoğun gözlerini benimkilere kilitledi. "Evet. Sanırım benim kirli kızımın istediği de tam olarak bu."

Linc'in sesi şehvet sisini yararak geldi. "Benim için gel, Songbird. Yüzüme boşal." İki parmağını içime soktu, o kadar derine, o kadar sert soktu ki parmaklarının her hareketinde parmak eklemleri leğen kemiğime vuruyordu. Sonra ağzı yine klitorisimin üzerindeydi ve ben paramparça oldum. Haykırdım. Linc elleriyle beni kalçamda sabit tutarken ve Grey beni başımın arkasından tutarken, karnımdan ayak parmaklarıma kadar saf, elektriksel bir ısı patlaması.

Dalgalar yavaşladı. Bedenim gevşedi. Linc ayağını tekrar yere indirdi, sonra kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi, karnımı, kalçalarımı, uyluklarımı öpüyordu. Grey saçımı bıraktı, sonra önümde bir adım attı. Linc ve ben çıplakken onun hâlâ giyinik olmasında güçlü ama aşağılayıcı olmayan bir şey vardı.

"Sür onu," dedi, ne bir tonlama ne de bir duygu vardı; sadece basit bir emir. Ama gözlerinin karanlığında hissettiği her şeyi gördüm, beni diri diri yakabilecek kadar büyük bir ateşle dolu gözlerini. "Seni izlemek istiyorum." Pantolonunun düğmeleri çözülmüş ve fermuarı açılmıştı; iç çamaşırı, tacının kalın çıkıntısının karnının alt kısmına doğru çıkmasına yetecek kadar aşağı çekilmişti.

Lincoln sırt üstü yere uzandı ve beni de yanına çekti. "Göster ona bebeğim. Sikimi ne kadar sevdiğini göster ona." Sözleri bölgeseldi ama tonu itaatkârdı. Grey izlemek, Linc de ona izin vermek istiyordu.

Beni birbirlerinden nefret ettiklerinden daha çok istiyorlardı.

Lincoln'ün vücuduna sarıldım. Klitorisim hala zonkluyordu ve onun sıkı karnına sürtünürken orgazmımdan dolayı hassastı. Sallanmak, hareket etmek ve ona karşı öğütmek istedim. *Tanrım, ne zaman bu kadar muhtaç oldum?*

Grey ereksiyonunu avuçladı ve bir inilti çıkardı. Gözleri söylenmemiş bir emir veriyordu. *Sana onu becermeni söyledim.*

Avuçlarımı Lincoln'ün göğsünde düzleştirdim ve kalçalarımı kaldırdım.

Aletini kökünden kavradı, delikli başını yarığıma sürttü. "İhtiyacın olan bu mu, Songbird?"

Evet, evet. Tanrım, evet.

Kendimi yavaşça alçalttım, boyunun tamamına oturana kadar onun tüm çevresini içine aldım. Grey üzerimizde durdu ve izledi. Başı geriye düştü ve nefesi dişlerinin arasında tısladı. Lincoln kalçalarını kaldırdı, içime doğru itti ve nefesimi çaldı. Kahretsin, çok büyüktü. Grey de büyüktü. İkiisiyle birden başa çıkmamın imkânı yoktu. Ama Grey fırtınalı bakışlarını üzerimde tutarken, ince kazağını başından çekip bir kenara fırlattığında, ihtiyacımın üstesinden geldim. Onları istiyordum. İkisini de. Ne kadar yanlışı, berbat ya da günahkâr olsa da onları istiyordum.

Lincoln dışarı kaydı, sonra tekrar içeri itti. Kalçalarımı hareket ettirdim, sikini yukarı kaydırды,

sonra geri indirdim. Ayağa kalktı ve meme ucumu dişlerinin arasına aldı. "Çok ıslaksın, bebeğim. Çok açgözlüsün." Dilini tepenin etrafında döndürdü ve ben inledim. "Vücudunun benim için nasıl şarkı söylediğini görüyor musun?" Saçlarımı sardı

Yumruğunun etrafına doladı ve başımı geriye çekti. Sonra dilini açıkta kalan boğazımda gezdirdi ve çenemi ısırıldı.

Onu becermeye devam ettim, Linc'i becerirken Grey'in pantolonunu ve iç çamaşırını indirmesini izledim, sonunda uzun ve dolgun ereksiyonunu serbest bıraktı. Arkama geçti, dizlerinin üzerine çökerken parmak uçlarını omurgamda gezdirdi. Sonra öne doğru iterek Lincoln'ün sırtını yere bastırdı ve bizi istediği yere yerleştirdi. Elini omurgamın dibinde tutarak vücudumun katlanmasını, göğsümün Linc'in göğsüne yaslanmasını sağladı. Kıçım sergileniyordu. Grey iki eliyle kıçımın yanaklarını ayırdı. O açıdan her şeyi, Lincoln'ün beni nasıl gerdiğini ve doldurduğunu görebildiğini hayal ettim. Sikini içime sokup çıkarırken ıslaklığımda boğuluyordu. Dar deliğimin Grey'in dün gece yaptığı gibi onu sahiplenmesini bekleme şekli.

"Çok mükemmel." Grey üzerime eğildi, vücudunun ağırlığı beni Lincoln'ün üzerine daha da itti. "Seni mahvetmemize hazır mısın, tatlı kız?"

Bunu düşünürken amım sıkıştı ve kıçım zonkladı. "Lütfen."

Parmakları *oradaydı*, deliğimi okşuyor, sonra yukarı çıkıyor, amımdan sızan suları yayıyordu. Ve sonra tek bir parmağını içime soktu, Lincoln'*le birlikte* içime. Aman Tanrım. Acıyordu. Gerildi ve yandı ve bunun doluluğundan kurtulamayacağımı düşündüm. Ama daha fazlasını istiyordum.

"Oh, Tanrım. Oh, lanet olsun." Nefes alamıyordum. *Nefes alamıyordum.*

Ve sonra gitmişti. Grey parmağını bir delikten çekip diğerine soktu. Ve ben yine doymuştum. Ama yeterince dolu değildim. Beni orada becerdiği için, acımadan alıp götürdüğü için hâlâ canım yanıyordu ama bir şekilde acı, zevki çok daha tatlı hale getiriyordu. Çok iyi hissettiriyordu. Çok, çok iyi.

"Daha fazla," diye yalvardım.

Lincoln kalçalarını pistonlayarak sert ve hızlı bir şekilde içime girdi.

Grey yanlarımı kavradı. "Çok iyi olmana ihtiyacım var. lanet olası. Hâlâ." Sesi gergin ve acılıydı, sanki içimde olmamak onu öldürüyormuş gibiydi.

Linc hızını yavaşlatarak Grey'e sıkı kas halkasını geçip içeri girmesi için gereken zamanı tanıdı.

Her şeyi hissettim. hissettim. İnç. Her çıkıntıyı. Her nabzı. İkiye bölünmek gibiydi ama olabilecek en iyi şekilde. Acımasız ama mutluluk verici. Duvarlarımı parçalıyor ama beni tekrar bir araya getiriyordu. Havai fişekler, kayan yıldızlar ve omurgamın üzerinde gezinen şefkatli parmak uçlarıydı. Keskin ama yatıştırıcı.

Linc gözlerini sıkıca kapadı ve dudağını ısırıldı. Hissettiği her neyse, boğuk bir sesle, "Tanrım!" diye tısladı.

Grey bir hırıltı çıkardı, belli ki aynı şeyi hissediyordu. Hayal ettim, aralarında sadece ince bir deri tabakası vardı, kalın ısı kalın ısıya sürtünüyordu, ikisi de benim sıkı kayganlığımınla çevriliydi.

Grey sikini yavaşça çalıştırdı. İçeri. Dışarı. Onların dolgunluğuna alışmama izin veriyordu. İkisinin de. Gözyaşlarımı kırıştırdım, ellerim altımızdaki halıyı kavradı ve pençeledi. Göğsüm Lincoln'ün göğsüne karşı terden kayganlaşmıştı. Grey daha hızlı hareket edip daha sert sikerken parmak uçları kalçalarıma batıyordu. Lincoln da aynısını yaptı. Elleri saçlarımdaydı. Ve acının yakıcılığı zevke dönüştü, çiğ ve ilkel. Cinsel ihtiyaç.

"Çok iyi," diye homurdandı Lincoln. "Hem de çok iyi."

"Bize bak, güvercin." Grey dedi ki. "Seni nasıl becerdiğimizi izle."

Başımı Lincoln'ün göğsünden nefes nefese kaldırdım ve vücutlarımızın birleştiği yere baktım.

"Bakalım bizi ne kadar iyi karşılayacaksın." Grey neredeyse saygılı bir şekilde avucuyla kıçımın yan tarafını yatıştırdı. "Çok mükemmel. Ne kadar iyi bir kızsın." Sonra elini geri çekti ve bana bir şaplak attı. Sert, katı bir çatlak

Avucunu etime dayadı. "Bunu sana borçluydum."

Amım sıkıştı. Kıçım sıkılaştı. Bağırdım. "Fuuuuuck."

"Bana bak," dedi Lincoln, sesi kırık camla dolu bir boğaz gibi kaba ve çakıllı. "Parçalandığında bana bak." Yüzümü ellerinin arasına aldı.

Aç ve vahşi bakışlarıyla karşılaştım. İlk dokunuşlarından beri içimde uğuldayan uzak uğultu şiddetli bir titremeye dönüştü. Her vuruş, her itiş beni daha sıkı ve daha sıkı sardı.

Grey kıcımlı tekrar tokatlardı ve o gerginliğin her bir parçası koptu, inlemeler, çığlıklar ve gözyaşları yağmurunda parçalandı.

Lincoln tısladı, "Benim." İçimde nabızı atarken aleti hareketsizleştirdi ve şiddetli, sıcak bir ürpertiyle içime doldu.

Grey kolayca içimden çıktı. Güçlü, erkekçe homurtularının, sikinin kaygan pürüzsüzlüğünü pompalayan yumruğunun sesini yanlış anlamak mümkün değildi. Ve sonra sıcak, kalın dölleri kıcımlı, sırtımı, Lincoln'un sikini kapladı, beni işaretledi - *bizi* işaretledi. Sesi alçak, derin ve emindi. "Ve benimkini."

Öne doğru düştüm ve Lincoln'un göğsüne yaslandım. Grey göğsünü sırtıma yasladı ve kürek kemiklerime yumuşak öpücükler kondurdu. Lincoln saçlarımı okşadı ve dudaklarını nazikçe şakağıma bastırdı.

Linc haklıydı. Berbat durumdaydık. Ama bu, bu karışık, nefes nefese kalmış ter, vücut ve döl karmaşası mükemmeldi.

"Senindir," dedi Grey, ben suya bakarken arkamdan yürürken. Kıyı tepenin dibindeydi; kum ve kayalardan oluşan bir örtü güneşin tadını çıkarmak için mükemmeldi.

Hepimiz duş almış ve üstümüzü değiştirmiştik. Taba rengi keten pantolonu ve kolları kıvrılmış beyaz düğmeli bluzuyla zengin ve sofistike görünüyordu.

Üzerimdeki ince hırkayı vücuduma sardım ve onun sözlerini düşündüm.

"Eğer istersen," diye devam etti yanımda dururken. "Kızlar için." Suyun üzerinden dışarı baktı. "Babam buraya gelir ve balinaları izlerdi. Bir süreliğine dünyadan uzaklaşmak gibi bir şey olduğunu söylerdi. Cep telefonu servisi yok, Wi-Fi yok, dikkat dağıtıcı hiçbir şey yok." Derin bir nefes aldı. "Sadece huzur."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Peki ya ev? Senin mi?"

"Ciaran için geldiğimde buldum. Buradan çok uzak olmayan küçük bir kır evinde büyümüştü. Onu aldığımın ertesi günü burayı satın aldım, belki geri dönmek ister diye."

Bu adamın sevdiği insanlar için göze aldığı şeylere hayret etmeye asla alışamayacağım.

"Oğlunuz için olan bir hediyeyi kabul edemem." Ondan gelen herhangi bir hediyeyi kabul etmek bile yanlış geliyordu.

Bana yeterince verdi zaten.

Elini yanağımda gezdirdi. "O zaman bunu bir borç olarak düşün. Ne istediğine karar verecek yaşa gelene kadar."

"Lincoln ile konuşmam gerekecek..." İskoçya'ya gelseydim, yalnız gelmezdim. Bunu bilmeliydi. Linc benimle, bizimle olacaktı.

Gülümsedi; nazik, bilgili, anlayışlı. "Elbette." Başını eğdi ve alnımdan öptü. "Ben içeride olacağım."

"Grey," dedim, o eve doğru yürürken omzumun üzerinden bakarak. Durdu ve

bana baktı. "Teşekkür ederim."

"Sana her şeyi vereceğimi biliyorsun, tatlı güvercin. Tek yapman gereken istemek."

Ve sonra o gitti. Düşüncelerimle, kartallarla ve kıyıya vuran dalgaların sakinliğiyle baş başa kalmıştım.

Arkamda, pelüş yeşil çimenlerde ayak sesleri duyuluyordu.

Kendi kendime gülümsedim. "Tanrım, ikinizin yanında biraz huzur ve sessizlik için bir kızın ne yapması gerekir ki?" diye takıldım ve Linc'in bana doğru yürüdüğünü görmeyi bekleyerek döndüm.

Ama Linc değildi.

Sadie'ydi.

Cehennem gibi görünüyordu. Gözleri vahşiydi. Teni solgundu. Giydiği siyah kapüşonlu tişört küçük bedenini yutuyordu. Bir elinde silah, diğerinde beyaz bir bez tutuyordu.

Koşmaya başladım ama bana çelme taktı. Vücudum yere çarparak ciğerlerimdeki rüzgârı savurdu. Sonra sırtüstü yattı ve silahı şakağıma dayadı.

"Gri bu sefer seni kurtaramayacak," diye hırladı beyaz bezi burnuma tutarken. "Artık her şey bitti."

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Sadece karanlık vardı.

KIRK BİR

Bir kral değildim ama elimden gelse ona koca bir krallık teklif ederdim. Dün gece onun yatağında, kollarımda olması kabusları uzak tuttu. Ter içinde uyanmadım. Geçmişimin tenime vuran acısını hissetmedim. Şeytanlarıma fısıldadı ve onlar da benim gibi ona hayranlık duyarak sessizce oturdular. Onu burada tutmak için her şeyi yapardım, her bedeli öderdim. Onu onunla paylaşmak zorunda kalsam bile, eğer kalbinin ihtiyacı olan buysa.

Zor olabilir. Dağınık bile olabilir.

Hayat, sevgi ve tutku doluydu. Güllerle dolu bir dünyada, o bir kır çiçeğiydi.

Ama içindeki karanlık beni çağırıyordu. Beni parçaladı ve içime girdi. Kalbimi o küçük şefkatli elleriyle kavradı ve aşk hakkında bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oldu.

Lincoln evi gözden geçiriyor, yeterli yer olduğundan emin oluyordu. Ona planımı çoktan anlatmışım. Bizimle iskelede buluşması için onu bu şekilde ikna etmişim.

Bir rüzgâr tepenin üzerinden esip pencere pervazlarına fısıldadı. Karnımın çukuruna karanlık bir şey yerleşti.

Bir şeyler ters gidiyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama *bir şey* vardı.

Mutfağa girdim, cep telefonumdaki sıfır çizgisine bakıyor ve Andrew'u kontrol edebilmenin bir yolu olmasını diliyordum.

Dışarı açılan camlı kapılar uçarak açıldı. Lincoln kükreyerek içeri girdi. "Nerede o?"

Göğsüm yarıldı. *Hayır, hayır, hayır.*

"O dışarıda," dedim sakince, ciğerlerim ağırlaşmış olsa da. Lanet olası bacaklarım güçsüzdü.

"Dışarıda falan değil." Oturma odasına doğru hışımla yürüdü.

onu çok güzel becerdi.

Kapılar açıldı ve çarparak duvarlara çarptı. Yumruğu alçıpana çarptı. Öfkesi dalga dalga onu takip etti. "O burada değil, Grey!"

Onu en son gördüğüm yere, kayalık sahile ve dalgalı denize bakan tepeye doğru yürüdüm. İşte o zaman çimlerin üzerinde yatan küçük beyaz mendili gördüm.

Mavi gökyüzü, durgun dalgalar ve hafif esinti bir anda siyah bir sessizliğe dönüştü. Beş dakika.

O kadar zamandır evin içindeydim. Bu kadar zaman önce onu gülümseyerek ve umutlu bir şekilde huzur vaadiyle terk etmişim. Birinin her şeyi alıp götürmesi bu kadar uzun sürdü.

Beş. Lanet olsun. Dakika.

"Onu bulacağız." Arabamız yoktu. Bu şehir bana başka bir ülke kadar yabancıydı. Bildiğim tek yer-"Siktir." Bakışlarına karşılık verdim. "Nerede olduğunu biliyorum." Tanrı bilir nereye giden bir teknede değil de orada olması için dua ettim.

Orada değildi. Olacağından emin olduğum tek yer boştu. Bunun arkasında Sadie vardı. Onun olduğunu biliyordum. Başka mantıklı bir açıklaması yoktu.

Peki, Lyric hangi cehennemdeydi?

"Burada olacağını söylemiştin," dedi Linc, Ciaran'ı bulduğum kır evinin odalarında dolaşırken.

"Hangi cehennemde o?"

Nefes

al.

Düşün.

Lanet olası bir yarımadasın. Buraya sadece tekneyle ya da yürüyerek gelinebilir. Çok uzağa gitmiş olamazlar.

Onu bulana kadar bu lanet şehirdeki her binanın altını üstüne getirmek istiyordum.

"İskeleye gideceğiz." Zaten yorgunduk, ciğerlerimiz bu kadar koşmaktan yanıyordu ama onu bulmak için son nefesimi bile verebilirdim. "Yakın zamanda ayrılan tekne olup olmadığına bakarız."

Lincoln'ün göğsü öfke ve panikle kabardı. Bu duyguyu biliyordum. Benim kalbim de aynı şekilde çarpıyordu. "Fuuuuuuck!" Parmağını saçlarına daldırdı ve köklerini çekti. "Siktir! Siktir! Siktir!" Korku ve

Sesi gittikçe yükselirken saldırganlık her hecede yırtıldı.

"Onu bulacağımızı söyledim." Kafamın içinde çığlık atan öfkeyi görmezden gelerek ses tonumu eşit tuttum. "Onu kaybedemem. Bir daha olmaz."

"Yapmayacaksınız." Yapamayız. "Acele etmeliyiz," dedim ve kapıdan çıktım.

Kasabaya dönüş yolu yaklaşık üç, en fazla dört mil uzunluğundaydı. Acele edersek uzun sürmezdi. Evin dışında bir bisiklet aradım, bulamayınca homurdandım. Ciaran'ı bulduğum gün adamın beni bıraktığı kırmızı çatılı küçük beyaz kilisenin önünden geçtik. Kiliseye giden dar toprak yoldaki lastik izleri ilk dikkatimi çeken şey oldu. Yaşlı adamın beni bu eski, terk edilmiş binaya bırakmasının üzerinden aylar geçmişti. O izler şimdiye kadar çoktan kaybolmuş olmalıydı.

Onlar yeniydi.

Elimi kaldırırken Lincoln'e "Dur," dedim. Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Her adım sert toprakta sessiz bir ayak sesiydi. Her kalp atışı kulaklarımda çınlıyordu. Ağaçlarda rüzgâr durmuştu. Dünya nefesini tutmuş, bekliyordu. Kıpırdamadan.

Sadie'nin Lyric'i vardı. Günün ortasında onu burnumuzun dibinden çalacak kadar çılgındı. Neyin içine girmek üzere olduğumuzu bilemezdik.

Beton basamaklara dikkatlice yaklaştık, eski ahşap kapıyı yavaşça iterek açtık. Kilise zemininde kayarken gıcırdayarak inledi ve sızlandı.

"Onu kurtaramazsın," diye yankılandı Sadie'nin sesi sunağın arkasında bir yerden. "Bu sefer olmaz." Lincoln benim gördüğümü gördüğü anda yanımdan koşarak geçti - kilisenin ön tarafında, koridorda,

yüzlerce mumla çevrili iki sandalye vardı. Lyric soldakine, Isla da sağdakine bağlanmıştı. Onun bunlarla ne ilgisi vardı ki? Tabii...

Ciaran.

Buz omurgamda bir iz bıraktı. Öfke damarlarımı ele geçirdi. Öfke ruhumu kanattı.

Sadie oğluma bir şey yapmıştı.

Onu durdurmak için elimi Lincoln'ün göğsüne attım. "Bu senin kavgan değil." Bu benim hatamdı. Benim yüzümden buradaydılar - çünkü on iki yıl önce, karanlık bir gecede, bir ormanın derinliklerinde, ejderhanın prensesi çalmasına izin vermiştim.

Elimi iterek önümden çekti. "Ama o benim karım."

O benim de karım.

Onu sahneye kadar takip ettim. Oraya vardığımızda kalbim durdu. Lincoln anlamadığım kelimeler haykırdı. Tek duyduğum kulaklarımda uğuldayan öfkeydi. İçimdeki iblisler kükreyerek canlandılar, cehennemin gazabını ve ateşini de beraberlerinde getirdiler.

Isla tamamen giyinikti ve sandalyeye fermuarlı bağlarla bağlanmıştı. Ağzının etrafına bir bez tıkaç bağlanmıştı. Lyric'in elleri sandalyenin kollarına bağlanmıştı ve ayak bileklerinde bir ayırma çubuğu vardı. Gözlerim onun çıplak vücudunda gezinirken asit ciğerlerimi yakıp boğazıma kadar yükseldi. Petal cihazının tanıdık sapı vücudunu işgal etti. Uyluklarının iç kısımları kan izleriyle kaplıydı. Bir dizi bağlantı kablосundan alınmış gibi görünen iki kelepçe meme uçlarını sıkıştırmış, göğüslerinden karnına doğru bir kan akışı bırakmıştı. Kusursuz yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti.

Bizi görünce bütün vücudu kustu. "Gitmek zorundasınız" dedi, yalvardı. Yalvardı. "İkinizi de öldürecek. O lanet olası bir deli."

Isla'nın gözlerinden yaşlar döküldü.

"Sanki seni duymuyormuşum gibi onlarla konuşuyorsun," dedi Sadie bir duvarın arkasından belirirken. Siyah bir kot pantolon ve küçük bedenini saran siyah bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Sarı saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bir zamanlar beni hipnotize eden gözleri artık uzak ve soğuktu. Bir zamanlar güzel olan gülümsemesi tekinsizdi. Bir zamanlar tanıdığım kız bu değildi.

Lincoln, Lyric'i sandalyeye bağlayan fermuarları çekiştirip durdu ve Lyric bu hareket karşısında irkildi. "Seni buradan çıkaracağız Songbird. Hem de hemen şimdi." Göğüs uçlarındaki kelepçeleri çözdü ve metal dişlerin Lyric'in narin derisini ısırduğu yerde bir kan hücumuna daha neden oldu.

Keşke parmaklarımı şıklatabilseydim ve tüm bunları yok edebilseydim, keşke zamanı kendi isteğime boyun eğdirebilseydim, keşke onu hiç yalnız bırakmasaydım. Benim ateşli, canlı, güzel kızımı.

Öfkemi dizginledim, onu bir silah gibi kullandım.

Sadie'ye saldırdım ve onu arkasına saklandığı duvara çarptım. Kollarını başının üstünde birleştirdim ve yüzüne doğru eğildim. "Ciaran nerede?"

Gülümsedi, sessizdi. *Biliyordum.*

Öfkem alevlendi. "Oğluma ne yaptığını bana anlatacaksın. O iki kadının da gitmesine izin vereceksin ve ben de seni gönderecek bir yer bulacağım, uzak bir yere, ışığın, yiyeceğin ya da başka bir insan ruhunun olmadığı bir yere. Ve çürümene izin vereceğim."

"Ciaran iyi. Ama onu kurtarmayı seçersen ya da beni öldürürsen, onu asla bulamazsın. İkisini birden kurtaramazsın." Başını arkasındaki duvara yasladı. "Seçim yapmak zorundasın."

Bileklerini daha sıkı kavradım, neredeyse kemiklerini kıracak kadar sert sıktım. "Saçmalık."

Lyric ve Ciaran arasında seçim yapmak, nefes almak ya da yemek yemek arasında seçim yapmak gibiydi. Hayatta kalmak için ikisi de gerekliydi.

"Onu her şekilde bulacağım."

Gideli çok olmamıştı. Sadie'nin Ciaran'ı Ayelswick'e götürüp sonra da buraya geri getirecek zamanı yoktu. Ve onu ulaşamayacağı kadar uzakta bırakamazdı. Burada, bu kasabada bir yerlerde

olmalıydı.

"Hayır, yapmayacaksın. Onu tutan adama, onu her gün farklı bir yere götürmesi talimatı verildi.

Onu durdurmak için ortaya çıkmazsam otuz dakika." Ses tonu meydan okumayla doluydu. "Bundan sonra ne olursa olsun, bununla yaşamak zorunda kalacaksın."

Omzumun üzerinden Lyric'e baktım. Lincoln taç yaprağını/koniye çıkarmış ve metal kenarları kullanarak fermuarları kesiyordu. Hastalıklı ve berbat bir şeydi ama elimizdeki tek şey buydu.

Bakışlarımı Isla'ya çevirdim. "Sana evimi açtım ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun? Onu almasına izin mi verdin?" Sadie'nin ellerini bıraktım ve Isla'nın sandalyesine doğru hışım ile ilerleyerek ağzındaki tıkaçı söktüm. "Nerede lan o?"

Başını salladı, gözyaşları akıyordu. "O onun annesi. Düşündüm ki-" "Oğlum hangi cehennemde?" Onun ne düşündüğü umurumda bile değildi.

Isla omzunun üzerinden kilisenin arka tarafına doğru baktı. "Çok üzgünüm Bay Van Doren." Gözleri kilisenin arka tarafına doğru kaydı. "Onu terk etti-"

Sözleri büyük bir *patlama* sesi ve yüzünü delip geçen bir kurşunun sıçrattığı kanla kesildi. Kafatası değil. Göğsünden ya da omzundan değil. Sadie onu lanet suratından vurdu.

Lyric çılgılık attı, "Aman Tanrım."

Döndüğümde Sadie'nin arkamda durduğunu ve silahını Lyric'e doğrulttuğunu gördüm. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapüşonunun cebine sokmuş olmalıydı. Neden onu aramak aklıma gelmemişti ki?

Lincoln kısılcı bırakıp ayağa fırladı ve Sadie'nin nişan almasıyla Lyric'in vücudu arasında durdu.

"Benim seçmemi mi istiyorsun? İyi o zaman. Ben kendimi seçiyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Öldür beni." Bana baktı, ben de bakışlarını tuttum. "Nefret ettiğin kişi benim. Beni öldürürsen her şey biter."

Silahı yavaşça göğsüme doğrulturken eli titriyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Belki o da bu anda bir şeyler hissetmiştir. Birbirimize karşı hissettiklerimizin en azından küçük bir kısmının yalan olmadığını umuyordum. Onu buraya ben getirdim. Yokluğum onu deliliğe sürükledi. Onun gazabını hak ettim. Ben hak ediyordum. Başka kimsenin değil.

Lincoln'ün bu anı bir dikkat dağıtma, onları buradan nasıl çıkaracağını bulması için bir şans olarak görmesi için dua ettim.

Çelik namluya baktım, nefesim sabit, vücudum sakin, kıpırdamadan. "Benim tatlı güvercinim," dedim Lyric'e, sesim hiç değişmeden. Keşke ona bakabilseydim, keşke yüzünü son bir kez daha görebilseydim. Ama ben kurşundan kaçan bir adam değildim. Hedefini vurması için cesaret eden adamdım. Tek yapabildiğim Sadie'yi kazandığını düşünecek kadar zayıf düşürdüğüm için dua etmektir. Öne çıktım, göğsümü namluya dayadım. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı."

HAYIR.

Hayır. Hayır. Hayır.

Lütfen, Tanrım. Eğer buradaysan, kurtar onu.

Dua etmek için kiliseden daha iyi bir yer olabilir mi?

Kelimeleri ağzımdan çıkarırken boğazım düğümlendi. "Al beni."

Lincoln elini ağzıma kapattı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Sadie kendi kırıldığı gibi beni de kırmaya çalıştı. O ben olmalıydım demişti. Onun kaderini ben

yaşamalıydım. Grey beni kurtarmasaydı ne olacağını bana gösterdiğini söylemişti. Yaptığı her şey -

derimi pençeleyen metal, o cihazın içime acımasızca girmesi

-Bunların hiçbiri kalbimin şu anda hissettiği acıyla kıyaslanamazdı. Göğsüme saplanan bir bıçak

gibiydi, güçlü ve kuvvetliydi, beni kesip açıyor ve Sadie'nin vücuduma verebileceğinden çok daha

fazla iç hasara neden oluyordu. Geçen her saniyede, silahı Grey'in göğsüne dayarken aldığım her

nefeste daha da derine saplanıyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

"Kahraman olmadığını söylemiştin! Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Grey'e bağırdım, bir

şekilde onu kırmaya çalıştım. Ve sonra ona söyleyebileceğim son sözlerin zalimce olacağını fark

ettiğimde boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Onun için yaşamalısın Grey. Ciaran'ın babasına ihtiyacı

var." Yutkundum. İrkilirken omuzlarının hareket ettiğini gördüm. "Sadie, bunu yapmak zorunda

değilsin." Boğazım düğümlendi. Gözlerim yaşlarla doldu. "Onun yerine beni al."

Lincoln şimdi yüzümdeydi ve iki eliyle yanaklarımı tutuyordu. "Sakın buna cüret etme." Bu

bakışı daha önce de görmüştüm. O gece dövüş kafesinde, kendimi Malcolm'a kurban olarak

sunduğum gece bana attığı bakışın aynısıydı.

Vücudum acıyordu. Çok kötü acıyordu. Yorulmuştum. Tükenmişim. Sadece bitmesini istedim.

"Hayatta olmaz, Songbird. Bunu bitiremezsin." Lincoln yüzümün her yerine öpücükler

kondurdu. "Başka bir çıkış yolu bulacağız."

Kalbim çatladı. Başka çıkış yolu yoktu. Sadie kaybolmuştu. Çok ileri gitmişti. Birimizin ölmesi

gerekiyordu. Ve Grey artık sadece kendisi için yaşamıyordu. Bir oğlu vardı.

Grey gözlerini Sadie'den ayırmadan, "Buna şimdi son ver, sonra arkadaşım seni öldürmez,"

dedi. "Öyle mi Lincoln?"

Lincoln başını salladı. "Hayır. Seni hemen öldürmeyeceğim." Yutkundu. "Ama kaçsan iyi

edersin."

Bu bir yalandı. Bunu gözlerinde gördüm. Gözlerinde bir şey parlıyordu, bir parça pişmanlık.

Sadie'nin eli titriyordu. Grey'e bakarken ağlıyordu. Silahı tutmayan eliyle onun yüzüne dokundu. "Bunu hiç istemedim," dedi sesi çatlayarak.

"Biliyorum," diye cevap verdi soğuk bir şekilde.

Bir andı, en fazla on saniye. Ama Linc'in odanın öbür ucuna fırlayıp onu duvara yapıştırması için gereken tek şey buydu.

Gürültü kilisede yankılandı. Yaşadığım sürece asla unutamayacağım bir *patlama* sesi. Ve sonra bir çığlık, yüksek ve delici. *Benim* çığlığım.

Vücudum buz kesti. Titriyordum, donmuştum. Nabzım kulaklarımda yankılanan gök gürültüsü gibiydi. Hareket etmek, sandalyeden fırlamak istedim. Burada kalamazdım. Kalamazdım.

Grey koşarak yanıma geldi ve önümde diz çöktü. Boğazımdan bir çığlık daha koptu ve göğsümü tırmalayarak dışarı çıktı. Bir şeyler söylüyordu, muhtemelen iyi olup olmadığımı soruyordu, muhtemelen beni buradan çıkaracağını söylüyordu. Ama tek gördüğüm Linc'ti. Ve vurulduğu yerden yerde biriken kan.

Gözleri cam gibi oldu. Tek bir damla gözyaşı yanağından süzülürken bana, içime, bana baktı ve "*Seni seviyorum*" diye mırıldandı.

"ONA İYİ BAK."

Bunlar Lincoln'ün Lyric için hayatını feda etmeden hemen önce bana söylediği sözlerdi. *Ve benim için.* O anda bir şeyler değişti. Yer değiştirdi, ikimize de yer açtı. Bir keresinde ona bencil demiştim. Onu hak etmediğini söylemiştim.

Yanılmışım.

O olmadan onu kurtaramazdım. Artık kökleri Lyric'e, onu hayatımızda tutmak için ne gerekiyorsa yapma ihtiyacımıza dayanan bir bağımız vardı.

İlk içgüdüm onun iyi olduğundan emin olmaktı. Çığlıkları havayı yarararak geçti. Sesindeki acı eziyet verici, elle tutulur bir şeydi. Saniyeler önce o kadar cesur, o kadar güçlüydü ki. Şimdi ise paramparça olmuştu.

Diz çöktüğümde, çığlıklarını duyduğumda, kırılışını izlediğimde, karanlık beni çekti, damarlarımı intikam susuzluğuyla doldurdu. İblisler kötücül gülümsemeleri ve kıvrılmış parmaklarıyla beni çağırdılar. *Gel.* Ve ben de onları takip ettim, doğruca ruhumun en derin gölgelerine.

Lyric'in saçlarını yüzünden çektim. Gözyaşlarıyla boyanmış, tenine yapışmıştı. "Seni yakaladım, tatlı güvercin." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. "O da benimle."

Adalet iyi tanıdığım bir dostumdu. Son yedi yıldır gümüş tepside sunmuştum. Saldırıdan hemen sonra her zaman tatmin olduğumu hissettiğim bir an vardı. Kendimi tatmin olmuş hissederdim. Bunun beni bir canavar yaptığından emindim. Ama bir yalanı yaşayan bir kahraman olmaktansa, pişmanlık duymayan bir canavar olmayı tercih ederdim.

Ayağa fırladım ve Sadie'yi kovaladım, kapıya varmadan onu yakaladım. Lyric'in önünde diz çöktüğümde, Lincoln'ün kordonu kesmek için kullandığı metal kısıkaçı kaptım. Sadie bu kısıkaçı tatlı kızımın kanını akıtmak için bir silah olarak kullanıyordu. Ben de onu intikam silahı olarak kullanıyordum.

Onu boğazından yakaladım ve duvara yasladım. Gözlerimiz kilitlendi ve bir an için hafızam beni farklı bir yere ve zamana, Sadie'nin masum gözleri ve saf bir kalbi olan düzgün bir hanımefendi olduğu zamana götürdü. Bu dünya onu lekelemeden önce. Sonra Lyric'in hıçkırıklarını duydum, Lincoln'ün fedakârlığını hatırladım ve bu anılar rüzgârdaki duman gibi kayboldu.

Lyric'e işkence
etti. Oğlumu aldı.
Lincoln'ü vurdu.

Masum kızları kurban etti.

Liam'ı öldürdü.

Orada masum ya da saf hiçbir şey yoktu. Artık yok.

"Yanılmışsın." Kıskaçı avucumda sıkıca kavradım ve kapüşonunu vücuduna doğru itmek için kullandım. "İkisini de kurtaracağım." Omurgamı çelikleştirdim. Nefes aldım. Soluğu dışarı verdim. "Seni kurtaramadığım için üzgünüm." Gözlerimi sıkıca kapattım ve metali yukarı doğru göğüs kafesine sapladım.

Elleri havaya kalktı ve benimkilerin etrafına dolandı. Kıskaçı daha derine soktum, büküm ve vücudunun baskıdan gevşediğini hissettim. Vücudu sarsıldı. Gözlerimi açtım ve kanın akıp ellerimizi kaplamasını izledim. Kıskaçı bıraktım ve geriye doğru tökezledim. Yere yığıldı, sonra da yere düştü.

Gözleri cam gibiydi. Elleri ve gövdesi kana bulanmıştı. Göğsü artık hareket etmiyordu çünkü artık nefes almıyordu.

O gitmişti.

Her şey bitmişti. Lyric güvendeydi. Ciaran güvende olacaktı. Bundan emin olacaktım.

Zamanla ilgili komik olan şey, onun kalbin doğrudan bir yansıması olmasıydı. Zaman, bir kez gittiğinde asla geri getiremeyeceğimiz bir şeydi. Anların yeri doldurulamazdı. Saniyeler önemliydi. Her. Tek. Her biri. Paha biçilmez bir para birimiydi ve onu ne zaman, nasıl ve kimin için harcayacağımızı seçerdik; çalışırken, uyurken ya da çıplak etler arasında.

Şu anda zaman tükeniyordu ve bir seçim yapmak zorundaydım.

Eğer onu doktora götürmezsem Lincoln ölecekti. Biliyordum çünkü Liam'ın bir kurşun yüzünden öldüğünü görmüştüm. Başka bir arkadaşımı daha aynı şekilde kaybedemezdim. Lyric şoka giriyordu. Ciaran'ın nerede olduğunu sadece Tanrı biliyordu ve onu bulmak için otuz dakikadan az zamanım vardı. Tek ipucum, Sadie onu susturmadan hemen önce Isla'nın kilisenin arkasına doğru attığı kısa bakışı.

Cep telefonu çekmiyordu, arayacak kimse yoktu. En yakın hastane tekneyle otuz dakika uzaklıktaydı. Ciaran'ı bulduğumda, arabam olmadan üç lanet insanı toprak bir yoldan aşağı taşımamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bir stratejiye ihtiyacım vardı ve bu strateji, Ciaran'ı aramama yardım edebilmesi için Lyric'i serbest bırakmakla başladı.

Sadie'nin yanına koştum ve ceplerini karıştırarak Lyric'in bacaklarının arasındaki kelepçelerin anahtarını aradım. Onları bulduğumda kalp atışım üç katına çıktı... bir dizi araba anahtarıyla birlikte. *Topraktaki izler.* Tüm o karmaşanın içinde onları unutmuştum. Duaların kabul olduğuna inanan biri değildim, olsaydım bile bunu kesinlikle hak etmiyordum ama anahtarları elimde tutarken bizi yukarıdan izleyen haça baktım ve şükran dolu bir nefes aldım.

Kelepçeleri açarak Lyric'in bacaklarını serbest bıraktım, sonra anahtarın sert kenarını kullanarak bileklerindeki fermuarlı bağları kestim. Hemen Lincoln'e koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini açması için ona yalvardı.

Kiliseyi didik didik ettim, arka kapıya gelene kadar her odayı taradım. Kapıyı açtım ve Ciaran'ın adını söyleyerek dışarı koştum. Buradaydı. Dönmüş olmalıydı. Bir Land Rover kilisenin arka tarafındaki eski bir kulübenin arkasına park edilmişti. Araba boştu.

Ellerimi saçlarımın arasına soktum. "Siktir!"

Kulübeyi kontrol ettim. Orada tozla kaplı birkaç kilise sırası, örümcek ağlarına sarılmış şamdanlar ve yığınla İncil ve ilahi kitabından başka bir şey yoktu.

Aldığım her nefeste saniyelerin tik tak sesi zihnimde yankılanıyordu. Ve sonra onu duydum, uzakta çalışan bir motorun küçük uğultusunu. Uzun otların ve çalılıkların arasından koşarken kalbim hızla çarpıyordu. Dikenli çalılar pantolonumun kumaşını kesiyor ve ayak bileklerimi parçalıyordu. Nefesim göğsümde sıkışıyordu.

Sonunda, kıyıda küçük bir balıkçı teknesi duruyordu. Ve Ciaran.
Teşekkürler.

Tekneye yaklaştığımda gözleri kocaman açılmış ve kanlı ellerime odaklanmıştı. "Yaralandın mı?" diye sordu ve sesini duyunca içimi bir rahatlama duygusu kapladı.

Etraflarındaki su sakindi. Güneş gökyüzünde parlıyordu. Dağlar ufuk çizgisini öpüyordu. Sıradan bir gün gibi görünüyordu.

Sıradan olmaktan çok uzaktı.

"Ben iyiyim." Ciaran'a dokunmak için uzandım ama sonra vazgeçtim. "Anlamayacağın bazı şeyler görmek üzeresin, ama söz veriyorum bunları daha sonra açıklayacağım." Şu anda zamanım yoktu. Onun gözlerine baktım. "Tamam mı?"

Başını salladı.

Dümendeki adama döndüm. Ciaran'dan pek de büyük olmayan genç bir çocuktü. Sadie'nin onu emirlerini yerine getirmesi için ikna edebilmesine şaşmamalı. Her hareketimi dikkatle izlerken yüzü soldu.

"Beş dakika içinde iki kişiyle birlikte döneceğim. Bir hastaneye gitmemiz gerekiyor. Döndüğümde oğlumla birlikte burada olmazsan, bir sonraki elimde senin kanın olacak. Anlaşıldı mı?"

Yutkundu. Başını

salladı. Gülümsedim.

"Güzel."

Kiliseye döndüklerinde Lyric, Lincoln'ün başını kucağına alıp ileri geri sallıyordu. Yüzünü ellerinin arasında tuttu, sonra ağzını onunkine yaklaştırdı. "İşte, bebeğim. Nefesimi al." Ağzının içine üfledi. "Hayatımı al." Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. "Sakın bunu yapma." Tekrar ağzına üfledi. Adam cevap vermedi. "Lanet olsun Lincoln Huntington. Al şu lanet nefesimi!" Göğsüne vurdu. Adam hareket etmedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ölmek zorunda değilsin!" Yüzünü tuttu, dudaklarını onunkilere bastırdı.

Boğazının çukurunda donuk ama görünür bir nabız atıyor ve göğsü dar nefeslerle kıpırdıyordu.

Yanına çömeldim. "Nefes alıyor, tatlı güvercinim. Ama onu hastaneye götürmezsek ölecek." Yüzüme bakması için çenesini yukarı kaldırdım. "Benim yanımda sana güvendi. Şimdi senin de bana güvenmeni istiyorum." Başparmağımı dudaklarında gezdirdim, sesimi sakın, tonumu eşit tuttum. Bunu yapmazsam paniğe kapılacaktı. Bir dayanağa ihtiyacı vardı. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Başını salladı.

Gülümsedim. "Aferin kızıma." Doğrudum, gömleğimin düğmelerini açtım ve omuzlarımdan aşağı kaydurdım. Sonra gömleğimi onun önünde açtım. "Bunu giy."

Ayağa kalkıp kollarını gömleğin kollarından geçirirken bacakları titriyordu, vücudu güçsüzdü. Gömleği vücuduna doladım, sonra sabit ellerle -kan lekeli ellerle- düğmelerini ilikledim. Gözleri kana odaklanmıştı ve göğsü yavaş, hesaplı nefeslerle hareket ediyordu.

"Onu sen öldürdün." Gözleri yüzümü buldu; beni boğan ürkek bir bakıştı bu. Sesindeki sessiz fısıltı göğsümde parçalandı.

Korkuyla büyüdüm. Korku sayesinde Kardeşliğin tanrısı olmuştum. Korku olmadan itaat de olmazdı. Ve bu mükemmel meleğin şimdi benden korkuyor olabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Sesimi yumuşattım ve boğazımdaki pürüzlü yumruyu yuttum. "Gitmemiz gerekiyor."

YETERLİ ZAMAN YOKTU.

Hala yaşayacak koca bir hayatımız vardı.

Hâlâ söylemek istediğim, söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki.

Daha yeni başlıyorduk.

Onu bırakmaya hazır değildim.

Son birkaç saat boyunca zihnimde dolaşan düşünceler bunlardı.

Başımı göğsüne yasladım, gözlerimi kapattım ve kalp atışlarını dinledim. Diğer tek ses, yatağının yanındaki monitörün sabit *bip* sesi ve plastik bir tüpten Lincoln'ün vücuduna akan oksijen patlamalarıydı. Oda kasvetli ve soğuktu ama ben ona doğru kıvrıldığımda vücudu sıcacıktı. Kurşun Lincoln'ün akciğerini delmiş, boğulmasına ve kendi kanında boğulmasına neden olmuştu. Kurşunu çıkardılar ve havayı ve kanı dışarı çekmek için bir göğüs tüpü yerleştirdiler, böylece akciğer yeniden şişir. Bu saatler önceydi ve hâlâ uyanmamıştı.

Kiliseye döndüğümde Grey bana acele etmemi söylemişti. Zamanımızın tükenmekte olduğunu söylemişti. Ona güvenmemi istemişti ve ben de güvendim. Ona hayatım pahasına güvendim. Lincoln'ün hayatı için ona güvendim. Beni kurtarmak için bir zamanlar kalbini elinde tutan kadını öldürmüştü. Ben de ondan beni başka bir adamla paylaşmasını istemiştim. Sadie ölmüştü. Bu konuda hiç şüphe bırakmamıştı. Ama onun kanının sadece onun ellerine bulaşmasına izin veremezdim. Ona yaptırdığım onca bencilce şeyden sonra bununla yaşamasına izin veremezdim. Ve o kiliseden kapanış yapmadan çıkamazdım. Bana yaptıkları için, Linc'e yaptıkları için buna ihtiyacım vardı. Grey onu öldürmüştü. Doğruca cehenneme gittiğinden emin olmak istedim. Bu yüzden silahı yerden aldım. Göğsüne doğrulttum. Ve tüm şarjörü onun savunmasız bedenine boşalttım. Tetiği çektim, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve boğazımdan bir çığlık yükseliyordu. Boş şarjörün *klik, klik, klik* sesi gelmeye devam etti ve ben tetiği sıkmaya devam ettim. Grey kollarını arkamdan sarmış, beni kendine hapsetmişti. Kadife sesi öfkeli denizlerimi sakinleştirmişti. "Bu kadar yeter, küçük güvercin," demişti. Ve sonra bizi yerel bir balıkçının teknesine yükleyip kurtardı. Tekrar.

"O iyi olacak." Tatum'un nazik sesi odanın içinde süzülerek beni karanlık anılardan uzaklaştırdı.

Gözlerimi açtım. Gülümsüyordu, her zaman gülümsüyordu. Teni adanın öpücüğünden parlıyordu. *Ve mutluluktan.* Koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Uzun, mavi, spagetti askılı elbisesi attığı her adımda dalgalanıyordu. Olduğu gibi zarif bir balerine benziyordu. Caspian'ın çok uzakta olmadığından emindim. Kardeşlik hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onların zorba ve koruyucu doğalarıydı.

Oturdum.

Tatum yatağın kenarına oturdu ve elimi tuttu. "O bir savaşçı. Kardeşim başka türlü olmayı bilmiyor."

Suçluluk duygusu içime doldu ve ağzım kurudu. "O ben olmalıydım. O yatakta göğsümde bir tüple yatıyor olmalıydım."

"O adamlardan herhangi birinin bunun olmasına izin vereceğini gerçekten düşündünüz mü?"

Gözlerimi yere indirdim. Leo'nun koca bir ağzı vardı. Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Lincoln onun kardeşiydi. Bu onun için garip olmalı.

"Kafayı yediğimi düşünüyor olmalısın."

"Hepimiz berbat durumdayız." Elim sıkıldı. "Aşk dağıniktır. Ama uğruna savaştığımız o dağınık anlar buna değer. Bence siz berbat bir durumun içine atılmış üç kişisiniz ve bununla yapabileceğiniz tek şekilde başa çıkıyorsunuz - kalplerinizle. Sizi yargılamak için burada değilim çünkü benim başıma gelseydi ne yapardım ya da yapmazdım bilemem. Ama size söylemek için buradayım, *berbat durumda değilsiniz*. Siz kalbi ve ruhu olan bir insansınız."

Yukarı baktım. "Bu ilişkide bilge olanın ben olmam gerekiyor."

"Bilge olan benim." Dudakları bir gülümsemeyle kalktı. "Azgın olan sensin." Ağzım açık kaldı.

Kaşlarını kaldırdı. "Ben daha ilk öpücüğümü almadan sen odamdan gizlice çıkıp kardeşime oral seks yapıyordun."

"Bunu bilemezsin!" "Bu bir yalan mı?"

Sessizlik içinde anıyı yeniden yaşadım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıttı, sonra boğazını temizledi. "Kardeşimle biraz yalnız kalmak istiyorum. Dışarıda gerçekten kötü bir gün geçiren bir adam var ve ister inan ister inanma, şu anda sana ihtiyacı var." Elim bıraktı, gitmem için sessiz bir işaret etti bu.

Gri.

Kalbim bir kez daha ikiye bölünüyordu. "Gidemem. Ya Linc uyanırsa?" "O zaman seni ararım." Bana naz yapmadığını belli eden bir bakış attı. "Git."

Lincoln'ün ameliyatı sırasında hemşirelerden biri beni bir muayene odasına götürdü ve yaralarımı kontrol etti. Neyse ki Grey ve Lincoln geldiğinde Sadie'nin içimdeki taç yaprağı aparatını tamamen açacak zamanı olmamıştı. Rahim ağzımda zamanla kendiliğinden iyileşecek birkaç küçük yırtık vardı. Meme uçlarım berbat haldeydi ama onlar da iyileşecekti.

Hemşire bana bir çift kağıt külot ve sırtı açık bir önlük verdi. Koridora bu kıyafetle çıktım, bekleme odasına bu kıyafetle girdim, Grey bana bakıp telefonunu kulağından çekip aramasını bitirdiğinde gördüğü şey buydu. Ayağa kalkarken telefonunu cebine soktu. Delici mavi gözleri nabzımın fırlamasına neden oldu. Kendimi bir krala yaklaşan bir fakir gibi hissettim. İki metreye yakın boyu, bu küçük odada her şeye gücü yeten bir varlık gibi hissettiriyordu. Yol boyunca bir yerlerde düz, beyaz bir tişört giymişti. Boş ver onu. Grey Van Doren'la ilgili hiçbir şey *sade* değildi. Sadece klasik mükemmelliğe sahip bir adam Fruit of the Loom tişörtünü asiller için yapılmış gibi gösterebilirdi.

Koyu renk gözleri beni kesiyor, tek ve lanetli bir bakışla iliklerime kadar işliyordu.

O kırılmış.

Yüzünü avuçlamak için uzandığımda kalbim göğsümde bir çekiç gibi çarpıyordu. Çene çizgisi boyunca uzanan saçlar avuçlarımı gıdıklıyordu. "Bencillik ettim." Ağlamamak için kendimi zor tutarken ellerim titredi.

Gözlerinde kısa bir acı yansıması vardı.
Yutkundum. "Sevdiğin birini kaybettin."
Çenesi sıkıştı. "Onu bugünden çok önce kaybettim."

"Oğlunu kaybedebilirdin." İlk gözyaşı düşerken kalbim sıkışmıştı. "Benim yüzümden."
Ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Ben hiç kimseyi kaybetmedim."

Ciaran'ın Bayan McTavish'le birlikte olduğunu biliyordum. Onun iyi olduğunu biliyordum.
Yine de Grey'in bir parçasının beni suçladığı, seçim yapmak zorunda bırakıldığım için bana kızdığı düşüncesinden nefret ediyordum.

"Bunu sen yapmadın, Lyric. Bana bunu anladığını söyle," dedi beni rahatlatan ve sakinleştiren o çelik gibi yumuşak sesiyle.

Gözyaşlarımın geri kalanını yuttum. "O zaman neden bu kadar uzaklara bakıyorsun?"

Dokunuşumun altında çenesi gerildi. "Sana adamın içindeki canavarı gösterdim ve şimdi benden korkuyorsun."

Onun kokusunu içime çektim, yaklaşırken sıcaklığının üzerime sinmesine izin verdim. "Bu senin bir can almanı izlediğim ilk sefer değildi." Bana neredeyse tecavüz edecek olan adamı ve Grey'in onun boğazını sıkarak canını nasıl aldığını hatırladım. "Bunu *benim* için ilk kez yapmıyorsun bile." Bakışlarını tuttum. "Senden korkmuyorum."

"Şu anda titriyorsun." Başparmakları ellerimin önünü okşadı.

"Senden korktuğum için değil." Kelimelerim boğulurken kalbim gümbürdedi. "Çünkü seni hak etmediğimden korkuyorum."

"*Beni* hak etmiyor musun?" Bakışları vahşileşti. Saçlarımı omuzlarımdan, boynumdan uzaklaştırmak için ellerini benimkilerden çekti. Başını eğdi ve boğazımın sütununa yumuşak öpücükler kondurdu. "Değersiz olan benim, küçük güvercin." Titreyen bir nefes verdi. "Çok özür dilerim." Başını kaldırdı. "Şu anda burada olmamalıydın. Dışarıda olmalıydın-" Pencereyi işaret etti. "Mutlu bir evliliğin olmalı, üniversiteden mezun olmalı ve hayatını yaşamalısın. Bunun yerine, burada iki adam için kalbini ikiye bölüyorsun-"

Sözünü kestim. "Dur. Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Sesim titriyordu. "Malcolm beni aldı. Sen almadın. Eğer o almasaydı Kipton alırdı. Ben de o kızlardan biri olurum. Sonum Sadie gibi olabilirdi." Gözyaşlarımı geri kııptım. "Bunun yerine, hayatımı iki inanılmaz adamla geçiriyorum - tamamen farklı ama ikisi de son derece olağanüstü." Çenesini kucakladım. "Beni mutlu ettiğin için özür dilemene gerek yok Grey. Beni kurtardığın için özür dileyemezsin."

Elleri elbisemin açık arka kısmına kayarak beni kendine doğru çekmek için kıcımlı kavradığında ürperdim. Sertti, o kadar sertti ki nefesimi kesti. Dudakları dudaklarıma yapıştı ve diliyle onları birbirinden ayırdı. Ağzının içinde inledim ve o da hırladı. Öpüşmeyi derinleştirdi ve beni vücuduna daha çok bastırdı. Acı meme uçlarımı ısırduğunda irkildim ve hemen geri çekildi.

"Siktir." Boynunun arkasını kavradı. "Tanrım, ne düşünüyordum ki?"

"Sorun yok." Elimini göğsüne koydum. "Ben iyiyim." Sessiz bir gülümseme verdim. "Sadece ağrım var."

Keskin yüz hatlarında karanlık gölgeler dans ediyordu. "Her zaman her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğumu düşünürdüm. Ama sen beni dizlerimin üstüne çöktürdün." Uzandı ve sanki paha biçilmez, değerli bir şeymişim gibi ihtiyatla yüzüme dokundu. "Konu sen olunca o kadar zayıfım ki." Sesi kanımı titretti.

Bir zamanlar kalbimde sadece bir kişilik yer olduğuna, iki kişiyi sevmenin ve onları eşit derecede sevmenin imkânsız olduğuna inanırdım. Çocuklu insanların bunu her gün yaptığını

sanırdım. Bunu hiç anlamamıştım.

Şimdiye kadar.

Ta ki kalbimin aslında *benim* olmadığını fark edene kadar. Doldurulmak için değildi. Paylaşılmaq içindi-iki yarım. Bir bütün. Her birinin bir parçası vardı.

Chandler'ın sesi odanın içinde yankılanarak, "Anı mahvetmek istemem," dedi. "Ama iki numaralı koca uyandı."

Chandler gittikten sonra, onun kıcını görebildiği için duyduğum kıskançlığı bastırmaya çalışarak, "Ona git," dedim. Kâğıt külotun canı cehenneme. Eğer o Leo olsaydı, lanet olası gözlerini oymak zorunda kalırdım. Chandler, Caspian, Tatum ve Anniston, onlara olanları anlatır anlatmaz Ayelswick'ten gelmişlerdi. Ciaran'ı alması için Bayan McTavish'i de aramıştım. Isla, Sadie'nin Ciaran'ı evden çıkarmasına yardım edebilmek için onu ve Andrew'u bayıltmak amacıyla çaya sakinleştirici koymuştu. Çok iyiydi. Bunu ona verdim. Geçmiş kontrolünden başarıyla geçmişti. Sadie onu vurduğu için şanslıydı. Bu kadar kolay kurtulmasına izin vermezdim. "Lincoln'ün sana ihtiyacı var."

Önce kapıya, sonra bana baktı, tereddüt ediyordu. Kararsızdı çünkü az önce onunla mahrem bir şey paylaşmıştım. Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim şeyler söylemişim. Ve şimdi o benden uzaklaşıyordu.

Suçluluk duygusunun onu tüketmesine izin veren bir tarzı vardı. İkimizi de isteyerek bizi hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Kendimizi önemli hissetmemiz için onun seçim yapmasına ihtiyacımız olduğunu düşünüyordu. Seçim yapmayarak bizi yaşayan en şanslı erkekler haline getirdiğinin farkında değildi. Aynı kadını sevdik ve onun da bizi sevmesini izledik.

"Benim tatlı, mükemmel güvercinim." Başparmağım dudaklarını okşadı çünkü böyle hissettiğini bile bile ona dokunmamam mümkün *değildi*. "Ben iyiyim. Git hadi." Gözlerimi ondan ayırmadım.

Onu buraya, bu ana hapsedmek istedim. Onu bir baloncuğa sarmak ve asla gitmesine izin vermemek istedim. Ama bu bencillikti ve eğer bu iş yürüyecekse, üçümüz bir olacaksak, bencillğe yer yoktu.

"Seni seviyorum." Bir nefes verdi, sonra yutkundu. Çenem sertleşti. "Sanırım beni o küvetten çıkardığın gecedan beri seni seviyorum." Sesi titrerken bile çok cesur, çok güçlü görünüyordu. "Sakin sen de beni sevmiyormuş gibi davranmaya kalkma."

Onlar sadece kelimelerdi, uzayın sessiz boşluğunu dolduran bir ağız dolusu hece. Ama ayın gücüne sahiptiler, üzerime çöken bir duygu dalgasını çağırıyorlardı.

Dudaklarım kıpırdadı. "Buna cesaret edemem."

Rahatlama hissi omuzlarını gevşeterek üzerine çöktü. "O zaman söyle."

Oradaydılar, boğazımda yanarak ilerliyorlardı, dilimin ucuna oturmuşlardı. Dudaklarım onları söylemek için ayrıldı. Ve sonra-

"Lütfen," dedi. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "*Efendim*." Nabzının atışı boğazının dibinde çırpınıyordu.

Sikeyim. Beni. Bu kelimeler iki parmağımın şıklaması gibiydi, sıkimin canlanmasını sağladı.
"Git." Nefesime odaklandım. "Amin ağrıyor olabilir ama ağzın işe yarıyor gibi görünüyor.

İyi." Eğildim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Şimdi git. O güzel küçük boğazına sikimi sokmadan önce."

"Burada işimiz bitmedi," dedi omzunun üzerinden uzaklaşırken. "Bu doğru, küçük güvercin. İşimiz daha bitmedi."

İki ruh birbirini bulmaya devam ediyorsa, belki de ayrı olmamaları gerekiyordu. Gitmesine izin verirdim.

Geri dönüş yolunu buldu.

Lincoln da aynı şeyi söyleyebilirdi. O da onu bir kez kaybetmişti. Ve sonra onu geri kazanmıştı. Onun fırtınasına ihtiyacı vardı.

Benim huzuruma ihtiyacı vardı.

Ve ikimizin de onun ateşine ihtiyacı vardı.

Kapıyı açıp odaya girdiğimde hemşire Lincoln'ün hayati değerlerini kontrol ediyordu. Sevimli, minyon ve biraz daha yaşlıydı. Uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve koyu mavi önlüğünün içinde bile kıvrımları belli oluyordu. Dilinin altına termometre sokması için ağzını açan Linc'e gülümsemesini izledim. İçimi bir kıskançlık acısı sardı. Ona dokunmasını istemiyordum. Ağzına yaklaşmasını kesinlikle istemiyordum. Diline. Dudaklarına. Onlar bana aitti.

Beni Grey'le gördüğünde hissettiği şey bu muydu? Beni birbirleriyle gördüklerinde ne hissettiler?

Lincoln'ü başka bir kadının ona dokunmasını kaldırabilecek kadar sevebilir miydim? O kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

Vücuduna bağlı tüpler, hatlar ve makinelerle orada yatan ona baktım ve fark ettim ki, evet. Kalbini korumak için bedenini paylaşabilirdim.

"Gidip biraz kahve bulacağım," dedi Tatum. "Eğer bir fincan daha sıcak çay içmek zorunda kalırsam ılgılık atacağım."

Bir kahkaha attım. "Buna alışırsın."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu kapıyı açarken. Gözleri vücudumda gezindi. "Gerçek kıyafetler dışında mı?" Güldü.

"Hayır. Ben iyiyim." Kendi kıcıma şaplak attım. "Kağıt külotlar ve hepsi." Lincoln termometrenin etrafında sırttı.

"Doğru." Tatum bakışlarını Linc'e dikti. "Artık kahramanlık yok, tamam mı?" Sonra gülümseyerek dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Hemşire termometreyi ağzından çıkardığında "Hey," dedi. Sırttı ve oda onun etrafında aydınlandı.

"Hey." Ben de sırttım. "Tam bir şov yaptın. Tony Stark gibi davranıp dünyayı kurtarmaya çalıştın."

"Her şey iyi görünüyor," dedi hemşire. "Bir saat içinde ilaçlarıyla birlikte geri geleceğim." Tekerlekli bir arabanın üzerinde duran dizüstü bilgisayara bir şeyler yazdıktan sonra bizi yalnız bıraktı.

Yatağının kenarında durdum ve parmak ucumu çenesinde gezdirdim. "Beni bir daha asla böyle korkutamayacaksın."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Songbird." Ela gözleri hastanenin parlak floresan ışıkları altında dans ediyordu. "Ve öldüğümde -çünkü eninde sonunda hepimiz öleceğiz- hâlâ seninle olacağım. Burada."

O getirdi

Elini göğsüme, tam kalbimin üzerine koydu. "Ve burada." Uzandı ve şakağıma dokundu. "Ve buraya." Bir elini amımın üzerine koydu. "Ben senin içindeyim. Ruhuna işledim. Benden asla kurtulamayacaksın."

Yatağa sürünerek girdim ve ciğerlerine baskı yapmamaya dikkat ederek ona doğru kıvrıldım. Ve gecenin geri kalanını bu şekilde geçirdik, kolları bana sarılmıştı, uykuya dalarken sıcaklığı içime akıyordu.

Lincoln'ü o hastane yatağında göğsünde tüpler ve damarlarında akan kanla yatarken gördüğümde düşündüğüm ilk şey, *bunun ben olmam* gerektiği idi. Bu asla o olmamalıydı.

Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve monitör kalp atışlarıyla aynı anda bip sesi çıkarırken onu dinledim. Biraz uğraşmam gerekti ama Tatum, Lincoln'le bu anı yaşayabilmem için Lyric'in onunla birlikte gitmesini sağlamayı başardı.

Buna ihtiyacım vardı. Söylenmesi gereken şeyler vardı. Lyric beni sevdiğini söyledi.

Ben de onu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki içim acıyordu. Onu Ciaran dışındaki her şeyden daha çok seviyordum. Ama bunu ona söyleyemedim. Ona böyle bir umut veremezdim. Henüz veremezdim. Bundan sonrasına kadar olmaz. Bu sadece benimle ya da Lyric'le ilgili değildi. *Biz üç* kişiydik. Ve bu artık sadece sikişmekle ilgili değildi. Bundan çok daha derin bir şeydi.

"Bazen böyle düşüncelerim oluyor." Lincoln'ün sesi beni aklımdan uzaklaştırdı. Çakıllı ve kalındı, sanki cam yutmuş gibiydi. Gözlerimiz buluştu ve onunki zayıflıktan ağırlaşmıştı. *Bu ben olmalıydım.* "Karmakarışıklar, sürekli kafamın içinde dönüp duruyorlar." Yarı gülümsedi. "Ama o yanımdayken sessizler. Sanırım bunu senin için de yapıyor."

O yaptı.

O yaptı.

Sessizce oturdum, onu izledim, bitirmesine izin verdim.

"Lyric ve ben, o benden alınmadan önce bir yıl birlikte olduk." Sertçe yutkundum. "Senin onunla dört lanet yılın vardı." Bir kahkaha attı. Benden çok kendine güldü. "Dört yıl. Bir yıldan sonra bana ne yaptığını biliyorum. Dört yılın bir erkeğe neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum."

Ona bunun onu ikiye böldüğünü, damarlarına sızdığını ve ruhunu tükettiğini söyleyebilirdim. Bunun yerine, "Ona hiç dokunmadım." dedim. Bakışlarını tuttum. "O bir gece dışında. Yaptığım şeyi yapmak istemedim." Hatırladıkça kalbim çarpıyordu. "O adamların kadınlara neler yaptığını gördüm. Sen de gördün." Başımı salladım. "Bunun onun başına gelmesine izin veremezdim, bu yüzden kötünün iyisi oldum. Ama ondan sonra ona hiç dokunmadım. Bunu ona yapamazdım. Sana da yapamazdım." Bütün bunları ona anlattığını biliyordum ama benden duyması gerekiyordu.

"Peki, neden şimdi? Gitmesine izin verdin. Neden onu kendi haline bırakamadın?" Sesinde öfke ya da kıskançlık yoktu. Sadece gerçek bir merak vardı. Bunun için onu suçlamadım. Ben de kendime aynı soruyu sormuştum.

"Çünkü her ne kadar kabul etmek istemesen de. Ben onun bir parçasıyım, o da benim bir parçam."

Tıpkı senin gibi.

dört yıl dedi." Kalın kalın yutkundum, kendimi bir sonraki bölüme hazırladım. "Ama sen onun *daha büyük* bir parçasısın ve eğer bunu yapamazsan, o zaman çekip giderim. Bu odadan çıkar ve bir daha geri dönmem. Ve sorduğunda, ona her şeyin bir hata olduğunu söyleyeceğim." Söylediğim her kelime kalbimi delip geçen bir kurşun gibiydi. *Tıpkı onun için, ikimiz için attığı gibi.* Onu hak etmediğini söylemişim. Çok yanılmışım. "Çünkü sana zarar vermeyecek. Seni çok seviyor. Eğer bunu istemezsen, tıpkı söylediği gibi ikimizi de bırakıp gidecek. Bunu yapacağını biliyorsun."

Gözlerini kırptırdı, başka tarafa baktı. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk.

"Bunun olmasına izin vermeden önce, onun gitmesine izin vereceğim. Yarım bir kalbi olmasını hiç olmamasına tercih ederim." Sesim kesildi. Hay sikeyim. Sanki biri kalbimi jilet gibi keskin bir telle sarmış ve çekiştirip duruyordu. Kan kaybediyordum. "O kapıdan çıkıp ona bunu yapamayacağımı söyleyeceğim." Tel daha sert çekerek kalbimi parçalara ayırdı. "Onun kötü adamı olacağım."

Çenesi gerildi ve bakışları sertleşti. "Siktir et onu. Siktir git." Yüzünü buruşturdu ve ayağa kalkarken bir elini yanına götürdü. "Sen daha iyisi için kızdan uzaklaşan güçlü biriyken, beni baskıya dayanamayan güvensiz bir adam yapamazsın. Bu arada o da geceleri yatağında yatıyor, seni özlüyor ve bana kızıyor. Bu filmi izlemiştim. Nasıl bittiğini biliyorum. Siktir git. Kahramanı oynayamazsın."

Gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda yavaş, sabit bir nefes aldım. "Güçlü mü? Güçlü olduğumu mu sanıyorsun? Sana aya asılmışsın gibi her baktığında beni öldürmediğini mi sanıyorsun? Sana her dokunduğunda? Onu tamamen kendime istemediğimi mi?" Öne doğru eğildim, ona yaklaştım ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Ama anlıyorum. O ikimizi de seviyor. İkimiz de onu seviyoruz ama onu hak ettiği şekilde sevmek için birbirimize saygı duymalıyız." Tüpleri, serumu, kalp monitörünü izledim, sonra bakışlarıyla karşılaştım. "Bunu her zaman yapmadığınızı biliyorum ama bu yüzden buradayım, sana çok saygı duyduğumu söylemek için. Bu yüzden şu anda onunla değil de buradayım. Sadece söyle ve gideyim."

Çıplak ellerimle adam öldürdüm. İmparatorlukları mahvettim. Krallıklar yıktım. Ama şu anda, bu adamın tek bir kelimeyle beni ezme gücü vardı.

"Ben bir kurşun yemiş olabilirim ama sen onun için öldürdün. Onun hayatını kurtarmak için her can aldığında ruhunun bir parçasından vazgeçiyorsun. Benim de sana saygı duyduğumu bilmeden o kapıdan çıkıp gitmene izin veremem."

Lanet kalbim burkuldu. Midem düğümlendi. Ellerime bakarken ellerim titredi ve kanı sanki hâlâ oradaymış gibi gördüm - Sadie'nin kanı. Daha önce de Lyric için öldürmüştüm. Daha azı için ruhumun parçalarından vazgeçmişim. Ama *bu, kahretsin.* Hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ve şu lanet olası ana ulaşmak için yüz kere daha yapardım.

Bunca yıldır beni Sadie'ye çeken şeyin aşk olduğunu sanıyordum. Ama aşk ve saplantı arasında ince bir çizgi vardı. *Aşk* beni Lyric'e geri getirdi. Sadie'yi *kurtarmaya* kafayı takmışım.

Ve

yapamadım.

Yapamadım.

Onu korumak için yemin etmişim ama onun yerine onu öldürdüm.

Hatırası - elimdeki metal kıskaç, vücudunun kuvvete boyun eğmesi, kanının tenimi kaplaması ve yüzü. Lanet olası yüzü. Tanrım. İçimi parçaladı, bir döngüde tekrar tekrar oynadı, içimi kemirdi, beni içten içe yedi.

Gözlerim yanıyordu. Gözyaşlarımı kırptırdım ve boğazımı temizleyerek yutkundum. *Onu ben kurtarmadım.*

Şakaklarımı çimdikledim. "Yüce Tanrım. Sanırım bir içkiye ihtiyacım var."

"Hey, dostum. Sorun yok," dedi Lincoln. "Sevdiğin birinin, sevmediğin birine dönüşmesini izlemek zorunda kaldın."

Nefret. Bu bok sert vuruyor. Ve Şimdi de bu. Ben. Biz." Eğilebildiği kadar ne eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Sanırım söylemeye alıŐtıęım Şey, onun kalbini biriyle paylaşmam gerekiyorsa, bunun sen olmandan memnunum."

Kablo koptu. Kalbimin kanaması durdu.

Lincoln'e gülümsedim. Kahretsin, birbirimize gülümsedik.

Sonra dedim ki, "Bilmiyor musun? Burada kahraman yok. Burada hepimiz lanet olası kötü adamlarız."

Hastane şapelindeki mihrabın önünde durdum ve mumlarla dolu bu masanın üzerinde kaç çaresiz duanın fısıldandığını merak ettim. Kaç gözyaşı dökülmüştü?

Fitili küçük bir cam adağa yaklaştırdım ve alevi yanmayan fitile tuttum, ateşin balmumunu öpüp ona hayat vermesini izledim.

"Onun için yas tutmak sorun değil, biliyorsun."

Lyric şapelin kapılarını arkasından kapatıp koridorda yürürken arkamı döndüm. Sunağa yaklaşıırken, "Onu bir zamanlar sevmiştin," dedi.

"Bu kilisede vedalaştığım kadın için değildi." O kadın kurtarılamazdı. "On iki yıl önce ormanda ölen kız içindi." Tanıdığım Sadie o gün gitmişti. Tütününü başka bir adağa götürdüm. "Ve bu yüzden acı çeken tüm kızlar için." Üçüncü bir adak yaktım. "Ve Liam için."

Lyric konik mumu elimden aldı ve yerine geri koydu. "Bunların hiçbirini sen yapmadın Grey. Sadie kendi seçimlerini yaptı. Senin sevgini hak etmedi ve senin suçluluğunu da hak etmiyor." Benim tatlı kızım, her zaman çok güçlüdür.

Onun gördüğü adam olmak istedim. Ve bazen ona baktığımda, şu anda olduğu gibi, belki de doğru yaptığım tek şeyin o olduğunu düşündüm. Belki de bunu mahvetmemiştim, onu mahvetmemiştim.

"Sen de insan olduğunu unutmayı kolaylaştırıyorsun. Sen de bir şeyler hissediyorsun. Sadece bunu saklamakta daha iyisin." Sonra, sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi, önümde dizlerinin üzerine çöktü, kontrolümü pençeleyerek gücümü test etti. "Benden saklanamazsın Grey. Artık saklanamazsın."

Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. "Birkaç kıyafet bulmuşsun."

Onu görmeyeli birkaç gün olmuştu. Lincoln'le vakit geçirmeye ihtiyacı vardı, ben de ona bunu sağladım. Hastane önlüğü ve kağıt külotu gitmiş, yerine vücudunun üzerinde bir esinti gibi süzülen pembe pamuklu bir elbise gelmişti.

Dokunuşuma doğru eğildi. "Tatum getirdi."

Tanrım. Kontrolüm zayıflıyordu. "Lincoln?"

"Durumu iyi. Bir hafta içinde ayrılabilceğini söylediler."

Bunu zaten biliyordum. Bu sabah hastaneye döndüğümde hemşirelere sormuştum. Ama Lyric'in önemsediyimi bilmesine ihtiyacım vardı. Onun için önemsiyordum. Ve onun için önemsiyordum. Lincoln düşüncesiz şeyler yapardı. Pervasız ve dikkatsizdi, ama bunların hepsi sevgiden kaynaklanıyordu. Buna saygı duydum.

"Ya sen?"

Kalın kirpiklerinin altından bana baktı, mavi gözleri beni denizlerine sürükleyen bir siren gibiydi.

"Ben iyiyim." Yutkundu. "Burası beni biraz korkutuyor." Öksürerek sessiz bir kahkaha attı. "Kiliseye bir daha aynı gözle bakabilir miyim bilmiyorum."

Parmağımın tersini yüzünün yan tarafına sürdüm. "Gidebiliriz." *Eğer gitmezsek, o tatlı ağzını bu kutsal yerde sikeceğim.*

"Hayır," diye tersledi. "Senden onu almanı istiyorum. Bana unutturmanı istiyorum. Mumları, sunakları ve haçları gördüğümde bana düşünecek yeni bir şey ver."

Buna ihtiyacı vardı. Anılardan ve acıdan kaçmaya ihtiyacı vardı. Ve benim ona bunu vermem gerekiyordu. Lincoln'ün iyi olduğunu bilmek ona umut verdi. Onunla birlikte olmak onu rahatlatıyordu. Ama bunu ona o veremezdi. Bunu şu anda sadece ben verebilirdim. *Bu* yüzden ikimize de ihtiyacı vardı.

"Aklında ne var?" Parmağımı dudaklarında gezdirdim. Bu onun kararıydı.

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Her zaman bilirsin," diye fısıldadı. "Lütfen Grey." Sözleri, diz çökmüş bir meleğin Tanrı'sına gönderdiği bir dua gibiydi.

Kendimi kaybettim. Dün gecedan beri o bekleme odasında tutunduğum küçük kısıtlama ipi koptu. Elim pantolonuma gitti, düğmeyi çözdüm ve fermuarı çekiştirdim. "Ağzını aç."

Sikimi çıkardığımda nefesi kesildi, sonra dudaklarını ayırdı. Sikeyim.

Bunun için cehenneme gideceğimi söyleyebilirdim ama yıllardır bir ayağım ateşteydi.

Lyric ağzını sikimin uzunluğuna doğru kaydırdı. Kadife dili beni bütünüyle yutarken alt tarafını okşadı. Parmaklarım saçlarında dolaşıyor, onu aşağı, aşağı, aşağı yönlendiriyordu. Bu açıdan muhteşem görünüyordu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

"İşte böyle, güvercin." Boğazının arkasına kadar ittim. "İyi bir kız gibi al." Ucuna kadar kaydardım, sonra tekrar içeri soktum. Ve tekrar, her seferinde o tatlı noktaya vurarak. Yutkundüğünde boğazı sikimi sıkı ve neredeyse o anda boşalıyordum. "Lanet olsun." Elimi boğazının önüne getirdim, avucum ve parmaklarımla onu yakaladım. "Bunu hissediyor musun?" Kendimi içten dışa doğru elime karşı hissedene kadar derin, derin, daha derin ittim. "Ne kadar derin olduğumu hissediyor musun?" Geri çekildim ve tekrar içine girdim. Tısladım. Hırladım. Neredeyse boşalıyordum. "Ne kadar iyi aldığını hissediyor musun?"

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Tükürük ağzının kenarlarından sikimin etrafına sızıyor, çenesine damlıyordu. Mükemmeldi. *O* mükemmeldi. Daha sert emdi, dilini, ağzını ve boğazını çalıştırdı.

Geri çektim, ağzından ucuma bir tükürük ve prekum izi getirdim. "Henüz değil," dedim geriye doğru adım atıp ilk sıraya otururken. Kalçalarımı kaldırdım, pantolonumu tamamen aşağı çektim, sonra kalçamı okşadım. "Buraya gel."

Aceleyle yanıma geldi ve iyi bir kız gibi üstüme çıktı.

"İşte bu. Tam şurası," dedim külotunu yana doğru sıyırırken, dudaklarımı onun güzel pembe amcığına, çok ıslak olduğu için zaten parlayan şekline yaladım. Sikimi tuttum ve dudaklarının arasına yerleştirdim. "Sür onu."

Nefesini içine çekti.

"Seni becermeyeceğim, tatlı kız." Yapamazdım, henüz değil, o tamamen iyileşene kadar olmazdı.

Yukarı ittim, sikimi yarığı boyunca kaydardım, sikimin şişmiş kıvrımları ve sıkı karnım arasında sıkışmasını izledim. Ucu çok büyük, çok şişmiş ve çok kalındı. Kıcımlı tekrar aşağı indirdim. Tekrar yukarı kaydım. Sert uzunluğumu klitorisine sürüyor, dudaklarının arasından kaydırıyordum. Kendini bana karşı salladı, kalçaları benimkiyle ritim tutuyordu. "İşte böyle. Aynen böyle."

Ürperdi. Daha sert bastırarak sikimi karnıma doğru itti. "Kahretsin Grey," diye nefes nefese kaldı.

"Vay anasını." Sallandı, kıvrandı ve sikişmeden sikişti.

Damarlarım boşalma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Elimi göğüslerinin arasından boğazına doğru kaydardım ve onu yukarı bakmaya zorlayacak kadar sert bir şekilde kavradım. Gözleri kapandı. Dudakları aralandı, adım bir dua gibi inledi. Nefes alışları zorlaşmıştı.

Burası cennetti. Bu dua ve şifa mekânında kurtulmuştum.

Başımın her iki yanındaki sıranın arkasını kavradı, daha hızlı zıpladı, daha sert bastırdı, klitorisine tatlı tatlı sürtündü. "Siktir. Oh fuck, oh fuck, oh fuck." Başını arkaya atmış, saçları sırtından aşağı sarkmış ve elleriyle sırayı sıkarken boşaldı. Kalçaları bana karşı titriyordu. Tüm vücudu sarsıldı.

"Sen bir meleksin. Benim mükemmel meleğim." Düşmüş, kanatları kırık ve geldiğinde şarkı söyleyen güzel bir sesle - ama *benim*, beni kurtarmak için gönderilmiş. Parmaklarımı boğazına bastırdım, kalçalarımı son bir kez yukarı ittim ve bir tıslamayla boşaldım.

Başını omzuma yasladı. Nefesini tutarken parmakları ensedeki saçlarla oynadı.

Lyric bu çarpık, berbat dünyada güzel ve mükemmel olan her şeydi. Karanlığımı kucakladı, hoş karşıladı, ona meydan okudu. Ve neredeyse onu kaybediyordum. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Ona sonsuza dek mutlu bir hayat borçluydum. Düğün günümüzde ona bir ömür boyu koruma sözü vermiştim ve bu yemini tutarak ölebilirdim. Ona bir düğün daha yapmak, daha fazla yemin etmek, aklıma gelen her sözü vermek istiyordum. Ona her şeyi vermek istiyordum.

Yüzümü saçlarına gömdüm. "Seni seviyorum, tatlı güvercin." Başının yan tarafını öptüm. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

ÜÇ AY OLMUŞTU ve onu neredeyse kaybediyor olma düşüncesi hâlâ göğsümü dövüyordu. Artık benimleydi, resmen taşınmıştı. Linc ve lanet köpek de.

Leo, bir zamanlar bana kurtarıcım diyen kızla birlikte Tennessee'deki güvenli evi devralmıştı. Bayan McTavish dün Knoydart evine taşındı. Birkaç gün içinde beş kızı da yanına taşıyacaktık. Güvenli evlerimizden birini işletecek yüreğe sahip biri varsa, o da oydu. Kadın kömür denizinde bir elmadı. Sadece otuz dakika uzaklıkta olduğu için minnettardım.

Winston ya da Sadie için ayrıntılı bir anma töreni yapılmadı. Büyük liderler oldukları için övülmediler. Bu sefer gerçeği medyadan saklamadık, yani gerçeğin tamamını değil. Dünyanın bildiği kadarıyla, bir insan kaçakçılığı çetesine yakalanmışlar ve sonuçlarından kaçmak için çifte intihar etmişlerdi. Ölümeleri kabul edildi, sonra da unutuldu. Tıpkı hak ettikleri gibi.

Ayelswick'in iyileşmeye ihtiyacı vardı. Gerçek bir kraliçeye ihtiyaçları vardı. Anniston'a ihtiyaçları vardı.

Bugün onun taç giyme töreniydi. Otuz dakika içinde katedralde olmamız gerekiyordu. Geceyi, buraya geldiğimde her zaman kaldığım pansiyonda geçirdik. Imogen beni karımla içeri girerken gördüğünde gülümsemişti. Sonra Lincoln arkamızdan içeri girdiğinde soldu. Kendi kendime güldüm. Onun varlığı biraz korkutucu olabiliyordu. Gereksiz dedikodulardan kaçınmak için kendi odasını tutmuştu - dedikodular umurumuzda olduğundan değil, ama statü bazı beklentileri de beraberinde getiriyordu. İnsanların aşkın nasıl olması *gerektiğine* dair kendi fikirleri vardı. Karım hakkında olumsuz bir şey söyleyen her bir kişiyi öldürmek zorunda kalmaktan nefret ederdim. Özel olarak yaptığımız şey tam olarak buydu.

Özel.

Ben kelepçelerimi takarken Lyric banyodan çıktı. Saçları toplanmıştı ama birkaç gevşek tutam yüzünü çerçevesiyor ve boynunun üzerinde dalgalanıyordu. Mavi elbisesi benim gri takım elbisemi ve mavi kravatımı tamamlıyordu. İpeksi kumaşı vücudunun üzerine düşüyor, göğüslerinin üzerinden gevşek bir şekilde sarkıyor ve tekrar sırtına iniyordu. İnce askılar omuzlarını açıkta bırakıyor, dişlerimle işaretlemek istememe neden oluyordu.

"Geç kaldığımız için şanslısın." Çenesinden tutup yüzünü kendime doğru kaldırdım.

Gözleri kapalıydı, dudakları ayıktı. Bir erkek bu bakışa kolayca bağımlı olabilirdi. *Ben öyleydim.*

Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim. Aletim kalçasına saplandı, kaya gibi sertti ve içinde olmak için can atıyordu. Her zaman onun içinde olmak için ağrıyordu.

Takım elbisemin yakasını parmaklarının arasında kaydırđı ve dudağını ısırđı. "Burada kalabiliriz. Çiçek ve kart göndeririz."

Ne yaptığını biliyordum. Bir kiliseye, herhangi bir kiliseye girmekten korkuyordu, anılarını canlandırabileceğinden endişe ediyordu.

Yüzünü diğer elimle kavradım. "Seni yakaladım, güvercinim." Başparmağım yanağını okşadı. "Benimle güvendesin." Ona dokunmaya cüret eden herkesi öldürebilirdim. Ağzına bir öpücük kondurdum ve dudakları beni içeri davet edercesine ayrıldı. Tadı nane, bal ve günah gibiydi. Ağzımın içinde inlemesi ve onu dilimle becerirken içime doğru eğilmesi aletimin zonklamasına neden oldu. Alt dudağını dişlerimin arasında sürükledim ve öpüşmemizden uzaklaştım. "Sen lanet olası en tatlı uyuşturucusun."

Eğildim, ayakkabılarından birini aldım ve önünde diz çöktüm. Eğildim. Kraliçemin önünde *tapındım*. Tanrıçamın önünde. Minik ayağını yüksek topuklu ayakkabının içine kaydırđım, sonra kayışı bileğinin etrafına bağladım. Teni çok yumuşaktı, dokunulduğunda çok pürüzsüzdü. Bacağını kaldırdım ve ağzımı bileğine götürdüm. Zamanın canı cehenneme. Onun için saati durduracaktım. Taç giyme töreni bekleyebilirdi. Buna ihtiyacım vardı. Sadece buna.

"Bakalım ne kadar ıslanmışsın, tatlı kız. Bu kedi benim için ne kadar aç."

İnledi, dudaklarından küçük, boğuk bir ses damlıyordu. Bu seslerden daha fazlasını istiyordum. Ağlamasını istedim. Çığlık atmasını. Yalvarmasını.

Ellerim baldırlarından kalçalarına doğru kayıyor, elbisesini yukarı doğru itiyordu. Tüyleri diken diken oldu. Tanrım, sıırıslık olmuştı, külotuna kadar. İnce kumaş amının dikişini, şişmiş dudaklarını ve parmaklarımın gireceğı yerdeki ıslak noktayı belirginleştiriyordu.

Boğazım bir hırıltıyla gümbürdedi. İlkel ve bölgesel. "Çok ıslak." Her zaman çok ıslak. Her zaman memnun etmeye hevesli. "Parmaklarımı mı istiyorsun, küçük güvercin? Yoksa ağzımı mı?"

Saçımı kavradı. "Her şeyi." Kalçalarını döndürdü ve amı sıkıştı. Tam burada, lanet olası yüzümün önünde. "Bana her şeyi ver."

İşte bu. Tanrım, *bu*. Bu yüzden beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Külotunu kenara çektim ve onu içime çektim. Sonra geri üfledim. Nefesim onun amcığında bir söz gibiydi. *Seni çok iyi hissettireceğim*. Bunu ona borçluydum. Kendime. Bize. Dört yıl boyunca kendimize işkence etmiştik. Telafi etmem gereken çok zaman vardı ve hayatımın geri kalanında her günümü bunu yaparak geçirecektim.

"Gri..." İçime doğru eğildi, sesi kekeleyerek yalvarıyordu.

Başparmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim, sonra birini klitorisine bastırdım. Parmakları saçlarımda sıkıştı.

"Bacağını kaldır. Ayağını omzuma koy." Topuklarının derime batması umurumda değildi. Daha kötü acılar da çekmiştim. "Aynen öyle." Bu hareket onu benim için daha da açtı. Başparmağımı ortasına doğru sürükledim, amından aşağı doğru kaydırđım, sonra tekrar yukarı kaldırdım. Yumuşak, paçavraya dönmüş pantolonundan başka bir şey değildi ve cennet gibiydi. Bir parmağımı içeri soktum, sonra iki parmağımı. "Benim için yalvar, tatlı güvercin."

"Lütfen, efendim. Beni boşaltın." İnledi. "Buna çok ihtiyacım var."

Sikeyim.

Parmaklarımı onun derinliklerine daldırdım, etrafımda hissettiklerine bayıldım. Çok sıcaktı. Çok ıslaktı. Parmaklarıma karşı amını çalıştırdı. Onu daha sert siktim, siktim, siktim. İçinde kaybolmuştum. Amcığındaki parmaklarımın çıkardığı ıslak ses ve her saniye daha da yükselen inlemelerinden başka hiçbir şey yoktu. Benim güzel kızım derinden seviyordu. Sert seviyordu. Şeytanlarıma bindi. *Onlara sahip oldu*.

"Siktir, Grey. Lanet olsun." Çok sıkıydı, etrafımda çok sıkıydı, parmaklarımı sıkıyordu. Bir

üçüncüsünü daha ekledim, sonra ağzımı klitorisine götürdüm, tam o sırada kenara doğru eğildi. Dudaklarından dökülen ılık saf ve mükemmeldi. Kefaret, bağışlanma ve kurtuluştı. Ve *benimdi*. Bunu ona *ben* yaptım. Belki bunu hak etmemiştim. Hak etmediğime emindim. Ama yine de aldım. Her boşaldığında, olan buydu. *O* buydu. Düşmüş bir meleğın şarkısındaki sözler.

Taç giyme törenine tam olarak bu şekilde katılacağımı bildiğim için parmaklarımı onun içinden hafifçe çektim.

Onun tarafından işaretlenmiş. Onun sularıyla kaplı. Onun gibi kokuyordum. Onu üzerimden temizlemeye hiç niyetim yoktu.

Külotunu düzelttim, elbisesini indirdim ve ayağa kalktım. Yüzü kızarmıştı, gözleri hâlâ karanlıktı ve orgazm sonrası mutluluğun etkisiyle buğulanmıştı.

Dudaklarını yaladı, sonra sırtıttı. "Geç kaldığımızı

sanıyordum." Ben cevap veremeden biri kapıyı çaldı. *Lincoln*.

Onu alnından öptüm. "Görünüşe göre tam zamanında geldik, küçük güvercin."

Taç giyme töreni içten ve görkemliydi ve Anniston gibi birinin hak ettiği her şeydi. Tören boyunca Lyric'i yanımda tuttum. Katedrale ilk girdiğimizde gerildi ama Lincoln ve ben ona güvenli olduğunu söyledik. Bizimle güvendeydi. İkimizle de.

Kabus sona ermişti. İyileşmenin başlama zamanı gelmişti.

ALTI AY SONRA.

Saray heyecanlı konuşmalarla cınlıyordu. Anniston süitinde düzinelerce insanla birlikte düğün için giyinmesine yardım ediyordu. Chandler, Winston'ın çalışma odasını bir poker odasına çevirmişti ve şu anda tüm erkeklerle birlikte oradaydı. Saray personeli, ellerinde çarşaf, çiçekler ve içki tepsileriyle bir kelebek senfonisi gibi koridorlarda bir aşağı bir yukarı süzülüyordu. Havada, buranın uzun zamandır görmediği bir heyecan vardı. Winston ve Sadie'nin insan kaçakçılığına karıştıkları ve haber sızdıktan sonra çifte intihar ettikleri ortaya çıktığından beri Ayelswick'in üzerine kara bulutlar çökmüştü. Grey, Kardeşlik'in sık sık yaptığı gibi ölümlerini örtbas edebilirdi ama o bu kadar kolay kurtulmamaları gerektiğini söylüyordu. Dünyanın onların gerçekte ne tür canavarlar olduklarını bilmesini istiyordu. Ona katılmadığını söyleyemem.

Kendi odamdaydım ve Ciaran'ın kravatını bağlamasına yardım ediyordum.

"Böyle miydi? Babamla evlendiğinde?" diye sordu gömleğinin yakasını kaldırırken.

Bizim düğünümüz de böyle miydi?

Zarif ve resmiydi. Güzel bir elbise giymiştim ve soylu konukların önünde yemin ettik. Ama arkadaşlarımın hiçbiri orada değildi. Ailem orada değildi. Grey'e bile bunun gerçek olmadığını söylemişim, o da bana olabildiğince gerçek olduğunu söylemişti. Haklı olduğu ortaya çıktı.

"Evet. Buna çok benziyordu."

Linc ile yaptığım töreni ve ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Caspian ve Tatum'un yeminlerini paylaştıkları sahilde, arkadaşlarımızın önünde durmuştuk. Sözler verdik ve onları kanla mühürledik. Kalabalık, çiçekler ya da şık bir resepsiyon yoktu ama Grey'le paylaştığım kadar gerçikti.

İpek kravatı Ciaran'ın yakasından geçirdikten sonra önden bağladım. "İşte," dedim düğümü düzeltirken. Yakasını tekrar aşağı indirdim ve gömleğinin önünü düzelttim. "Her zamanki gibi yakışıklı."

"Bir gün bana nasıl yapılacağını öğretebilir misin?" diye sordu.

Tabii ki bunu kendisi yapmak istedi. O resmen bir Van Doren'di. Grey dün evrakları imzaladı.

Gülümsedim. "Kesinlikle." Durakladım. "Ama bana bir atın nasıl düzgünce fırçalanacağını öğretirsen."

O da bana gülümsedi ve nefesim kesildi. Babasına o kadar çok benziyordu ki kalbim sızladı. "Anlaştık," dedi.

"Burada benimle birlikte hazırlanmalıydın." Makyajımı tazelerken Tatum'a FaceTiming yaptım. "Bu kadar çok şeyi kaçırmandan nefret ediyorum."

O ve Caspian, Leo sayesinde tüm olanları canlı yayından izliyorlardı ama onun burada olmasıyla aynı şey değildi.

Kamerayı çevirdi ve beyaz kumlu bir plaj ile kristal mavisi okyanusu taradı. "Tam olarak olmak istediğim yerdeyim." Kamerayı tekrar muhteşem yüzüne çevirdi. Caspian arkasından eğilip omzuna bir öpücük kondurdu. "Ama seni gerçekten çok özledim."

"Ben de seni özledim." Rujumu bitirdim, sonra saate baktım. "Şimdi giyinmem lazım ve inan bana, Caspian bunların hiçbirini istemiyor." Tüm vücudumu işaret ettim.

Tatum arkasına uzandı ve bir eliyle Caspian'ın gözlerini kapattı. "Hayır, kapatmıyor." Güldüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonumu yatağın üzerine attım, sonra soyundum. Yanımdaki boy aynasından yansımam bana bakıyordu. Bir çift beyaz dantel külot dışında çıplaktım. Saçlarım doğal sarı rengine dönmüştü. Vücudum tamamen iyileşmişti. Meme uçlarımda yara izi bile yoktu.

Bir elimi karnımda gezdirdim, acaba benim de çocuğum olacak mı diye düşündüm. Sonra nedime elbisesini askısından aldım ve dikkatlice içine girdim. Elbiseyi kalçalarımın üzerinden geçirip vücudumda yukarı doğru kaydırırken pürüzsüz saten tenimi yaladı. Grey'in yüzü aynada arkamda belirdi. Saçlarımı sırtımdan çekip omzuma döktü. İçeri girdiğini bile duymadım.

Elbisemin arkasındaki fermuara uzanırken, "Dur sana getireyim," dedi.

Parmak uçları tenimin üzerinde dans ederek doğrudan içime bir sıcaklık gönderdi. Dokunuşunun üzerimde her zaman böyle bir etkisi olmuştur.

Kapı tekrar açıldı ve Linc içeri girdi. Onun vücudu da iyileşmişti ama onunki benimkinden biraz daha uzun sürmüştü ve göğüs kafesinin üzerinde bir yara izi vardı. Dövmeleri ve smokiniyle tam bir çelişkiler yumağıydı. Ama o *benim* isyanımdı.

Grey eğildi ve saçlarımı tekrar yerine koymadan önce boynumu öptü. "Çok güzel görünüyorsun." Linc sırtıtarak "Becerilebilir görünüyor," diye ekledi.

Onlarla yüzleşmek için döndüğümde bilmiş bir bakış paylaştılar.

İkisine de sahip olmak, ikisini de sevmek hâlâ gerçeküstü bir şeydi. İkisinin de beni sevdiğini bilmek. Bazen kalbimin bunu kaldıramayacağını düşünürdüm. Sonra bir şey yaptılar, mesela bana şimdi baktıkları gibi baktılar ve kalbim kabardı ve daha fazla yer açtı.

"O da var," dedi Grey. "O güzel kırmızı ağzı bozalım mı?"

Linc aşağı uzandı ve elbisemi toparlamaya başladı. "Kızarmış görünüyorsun. Seni boşaltmamıza ihtiyacın var mı, Songbird?"

Linc arkamda durdu ve elbisemi belimden tutarken Grey elini kalçalarımın arasına kaydırды.

"Külotunu berbat ettin, küçük güvercin."

Yüce Tanrım. Neden ikisinden de sağ çıkabileceğimi düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Grey külotumu bacaklarımdan aşağı çekti. İçimden çıktım. Burnuna götürdü ve

Sonra onları düzgünce katladı ve Lincoln'ün takım elbisesinin göğüs cebine yerleştirdi. "Güvende tutmak için," dedi Grey göz kırparak.

Yüce İsa. İsa.

Yutkundum, sonra boğazımı temizledim.

Grey dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını baldırlarımda, kalçalarımda, amımda gezdirdi, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Sanki ben odada yokmuşum gibi Linc'e "Çok ıslak," dedi.

Lincoln kulağıma doğru homurdandı. "Gelmen gerekiyor, değil mi bebeğim?" Dudakları kulağımın kabuğunun üzerinde gezindi.

Tüm vücudum ısındı. "Evet. Lütfen, evet."

Grey içime sert ve soğuk bir şey sokarak dudaklarımdan bir inilti çıkardı. Dudaklarını yalarken parmak ucu klitorisime bastırdı. Parmağı bastırdı ve daire çizdi. Sanki buna benim kadar ihtiyacı varmış gibi dudağını ısırdı ve inledi. Ve sonra ayağa kalktı. Yüzü benimkinden birkaç santim, Lincoln'ünkünden birkaç santim ötedeydi. Hepimiz orada durduk, birbirimizi içimize çektik.

"İyi bir kız ol ve küçük oyuncağımı o tatlı amcığın içinde tut, söz veriyorum bunu çok ama *çok* Senin için iyi olur," dedi Grey dudaklarıma karşı.

Lincoln elbisemi bıraktı, sanki başından beri planları buymuş gibi, buraya gelip beni azdırıp rahatsız ettikten sonra gitmek.

Uzandım ve Lincoln'ün papyonunu düzelttim. Sonra aynısını Grey'e yaptım.

"Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksiniz," dedim. "İkiniz de."

Grey karanlık bir bakışla beni kıstırdı. "Oh, hayır, tatlı kız. Parayı ödeyen sen olacaksın."

Evet, lütfen. Lütfen bana ödet.

Lincoln şakacı bir uyarıyla kıçımı tokatladı ve Grey hırladı. "Şu andan itibaren," diye ekledi Grey. "Biz gel diyene kadar gelmeyeceksin."

Sonra beni sıırıslıklam ve pantolonsuz bırakarak odadan çıktılar.

Pislikler.

Düğün muhteşemdi. Öğleden sonra güneşi masmavi gökyüzünü aydınlatıyordu. Hafif bir esinti, uzun kaideler üzerine yerleştirilmiş renkli çiçek aranjmanlarının yapraklarını öpüyordu. Konuklar ve aile üyeleri büyük beyaz çardağa giden yürüyüş yolunun iki yanında yerlerini almışlardı. Chandler Katolik olmadığı için kilisede evlenmelerine izin verilmemişti. Burası en az bir katedral kadar görkemliydi.

Klasik müziğin tatlı tınları havada süzülüyordu. Bir aslanın açlığıyla bana bakan Linc'e baktım. Sonra Grey'in Anniston'ı koridordan geçirişini izledim, en az onun kadar muhteşem görünüyordu.

Kalbim doluydu. *Vajinam da öyleydi, sağ olsunlar.* Ağrıyordu. *Ben* ağırıyordum. Vücudum küçük silikon merminin etrafında ihtiyaçla titreşiyordu. *Söz veriyorum, bunu senin için çok ama çok iyi yapacağız.* Bu kelimeler. Bu lanet söz. O baştan çıkarıcı gülümsemeler ve bana doğru parlayıp duran bilmiş bakışlar. Yüce Tanrım. Düşüyordum. Kenardan ölüm.

Tören bitene ve konuklar içeri girene kadar kalçalarımlı sıktım. Elbisemin altına uzanmadan, kendimi boşaltmadan ve bu iki adamın bana ne yaptığını tüm dünyaya duyurmadan resepsiyonu asla atlatamayacaktım.

Lincoln elimi tuttu ve beni Chandler'ın poker odasına götürdü.

Kapıyı tek ayağıyla tekmeleyerek kapattı, smokin ceketini çıkarıp yere fırlattı.

"Bakalım Songbird'üm bizim için ne tür sesler çıkarabilecek." Dudaklarını yaladı ve beni poker masalarından birine yasladı.

Grey elleri cebinde, bir duvara yaslanmış duruyordu. Her zaman sakindi. Her zaman kendinden emindi. Ama sikinin dış hatlarını, pantolonuna baskı yapan kabarık başını gördüm. Ceketini çoktan çıkarmıştı. Beyaz gömleğinin düğmeleri açıktı ve papyonu çözülmüştü, askıları boynundan sarkıyordu. Bir ayağını duvara dayamış, dizini bükümüştü.

Onu görünce amım oyuncağın etrafında sıkıştı.

Lincoln çenemi kavradı ve dikkatimi ona vermeye zorladı. Başparmağı dudaklarımda gezindi. "Bu benim sikilecek ağzım. Öyle değil mi, bebeğim?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve ona baktım. "Evet."

Grey, Lincoln'ün sahiplenici sözleri üzerine duvarı itti. Elleri saniyeler içinde üzerimdeydi, elbisemi kalçalarımaya doğru çekiyordu. Sonra parmakları içime girdi, o lanet olası düğmeyi buldu ve vibratörü çalıştırdı.

"Lanet olsun." Lincoln'ün omuzlarını kavradım ve o oyuncağın her alaycı darbesiyle vücudumda ihtiyaç akarken inledim.

Grey ağzını kulağıma dayadı. "İşte olacaklar, tatlı güvercin." Başparmağı klitorisimi buldu ve neredeyse o anda boşalıyordum. "Lincoln boğazını sikerken sen de yüzüme bineceksin." Daireler çizdi, yuvarlak, yukarı ve aşağı. *Oh, Tanrım.* "Bunu bizim için yapabilir misin? Bizim iyi kızımız olur musun?"

Başımı salladım, nefesim kesilmişti. Kemiksiz.

Grey oyuncağı çıkardı ve kendimi boş hissettim. Çok boş. Ta ki ağzına götürüp dudaklarının arasına itene ve dilini etrafında dolaştırana kadar. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Zevkin ilk kıvılcımları karnımın dibinde alev aldı. Bu adamın beni memnun etmek için yapmayacağı şey yoktu. Geçemeyeceği hiçbir çizgi yoktu. Zevkinin sınırı yoktu.

"Dizlerinin üzerine çök, Songbird." Lincoln'ün pantolonu inmişti. Eli dikkatsizce sikini okşuyor, parmak uçları delinmiş uca sürtünüyor ve tepesine precum yayıyordu. Düşmüş bir meleğe benziyordu, karanlık ve güzel.

Onu ağzımda istiyordum, onu nasıl inlettığimi duymaya ihtiyacım vardı, beni nasıl kullandığını arzuluyordum.

Grey sırt üstü yatmış, hâlâ tamamen giyinikti ve beni yüzüne yaslanmam için yönlendiriyordu. Lincoln bir parmak ucuyla çenemi yukarı kaldırdı; vahşi canavarın kontrolü ele almasına izin vermeden önce tek, nazik bir hareket.

Yap, ona gözlerimle meydan okudum.

Oyun devam ediyor, diye seksi bir sırıtışla cevap verdi.

Elbisem dizlerimde bir su birikintisi oluşturmuş, Grey'in yüzünü gizliyordu ama onu hissediyordum, sıcak nefesini klitorisimde hissediyordum, başparmaklarının dudaklarımı onun sevdiği şekilde ayırdığını hissediyordum, böylece beni tamamen görebilecekti. Dilinin mızrağının amımın dış hatlarını çizdiğini hissettim. Yukarı, sonra aşağı. Tekrar yukarı, klitorisimi kızdırmak için durdu. "Boğazın ağrıyana kadar çığlık atmanı istiyorum. Sonra da ağlamanı istiyorum." Grey bir inilti ile söyledi. Bir parmağını içeri soktu, sonra iki, üç, beni açtı, beni acı noktasına kadar gerdi.

Haykırmak için ağzımı açtım ama Lincoln'ün sikiyle susturuldum. Şişmiş başını önce dudaklarıma, sonra dilime sürterken parmakları kalın tabanı sıkıca tutuyordu. Metal toplar dişlerimi sıyırdı.

"O güzel ağzını sikimin etrafına sar." Onu içime çektim.

"İşte benim kızım." Kendini bıraktı, sonra kabzasına kadar soktu. Her şeyini, her santimini verdi ve ben de aldım. Aldım ve aldım çünkü buna ihtiyacı vardı - bu sahiplenmeye, bu sahiplenmeye. Bundan zevk alıyordu. Daha derine inmek, daha sert itmek için onu körükledi. Parmakları saçlarımın arasına girdi ve

Başımı sabit tuttu, böylece beni tam istediği gibi sikebilecekti. Başını geriye doğru eğdi. Adem elmasının dövmeli boğazının sütununda sallanışını izledim. Lincoln'ü böyle görmek, zevkinin içinde kaybolmuş, vahşi ve utanmaz, dünyadaki en seksi şeylerden biriydi.

Utanmadan kendimi Grey'in sıcak, kaygan ağzına bıraktım.

"Çok açgözlüsün," dedi amıma karşı.

Dili içime daldığı anda vibratörün yumuşak uğultusu havayı yardı. Titreşimler klitorisime dokunduğunda haykırmak, adını haykırmak istedim ama Lincoln vahşi bir canavardı, boğazımı sikiyordu. İkisi de her santimime sahip olsa da bu büyük bir şehvet ve sahiplenme savaşıydı. Linc'in sikinin etrafında inliyor ve Grey'in yüzüne karşı kıvranıyordum. Vay canına. Lanet olsun.

Grey vibratörün her tarafını yaladı, sonra deliğime geri döndü, dilini içeri daldırdı, sonra yarığımı aşağı yukarı yaladı. Pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirirken hareket ettiğini hissettim, sikini yumruklarken tenin tene çarpma sesini duydum. Lincoln kalçalarını bir, iki kez itti ve sonra boğazımın arkasına kadar soktu, boşaldığında bir hırıltıyla kendini orada tuttu. Saçlarımdaki tutuşu gevşeyene kadar onu yuttum, kalın nabızdan sonra nabız. Aletini ağzımdan çıkarırken başı geriye düşerek bana baktı. Grey bir anda beni yüzünden kaldırdı ve beni bekleyen sikinin üzerine oturttu. Kalçalarını iterek içime doğru soktu.

"Benim için bırak, güvercin. Seni nasıl boşaltacağımı göster bana."

İşte buydu. Düğünden önce beni yalnız bıraktıklarından beri bedenimin aradığı izin buydu. Onu aşağı doğru ittim, klitorisimi vücuduna sürüyordum.

Lincoln'ün eli yine saçlarımdaydı. "Yap şunu, Songbird."

Her şey puslu, bulanık ve odak dışı idi. Görüşümde zevk kıvılcımları belirliyordu. Vücudum gittikçe daha sıkı sarıldı ve sonunda sıvı sıcaklığından oluşan bir su birikintisine dönüştüm.

"Sikeyim evet. Aynen böyle," diye homurdandı Grey ve sonra benimle birlikte eridi.

Öne doğru göğsüne çöktüm, boynunu öperken nefesimi tuttum ve Lincoln'ün pantolonunun içine girmesini izledim. Grey'in tenine karşı gülümsedim ve bu odanın bir zamanlar Winston'ın çalışma odası olduğunu fark ettim. Burası *bizim* başladığımız yerd.

Her zaman Lincoln Huntington'a aittim - annemin cenazesinde benimle koşmasını istediğim ve onun da kabul ettiği günden beri. Kıvılcımımın onun ateşine ihtiyacı vardı. Kendimi özgür, arzulanmış ve sevilmiş hissetmemi sağlıyordu. Ama aynı zamanda Grey Van Doren'a da aittim - beni küvetten çıkardığı ve bir daha onu terk etmeye çalışmayacağıma dair söz verdirdiği andan beri.

Kaosumun onun huzuruna ihtiyacı vardı. Bana kendimi güvende, korunan, el üstünde tutulan.

Dalgalar tüm yaşamları boyunca kıyıyı aradılar, kendileri için her şeyin bittiği yerin orası olduğuna inandılar - su ve kumun mükemmel çarpışması. Tüm bu süre boyunca ay tarafından yönlendirildiklerini asla fark etmediler.

Linc dalgaydı, öngörülemez ve arayış içinde. Ben kıyıydım, sert kayalar ve yumuşak kum. Ve Grey bizim ayımızdı, karanlıkta geliyor, yolumuzu kaybetmediğimizden emin oluyordu.

Üç parçaydık, her biri eşsiz, hepsi de

gerekliydi. Yalnızken, kırılmıştık.

Birlikte bir bütündük.

EPİLOG

Gri

Bir yıl sonra...

Lincoln'ün çıplak göğsünü ve sırtını bir ter tabakası kaplamıştı. Vahşi homurtuları havada süzülüyor, arka plandaki müzikle yarışıyordu. Evimdeki spor salonunun kapı çerçevesine yaslandım ve Ciaran'la dövüşmesini izledim.

Lincoln oğluma nasıl savaşçı olunacağını gösterdi.

Ona insanların saygı duyduğu ve korktuğu bir adam olmayı gösterdim. Lyric ona nasıl insan olunacağını gösterdi.

Karışık bir durumdu ve Ciaran'ın bunu tam olarak anlayıp anlamadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Lyric'in karım olduğunu biliyordu. Lincoln'ün arkadaşım olduğunu biliyordu. Ne olduğumuzu gizlemiyorduk ama reklamını da yapmıyorduk. O on üç yaşında bir çocuktü. Hazır olduğunda ona açıklardım.

Mükemmel değildik ama *gerçektik*.

"Ellerini yukarıda tut. İşte böyle. Nefes aldığından emin ol," diye talimat verdi Lincoln, Ciaran yumruklarıyla ileri atılıp Lincoln'ün çenesine bir yumruk indirirken.

"Belki de bir dahaki sefere dövüşmeliyiz. Senin kışını tekmelemek için can atıyorum," dedim Lincoln'e. Ciaran bir yumruk daha indirdiğinde beni tersledi.

"Siktir," dedi Lincoln eldivenlerini çıkarıp Ciaran'dan uzaklaşırken. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter." Eğildi ve yerden bir şişe su aldı. "Çocuk çok acımasız. Bakmıyordum bile." Kapağını çevirdi ve uzun bir yudum aldı.

İşte benim oğlum.

Ciaran eldivenleri aldı, sonra onları silip yerine koymak için yürüdü, tam o sırada Lyric arkamdan geldi.

"On üç yaşında bir çocuğun dinlemesi gereken türden bir müzik değil bu," dedi, babasının son albümü olmasına rağmen.

Lincoln suyundan bir yudum daha aldı ve kapıya yaklaşırken bitirdi. Konuşmadan önce telefonunun sesini açtı. "Üvey annesi ve onun iki kocasıyla birlikte yaşıyor ve sen onun müziği için mi endişeleniyorsun?"

Ters ters baktı. "Siktir git."

Sırıttı. "Gel bana yardım et."

"Üç saat içinde Kardeşlik toplantımız var. Her ne yapmayı planlıyorsan

duşta yapmamız gerekiyor." Kolumu Lyric'in beline doladıktan sonra sırttım ve kulağına eğildim.

"Ve geri döndüğümüzde, tamamen benim olacaksın."

Lincoln terli havlusunu bana fırlattı, sonra Lyric'e göz kırptı. "Devam et," dedim ona. "Ciaran'la bir dakikaya ihtiyacım var."

Eğildi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra Lincoln'ü odadan dışarı kadar takip etti.

Ciaran eldivenleri çöp kutusuna attı, yüzü ve boynu için bir havlu aldı, sonra benimle kapıda buluştu.

"Gel. Benimle yürü." Bir kolumu omzuna attım.

Dışarıda yapraklar yeni yeni açmaya başlamıştı. Hava gevrek ve serindi. Güneş gece gökyüzünde kaybolmaya başlıyor ve sırasını aya bırakıyordu. Bunun nasıl işlediğini, her birinin tam olarak doğru zamanda dünyanın ihtiyacı olan şey olduklarını nasıl bildiklerini merak ediyorum. Biri diğerini gölgede bırakmaya çalışmadan, diğerinin kendi anını yaşayabilmesi için zarifçe yoldan çekildiler. Biri karanlıkta gelişti. Diğer ise varlığını görmezden gelinemez hale getirdi. Ve nadiren de olsa, kozmik boyutlarda bir çarpışmada bir araya geldiler. Dünyayı paylaştılar ve dünya bunun için daha iyiydi.

Sağ elimi Ciaran'ın omzundan kaldırdım. Üçüncü parmağımdaki yüzük solmakta olan güneş ışığında parlıyordu. "Bir gün sen de böyle bir yüzük takacaksın."

Yüzükler yeniydi, Caspian ve benim Kardeşlik üyeleri için bulduğumuz fiziksel bir semboldü. Som altındandılar, ön yüzlerine her bir erkeğin isminin baş harfi kazınmıştı ve kayışın içine pürüzsüz bir obsidyen parçası yerleştirilmişti. Geçen yıl boyunca değiştirdiğimiz pek çok şeyden biriydi.

Sona Erme ilk ritüeldi.

Artık Yargı Günü yoktu ama erkeklerin kendi seçtikleri kadınları (rıızalarıyla) Mahkemeye sundukları bir tören *vardı* - bir adak olarak değil, bir kabul olarak. Bunu atlamak mümkün değildi ama artık buna uymaya zorlanmıyorlardı. Bu her iki taraf için de bir seçimdi. Dünyamızdaki kadınların da erkekler kadar zihinsel olarak güçlü olmaları gerekiyordu. Onlar artık birer ortaktı, hizmetçi değil.

İnisiyasyon ritüeli biraz değişmişti. Artık Kardeşliğe dışarıdan kan bağıyla gelenlere izin vermiyorduk. Sadece kendi soyunuzdan biri zaten üye ise kabul ediliyordunuz. Yine de hala bir süreç vardı. Güven kazanılmalı, sadakat kanıtlanmalı, güç test edilmeliydi. Bu yüzükleri takan her elde kan vardı.

Hâlâ yılda bir kez yıllık av için Grove'da toplanırız. Ateş ve müzik vardı, ardından *kovalamaca* başlardı. Caspian bu ilkel şeylerden hoşlanıyordu. Bu ritüel burada kalmaya devam edecekti. Tek fark, artık herkesin ve her şeyin kendi rızasıyla olmasıydı.

Bedelini kanla ödedik, ruhlarımızı feda ettik ve yol boyunca sevdiklerimizi kaybettik. Ama çok ilerleme kaydetmiş, oğullarımız için sağlam bir temel atmıştık.

Kolumu Ciaran'ın omzundan çektim ve bahçelerin hemen dışında yürüyüşümüzü durdurdum. Parmağım altın işlemeli harfin üzerinde gezindi. "Bu herhangi bir yüzük değil. Bu bir sembol. İnsanlar bu yüzüğü gördüklerinde güç görürler. Saygı gösterirler. Korkuyu yutarlar."

Sessizce beni izledi, bu da söyleyeceklerime çoktan yatırım yaptığını gösteriyordu. Havluyu elinin etrafına sardı, sonra dinlerken çözdü ve yeniden sardı.

"Yüz yıl kadar önce bir kardeşlik başladı. Kaosu kontrol altına almanın, gücü elde etmenin ve ait olduğu yerde tutmanın, parmaklarımızın arasından sızıp yanlış ellere geçmediğinden emin olmanın bir yolu olarak başladı. Bu kardeşliğe dahil olan her adam belirli bir süreçten geçerek

özenle seçildi. Buna Obsidyen diyorlardı, lavdan oluşan taş gibi. Çünkü sadece güçlülerin en güçlüsü ateşte tüketilebilir ve bir kaya kadar sağlam kalabilir. Her şeyin içindeki gerçeği sembolize eder,

güzel ve çirkin, iyi ve kötü."

Hareket etmeyi bıraktı, nefesini tuttu, tamamen mest olmuştu.

"Büyük büyükbabam bu cemiyetin kurucu üyesiydi. Büyükbabam toplantıların yapıldığı mabedin inşasına yardım etmiş. Ben senin yaşındayken babam bana her şeyi anlatırdı. Eskiden farklıydı. Eskiden aynı amaç için birleşmiş gerçek bir kardeşlik vardı. Yolun bir yerinde erkekler güçlerini kötüye kullanmaya başladı." Boğazımı temizledim. "Biz onu geri aldık. Kardeşlik yine onu hak edenlere ait. Dünya için kolektif olarak en iyi kararları veren insanları göreve getirdik. Bankacılar. Politikacılar. Liderler. İnsanların hangi gerçekleri göreceğini biz kontrol ederiz çünkü insanlar her zaman gerçeği olduğu gibi kabul edemezler. Ve bir gün, Tribünal'de oturacaksınız ve seçimler yapmak zorunda kalacaksınız - hiç gitmediğiniz yerlerdeki insanlara kadar ulaşacak seçimler. Gurur duymadığınız şeyler yapmak zorunda kalacaksınız. Görmeden edemeyeceğiniz şeyler göreceksiniz."

Çoğu baba oğullarına spor yapmayı ya da bıdırcın vurmaya öğretiyordu. Ben ise benimkine dünyayı nasıl yöneteceğini öğretiyordum. Çocukluğu zaten normal olmaktan çok uzaktı ve onu bundan bir kez daha mahrum bıraktığım için kendimi zalim bir hırsız gibi hissediyordum. Ama bizim dünyamız, içinde yaşadığımız, yönettiğimiz dünya, asla *normal* olmak zorunda değildi.

"Yirmi beş yaşına gelene kadar bu resmi bir şey değil. Bunu sana şimdi söylüyorum çünkü zamanı geldiğinde hazır olman gerekecek. Bu içine atıldığın bir şey değil. Liderlik etmek için yetiştirildiğin bir şey." *Benim gibi*. "Yoksa seni canlı canlı yerler." Bunun olmasına izin vermeyi reddettim.

"Bunu istiyor musun? Eğer istemiyorsan, bana şimdi söyle ve seni tüm bunlardan kurtarayım. Bir daha asla bundan bahsetmeyeceğim. Hayatının geri kalanını dünyanın geri kalanı gibi yaşayabilirsin." Bu beni öldürecek ama bu onun seçimiydi, benim değil. Hiç sahip olmadığım bir seçimdi. Hiçbirimizin yoktu.

Caspian, Chandler ve Lincoln on üç yaşında kan dökülerek kabul edildiler. On üç yaşında, iki adamın ölümüne dövüşmeye zorlandığı ilk Kardeşlik toplantıma katıldım. Bu çok daha kötü olabilirdi.

"Ben istiyorum." Omuzlarını dikleştirdi ve on üç yaşında bir çocuktan ziyade bir erkeğin özgüveniyle bana baktı. "Hazır olmak istiyorum."

Onu kucakladım, sonra başının üstünü öptüm. Kalbim rahatlamış bir şekilde çarpıyordu. Ciğerlerime yapışmış olan endişe göğsümdeki tutuşunu gevşetti.

Yüzünü ellerimin arasına alarak gitmesine izin verdim. "Olacaksın. Bundan emin olacağım." Lyric ve Lincoln bizi bulduğunda ellerimi bıraktım. "Yemekten önce gidip temizlenin."

Kolumu Lyric'in beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

Hepimiz Ciaran'ın eve dönüşünü izlerken, "Ona söyledin mi?" diye sordu.

"Zamanı gelmişti."

Başını omzuma yasladı. "Sence iyi olacak mı?"

Lincoln Lyric'in elini ağzına götürdü, parmakları Lyric'in eliyle iç içe geçerek onun tenini öptü. "Ona yol gösteren dünyanın en acımasız iki orospu çocuğu var."

Başının tepesini öptüm. "Ve tanıdığım en vahşi kadın onu insan olarak tutuyor." Güneş gece gökyüzüne karışırken oğlumun evin içinde kayboluşunu izledim. "O iyi olacak."

Lyric boşta elini karnına götürdü ve parmaklarını genişçe açtı. "Güzel. Çünkü yolda bir tane daha var."

Neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. "Biz mi?"

Omuz silkti, sonra Lincoln'e baktı. "Ya da biz."

"Siktir git." Lincoln bana ters ters baktı, sonra Lyric'e döndüğünde bakışlarını yumuşattı. "Yeşil gözlü ve kıvrıkcık saçlı olsa iyi olur."

Lyric sırttı ve kalbim patladı, gökyüzünde milyonlarca havai fişeğe dönüştü. "Öğrenmek için sekiz ayımız var."

Kadın. O. Lincoln'ün. Benimkinin. Hiç fark etmezdi. Lyric *bizim* çocuğumuzu doğuracaktı. Dünyamı Ciaran'la paylaşmıştım ve o da bunu özgürce kabul etmişti.

Tüm bunlar, ne kadar kırılmış olursanız olun, geçmişinizi ne kadar çok gölge sarmış olursa olsun ya da zihninizde ne kadar çok şeytan dans ederse etsin, *aşkın* her zaman ruhunuzu evinizde hissettirdiğinin kanıtıydı.

Bir şeytan aşık olduğunda, bu şimdiye kadarki en unutulmaz güzellikte şeydir. Ve dehşete kapılmalısınız, çünkü onun için cehennemin dibine kadar gidecektir. - yazarı bilinmiyor.

SON

BONUS İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN!

BONUS EPİLOG

CIARAN

Bugün yirmi beşinci doğum günümdü.
Bizim dünyamızda bu bir dönüm noktasıydı.
Bizim dünyamızda bu, adınızın her fısıltısının korku dolu bir nefesle bağlandığı zamandı.

Ava'nın yüzündeki o korkuyu görmek, adımı haykırdığında onu duymak istedim.
Aylardır küçük kız kardeşime ders verişini izliyordum. Bana nasıl baktığını görmediğimi sanıyor. O dar kotu giyerek beni tatlı amından uzak tutacağını sanıyor.

Bu gece, Kardeşliğe
katılıyorum. Yarın, onu
benim yapacağım.

Kanbağı: Obsidian Kardeşliği'nin devamı. Geliyor 2024

Obsidyen adamlarına veda etmeye hazır değil misiniz? Favori karakterlerimizden ÖZEL bölümler için haber bültenime [katılın](#)! Her ay bir bölüm eklenecek. Kimi bulacağınızı ya da neyin peşinde olduklarını asla bilemezsiniz ;)

Bir sonraki serim [Günah Şehri](#)'ne göz atmak ister misiniz?

**Kadın
hayattır. O
ise ölüm.**

Kız onun kurtuluşu.
O da onun yıkımı.

Makenna Taylor ve Reid Landry lise aşıklarıdır. O onun ilkiydi. Onun tekiydi. Beyaz çitlere ve 2,5 çocuğa kadar tüm hayatlarını planlamışlardı. Sonra Reid Deniz Kuvvetleri'ne katıldı ve o günden sonra Makenna'nın bildiği hayat asla eskisi gibi olmayacaktı.

Üniversitede okurken yarı zamanlı bir işte garsonluk yapan sıradan bir kız olduğunu sanıyordu. Kendi sonsuza dek mutlu yaşamına giden yolda bir peri masalı yaşadığını sanıyordu. Cal Suppato'nun sıradan bir adam olduğunu sanıyordu.

Yanılıyordu.

Yakında, her ailenin sırları olduğunu öğrenecekti. Her yabancıнын karanlık bir tarafı vardır. Ve aşk basit bir dört harfli kelime değildir. Perde geri çekilir ve Makenna'nın dünyası, sadece büyükannesinin oturma odasındaki fısıltılarda duyduğu daha karanlık bir şeyi ortaya çıkarmak için iplik iplik çözülmeye başlar. Birçok kişinin bildiği ama görmeyi reddettiği bir dünya.

*Bu bir MFM hikayesi değildir. Bir aşk üçgeni değildir ve HİLE YOKTUR. Bu, kaderin ipleriyle iç içe geçmiş üç insanın hayatının ve her zaman cevapsız kalan o zamansız sorunun hikayesidir: *Ya olsaydı?*

TEŞEKKÜRLER

Benimle birlikte karanlığa doğru bu muhteşem yolculuğa çıkan her birinize TEŞEKKÜR EDERİM! Size sonsuz teşekkürler! Yeni bir yazara şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Sadece... teşekkür ederim.

Makaralar, TikTok'lar ve sosyal medya paylaşımları yapan her blogger, influencer ve okuyucuya -Gerçek MVP'ler sizlersiniz. Teşekkür ederim. Sizi görüyorum. Sizi takdir ediyorum. BOK GIBİSİNİZ!

Simone Susinna'ya Grey Van Doren'i mükemmel bir şekilde özetlediği için. Sanırım hepimiz senin *iyi kızların* olmak isterdik. Ve Anthony Meyer'e böylesine harika bir görüntü yakaladığı için ve Dez Purington'a da benim vizyonumu hayata geçirdiği için teşekkür ederim.

Serena ve Morgan- SİZİ ÇOK SEVİYORUM! Bir kızın isteyebileceği en iyi alfa okuyucular. Serena, bana devam etme cesareti verdiğin ve en büyük amigolarımdan biri olduğun için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Obsidian Chat grubu hanımları- SİZE SÖYLEMİŞTİM!!! ;D Cidden, sizler benim yazma sebebimsiniz. Teorileriniz bana hayat veriyor (Liam için aynı şeyi yapamadıkları için üzgünüm lmao) Günümü güzelleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

Okuyucu gruplarım, sizler tek kelimeyle MUHTEŞEMSİNİZ. Her gün sizi dört gözle bekliyorum. İnternetteki en iyi şey sizsiniz (Twitter pornosu dışında - Maddox lol'e sorun). Teşekkür ederim.

Dawn ve Z. Kaosuma ve ertelemelerime katlandığınız için teşekkür ederim. Kelimelerimi alıp onları insanların gerçekten okumak isteyebileceği bir şey haline getirdiğiniz için teşekkür ederim. Dawn, sabahın birinde olay örgüsü TAMAMEN değiştiğinde ve hiç uyumadığımda çılgınca telefon ettiğin için teşekkür ederim.

Roux, Lee Ann ve Amanda, aklımı başımda tuttuğunuz için teşekkür ederim. Mesajlar ve kahkahalar için. Düzenlemelere daldığım için günlerce ortadan kaybolduğumda bana katlandığınız için. En iyi arkadaşlarım olduğunuz için. Sizi seviyorum.

Ve aileme, bunu okuyacağınızdan değil ama bir bölümü bitirmek için beş dakikaya daha ihtiyacım olduğu için filmi durdurduğunuz için teşekkür ederim. Son teslim tarihim olduğu için dört gece üst üste DoorDash siparişi verdiğiniz için teşekkür ederim. Sen par yapmaya çalışırken benim olay örgüsü hakkında saçmalamamı dinlediğin için teşekkür ederim. Sen benim sebebimsin. Her şey için. Her şey için. Seni seviyorum.

AYRICA DELANEY FOSTER TARAFINDAN

Obsidyen Kardeşliği Serisi

[Mischief Night](#)

[Hallowed Eve](#)

[Darkest Hour](#)

[Judgment Day](#)

Günah Şehri Serisi

[Meleklerin Düştüğü](#)

[Yer](#) Ruhların Çarpıştığı

Yer İblislerin

Saklandığı Yer

Bağımsızlar

[Dikenli Taç Alev](#)

YAZAR HAKKINDA

Delaney Foster, yemek, içmek ve dans etmenin vatandaşlık için bir gereklilik olduğu New Orleans'tan çok uzak olmayan tatlı Louisiana'nın derin bataklıklarının yerlisidir. Romantizmle ilgili her şeyi, iyi bir kadeh şarabı ve beyzbol parkındaki cumartesi günlerini seviyor. Taytların pantolon olduğuna inanıyor ve biraz kitap fahişesi. Kalbinde, Bay Darcy her zaman en iyi kitap sevgilisi olarak kalacak. Ve onun kitaplarında seksi alfa erkekleri ve onları seven güçlü kadınları bulacaksınız.

Delaney ile ilgili her şeyi buradan takip edebilirsiniz:

[Delaney's Stuff Instagram](#), [TikTok](#), [Facebook](#) ve [Twitter](#)'da bağlantı kurun.

Delaney'nin tüm kitapları, kitaba dair her şey ve sizi işeyene kadar güldürecek arkadaşlar hakkında özel güncellemeler ve içerikler için [Diva Lounge](#)'a katılın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.